

Giới thiệu Mảnh Ghép Oan Gia

Thể loại: Hiện đại sủng, oan gia, hài.vv

Editor: Melodysoyani + Maris Miu

Số chương: 31 chương + 9NT

Một câu truyện tình yêu oan gia đầy hài hước.

Một ngày kia, người đàn ông nọ đã giả trang thành người hiền lành đưng độ phải người phụ nữ hư hỏng đang mong muốn tìm kiếm một chỗ dựa hiền lành, cùng nhau trải qua cuộc sống yên ổn.

Không tin thì cứ ngẩng đầu nhìn xem, ông trời sẽ bỏ qua cho ai chứ? [mỉm cười]

Hai nhân vật chính của truyện đều là những người rất hư hỏng. Sau khi họ kết hôn với nhau, liền tìm chỗ tránh sấm.

Cổ Lâm: Vốn nghĩ cưới được một nàng công chúa, ai ngờ rước trúng lão phật gia về nhà. Ngày ngày đều lo lắng cô sẽ bao trai..

Vương Miêu: Gấu Teddy giả dạng làm chó con như anh thì có tư cách gì nói tôi?

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1-1

Editor: Melodysoyani

Bạn gái cũ của Cổ Lâm kết hôn, chủ rể đương nhiên không phải anh.

Anh cảm thấy lòng nặng trĩu, mà lòng dạ của cô bạn gái cũ Thẩm Lăng Tâm cũng quá sâu, đã kết hôn còn gửi thiệp mời cho anh, đây là đang khuyến khích anh cướp hôn ả?

Cổ Lâm có một người anh em tốt, tên là Phạm Tư Triết, bạn gái Phạm Tư Triết là Cổ Kim cũng chính là em họ bạn gái cũ của anh, Thẩm Lăng Tâm kết hôn để cho Cổ Kim làm phụ dâu, phụ dâu Cổ Kim kéo Phạm Tư Triết đến hôn lễ giúp đỡ, vì thế người anh em tốt Phạm Tư Triết nào đó tận tâm tận lực gọi ba cuộc điện thoại cho anh, mỗi lần đều như nhau.

“Cậu đến tham gia hôn lễ nhất định không được uống rượu không được làm loạn đâu đó!”

“Tốt hơn hết là cậu khỏi tới luôn đi!”

“Tớ nghĩ, người ta mời cậu, khẳng định là vì muốn thấy cậu, có lẽ cậu càng khó chịu cô ta sẽ càng thấy vui vẻ, dù sao cũng là ngày kết hôn của người ta, cậu cứ để cô ta đã vui vẻ càng thêm vui vẻ đi.”

Sau khi Cổ Lâm trầm mặc được một lúc lâu, cuối cùng van nài một câu: “Anh em, niệm tình chúng ta cùng nhau lớn lên, cậu có thể làm người một lần được không? Đừng cầm dao găm vào vết thương trên ngực tớ nữa.”

Phạm Tư Triết không dao động, thản nhiên trả lời: “Ngày mai tớ sẽ đón cậu, tớ phải đi bên cạnh để xem chừng cậu mới được.”

Cổ Lâm thở dài: “Đây là nhiệm vụ mà Cổ Kim nhà cậu đã giao cho cậu đúng không?”

“Đúng rồi là Cổ Kim nhà tớ đấy!” Phạm Tư Triết kiêu ngạo đáp.

“Cậu có thể ngưng ngắt câu khi đang ở trọng điểm được không? Tớ muốn nói rõ ràng là..... Thôi, cậu cứ tới đón tớ đi.”

Cổ Lâm treo điện thoại, trong lòng rất hụt hẫng, ngày mai anh vốn dĩ muốn đến Thập Tứ, dời ngày họp cùng đồng nghiệp lại vì không muốn tới tham dự hôn lễ của Thẩm Lăng Tâm.

Dường như con chó lớn trong nhà cảm giác được tâm trạng của Cổ Lâm đang sau sút, chậm rì rì đi đến trước mặt quẫy quẫy cái đuôi đi vòng vòng quanh người anh, kết quả vì xoay quá nhanh mà đầu óc choáng váng đáp chân vào sô pha ngã chổng đầu xuống đất, lè lưỡi sủa như điên vào cái sô pha nào đó, lên án nó vì cái gì đụng vào mình.

Cố Lâm bị chọc cười, cầm gói thịt gà từ trong hộp đồ ăn vặt của nó ra, xé mở bao bì đút cho nó, nhẹ nhàng xoa bóp đầu chó tâm sự với nó: “Cố Nhị à, ba con lại độc thân rồi.”

“Gâu!” Chó lớn nghe không hiểu Cố Lâm nói cái gì, nhìn thấy đã ăn hết gói thịt gà kia rồi, lập tức quay đầu đi chơi.

Bóng dáng kia tuyệt tình giống như Thảm Lãng Tâm.

Sáng sớm Phạm Tư Triết đã đến đón anh, Cố Lâm mặc bộ âu phục, vừa soi gương vừa xịt keo vuốt tóc, thầm nghĩ đoạn tình cảm mình dụng tâm nhiều nhất, hôm nay xem như chân chính về nên dấu chấm hết.

Ngồi trên xe của Phạm Tư Triết, một đường đến khách sạn, Cố Lâm chưa từng mở miệng hỏi chuyện gì.

Có lẽ Phạm Tư Triết cảm thấy trong xe quá yên tĩnh, giờ tay vặn mở kênh radio lên, tiếng ca đau thương chậm rãi trôi chảy vang lên trong xe:

“Tha thứ cho anh diện lễ phục cài hoa chỉ vì tặng em món quà /

Nhìn em váy trắng thướt tha lướt qua, nói bằng lòng với kẻ khác.....” (@Melody: bài này là bài “không gặp lại” nha ^^~)

“.....” Cố Lâm liếc Phạm Tư Triết một cái.

Phạm Tư Triết ho nhẹ, tắt radio chuyển sang bật nhạc của mình lên, đầu kia vang lên giọng hát của một ông lão.

“Biết bao lần tôi hỏi em/ khi nào thì em theo tôi/ nhưng em vẫn luôn cười tôi/ hai bàn tay trắng”

Cố Lâm nâng má nhìn Phạm Tư Triết: “Đúng vậy, bạn gái hiện tại của cậu, vừa vặn là em họ bạn gái cũ của tớ, thế nhưng cậu có cần phải oán hận người anh em này của cậu đến vậy không hả?”

“Tớ thật sự không cố ý đã kích cậu đâu.” Phạm Tư Triết nhin không được cười: “Chỉ là bài hát này rất hợp với tình hình hiện giờ.”

Cố Lâm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không thêm để ý tới anh.

Vừa chạy xe tới khách sạn Phạm Tư Triết đã nhắn tin báo cho bạn gái biết, sau đó lập tức theo sát bên cạnh Cố Lâm, từ uống nước, nói chuyện tới đi WC, một tác cũng không rời.

Cố Lâm cười khò: “Anh hai à, cậu mau đi tìm bạn gái cậu chơi đi, thật sự không cần lo lắng cho tớ như vậy đâu, năm đó bạn gái cũ của cậu kết hôn, tình cảm mấy năm của cậu chẳng qua cũng chỉ bằng vài ly rượu uống cùng tớ vào đêm đó thôi, vậy nên tình cảm mấy tháng này của tớ còn có thể làm ra bông hoa..giả gì chứ.”

“Hoa giả là cái gì?” Phạm Tư Triết nhìn thấy ánh mắt Cố Lâm đang nhìn về phía sau lưng mình, nên cũng vô ý thức quay đầu lại, nhưng đầu lập tức bị hai tay của Cố Lâm bẻ quay lại.

“Triết à, cậu khoan hãy quay đầu lại, quay đầu lại sẽ phá hư hình ảnh, một phút này của cậu, tớ sẽ ghi vào sử sách!”

“Cậu có ý gì?” Phạm Tư Triết hất tay anh ra, vừa lấy di động ra vừa quay đầu lại.

“Tiền nhiệm và đương nhiệm cùng chung khung hình rồi ha ha!” Cố Lâm bị anh dối nhiều ngày như thế, rốt cuộc cũng đã có thể tìm được chỗ để đáp trả: “Quá kích thích, đề tớ đến kêu cô ấy!”

Phạm Tư Triết đám một quyền lên vai anh: “Đừng tìm việc, ngồi cuống đi.”

Cố Lâm chợt đổi giọng, yên ổn ngồi xuống nói: “Sao vậy? Tình giả bộ không quen nhau à? Ai, ai, cô ấy đang đi về phía chúng ta kìa.”

Phạm Tư Triết đưa lưng về phía người tới, nghĩ nghĩ, vẫn là xoay người sang chỗ khác. Anh đứng dậy, bắt tay với cô: “Phương Tình.”

Phương Tình nhanh chóng buông tay Phạm Tư Triết, quay đầu cười vỗ bả vai Cố Lâm: “Làm gì thế, em đẹp quá nên anh không nhận ra à?”

Cố Lâm cũng đứng lên: “Thực sự có chút không nhận ra đó, người đẹp à em là ai thế?”

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1-2

Phuong Tinh càng cười tươi hơn, chỉ là lúc ánh mắt dừng lại trên người Phạm Tư Triết thì có chút xấu hổ, nên chỉ nói chuyện phiếm với Cố Lâm: “Cô dâu là đối tác của công ti bọn em, lần đó gặp mặt cô ấy thông báo kết hôn, nên em mới tới tham gia náo nhiệt. Hai người là bạn của cô dâu hay là chú rể vậy?”

Cố Lâm cũng không muốn thông báo cho cả thế giới biết cô dâu là bạn gái cũ của anh, nên lập tức nói qua loa: “Anh có quen với cô dâu.”

Phuong Tinh thấy anh không muốn nhiều lời, cũng không hỏi, lấy di động ra, nói: “Lưu lại để còn cách liên lạc, khi nào rảnh cùng ăn cơm nhé.”

Cố Lâm cười ha hả thêm cô vào mục bạn tốt, Phạm Tư Triết vẫn ở nơi đó, nhưng anh lại không có chút phản ứng gì.

Cố Kim đứng ở cửa, vừa vận nhìn sang bên này, còn cười hi hi phát phát tay. Phạm Tư Triết đứng lên: “Các người nói chuyện tiếp đi, bạn gái đang gọi tới.” Nói xong lập tức đi ra ngoài cửa.

Phuong Tinh lướt qua bả vai Phạm Tư Triết nhìn đến cô gái ngoài cửa, quay đầu hỏi Cố Lâm: “Bạn gái của anh ấy là cô dâu phụ ở bên trái sao?”

“Đúng vậy.” Cố Lâm cũng xem qua, gật gật đầu.

“Rất xinh đẹp.” Phuong Tinh khen một câu, thuận tiện ngồi xuống chỗ Phạm Tư Triết vừa ngồi: “Đừng đứng nữa, mệt à, gần đây anh bận bịu gì sao?”

Cố Lâm đi cùng ngồi xuống, bắt đầu tán gẫu với Phuong Tinh: “Vớ vẩn.”

Phuong Tinh là phát tiểu*(có nghĩa thanh mai trúc mã được, nói theo tiếng địa phương) của Cố Lâm và Phạm Tư Triết, lại còn là bạn gái cũ của Phạm Tư Triết, được một vài năm, một lời không hợp đã kết hôn với người khác. Trên mặt nào đó, Cố Lâm cảm thấy anh và Phạm Tư Triết là đồng bệnh tương liên. Chỉ là nhìn Phạm Tư Triết đang cười cười nói nói với bạn gái nhỏ, anh lại cảm thấy người ta vẫn tốt hơn mình một chút.

Lúc Phạm Tư Triết trở lại Phuong Tinh đã đi rồi, Cố Lâm cắn hạt dưa kể lại câu chuyện cho Phạm Tư Triết nghe: “Phuong Tinh ly hôn được nửa năm rồi, không có con, ý, phải nói là vì không có con mới ly hôn.”

Phạm Tư Triết nhú mày: “Mắc mớ gì tới cậu?”

“Không liên quan đến tớ! Nhưng mà.....hình như cũng không mắc mớ gì tới cậu.” Cố Lâm cam chịu: “Cậu thật không thú vị gì cả, lời còn chưa kịp nói đã cụt hứng. Tớ tìm Cố Kim nhỏ bé tán gẫu đây!”

“Cậu dám nói với cô ấy, tớ sẽ đánh chân của chó nhà cậu trước sau đó lại đánh gãy chân chó của cậu.” Phạm Tư Triết uống một ngụm nước, thản nhiên uy hiếp Cố Lâm

“Đánh tớ thì đánh mình tớ thôi, làm gì còn tổn thương tới kẻ vô tội, Cố Nhị đã chọc ai đâu.” Cố Lâm lại cắn hạt dưa: “Hiện tại Phuong Tinh đã dọn ra ngoài, có phòng có xe có hộ khẩu, chỉ thiếu đối tượng.”

“Ồ.” Phạm Tư Triết nghe anh nhắc mãi, hỏi: “Cậu muốn nói gì?”

“Cậu.....Không phải cậu đã đợi cô ấy rất nhiều năm sao?”

“Tớ không nói chuyện yêu đương là bởi vì tớ không muốn thế, chứ không phải là vì đang đợi cô ấy.” Phạm Tư Triết phát tay chỉ vào anh: “Cậu đừng ảo tưởng nữa, càng đừng nên nói loại ảo tưởng kia của cậu cho Phuong Tinh hoặc ai biết.”

Cố Lâm bày ra dáng vẻ “Tớ nói rồi”.

Phạm Tư Triết đen mặt: “Cậu nói gì rồi hả?”

“Tớ nói.....nói cậu và bạn gái rất hạnh phúc, mỗi ngày bạn gái cậu đều nấu cơm cho cậu ăn, một ngày cậu sẽ khen cô ấy xinh đẹp đáng yêu tận 800 lần trước mặt tớ, không có cô gái nào trên đời có thể tốt bằng cô ấy.” Cố Lâm khoa tay múa chân tự khen mình: “Tớ làm rất tốt phải không?”

“Có chút tiến bộ rồi đó.” Phạm Tư Triết bị anh chọc cười: “Tiếp đó vì không còn gì để nói nữa nên cô ấy đi rồi sao?”

“Có lẽ là vậy, ai biết cô ấy chứ.” Cố Lâm người này hay đứng về phía bạn mình, năm đó Phuong Tinh không trượng nghĩa, làm tổn thương lòng Phạm Tư Triết, anh cực kỳ ghét Phuong Tinh, làm việc nghĩa không chùn bước đứng về phía Phạm Tư Triết.

Một bản nhạc vui vẻ vang khắp đại sảnh, Phạm Tư Triết nhìn thời gian, chắc là hôn lễ sắp bắt đầu rồi, Cố Lâm ghét bỏ nhú mày: “Phẩm vị của Thẩm Lăng Tâm này là quái gì thế, nhạc chính ở sảnh như bản disco trượt băng vậy.”

Phạm Tư Triết trừng mắt liếc anh một cái: “Đừng nghĩ tới chuyện chính thành Con thiêu thân.”

Cố Lâm hơi híp mắt không kiên nhẫn gật đầu: “Biết biết.”

Hôn lễ được tiến hành dưới sự chỉ đạo của MC, cô dâu mặc bộ váy cưới đuôi cá thật dài, đội vương miện blingbling kim cương trên đầu, thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp. Cố Lâm ngồi ngay cái bàn đầu tiên dưới đài hình chữ T, cô dâu từ từ kéo tay cha mình bước qua, anh vừa ngửa đầu đã thấy khuôn mặt tươi cười của cô dâu, ngay cả hạt dưa cũng không cần nhai nữa.

Anh không làm gì cả, đảng hoàng tử té nhìn đôi tân nhân nói “Tôi bằng lòng”, nhìn bọn họ trao đổi nhẫn, hôn môi nhau, đỡ dẫn võ tay cùng với mọi người.

Anh và Thẩm Lăng Tâm yêu nhau được vài tháng, từng cười, từng khóc cũng từng cãi nhau, nhưng trước đây chưa từng bao giờ thấy cô chói mắt như vậy. Điều nói cô gái khi kết hôn là đẹp nhất, quả nhiên lời này không phải là giả.

Sau khi tiệc cưới kết thúc Phạm Tư Triết đưa anh về nhà, Cố Lâm bỗng nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng, anh nói với Phạm Tư Triết: “Đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, tớ cũng đã lớn tuổi, cũng nên kết hôn rồi phải không?”

“.....” Phạm Tư Triết không tin lời nói xằng của anh: “Cũng đâu uống nhiều rượu lắm, sao lại say rồi?”

Cố Lâm lại cảm thấy mình đang tâm huyết dâng trào: “Nhìn người ta kết hôn, tớ có chút hâm mộ. Trở về tớ sẽ đăng tin xem mắt lên web, không phải chơi đùa nữa, mà là tìm một người hiền lành sống qua ngày.”

Phạm Tư Triết hoàn toàn không tin lời anh: “Là người hiền lành chưa vào bái tổ mộ nhà cậu đã chửi tổ tiên nhà cậu hả? Cậu muốn đổi khẩu vị để hại người hiền sao?”

Cố Lâm bị mắng á khẩu không trả lời được, Phạm Tư Triết đã nghe quá nhiều lời đồn đãi bình luận xấu xa về mình rồi, anh không thể thốt với lão già cô hủ này nữa, dù sao Phạm Tư Triết cũng sẽ không tin.

Trở về nhà, bỏ nhào lên người Cố Nhị với biết bao nhiệt tình, Cố Lâm ngả ngàng mở máy tính lên tìm một trang web có danh tiếng về tình yêu và hôn nhân, điền một đồng thông tin cá nhân, hộ chiếu và chứng nhận tùy thân của anh, lúc này mới tâm tình thoải mái đi tắm rửa rồi ngủ.

Trang web tình yêu và hôn nhân này có đáng tin hay không thì không biết, nhưng tuyệt đối đủ nhiệt tình, liệt anh vào hội viên chất lượng còn không nói, mỗi tuần đều đề cử một đối tượng cho anh làm quen. Cố Lâm không hề cảm thấy phiền, chỉ là gần đây có công tác nên lười phải ra ngoài xã giao.

Thẳng đến hai tháng sau lúc bị bạn tốt Phạm Tư Triết kích thích, Cố Lâm mới sắp xếp thời gian, đáp ứng gấp mặt nhà gái bên trang web Hồng Nương.

Hồng Nương mau chóng truyền tới tự liệu của nhà gái, trên báo cáo còn có một con dấu thật to với hàng chữ “99 phần trăm là do ông trời tác hợp”, nhìn giống như là bọn giang hồ lừa gạt vậy.

Cố Lâm ăn con chuột xuống.

Vương Miêu, 27 tuổi, làm việc ở một trường dạy ngoại ngữ nổi tiếng, chuyên ngành tiếng Pháp, có xe có phòng có hộ khẩu, chỉ thiếu đối tượng.

Lại xem ảnh chụp, là hộ chiếu và giấy chứng nhận, hộ chiếu và giấy chứng nhận đều tốt mà người nọ cũng không hề xấu.

Cố Lâm có chút hoài nghi: Điều kiện tốt như thế, mà phải nhờ người tìm đối tượng kết hôn à?

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2

Editor: Melodysoyani.

Gần đây Vương Miêu thật đau đầu, mẹ cô thật sự như bị hạ bùa mẹ vậy, vừa gặp người ta đã hỏi: “Nhà bà có con trai không?”.

Thật ra thời gian mà bà bắt đầu thúc giục cô kết hôn cũng không dài lắm, chính xác mà nói, kể từ khi vừa qua sinh nhật năm hai mươi lăm tuổi của cô thì ác mộng đã bắt đầu.

Dựa vào cách nói của mẹ Vương Miêu, thì đàn ông càng lớn tuổi càng lịch lãm và hiểu biết rộng, người cũng càng thành thực; nhưng phụ nữ thì không giống vậy, phụ nữ càng lớn tuổi, thật sự chỉ đơn giản là lớn tuổi, tiêu chuẩn chọn đối tượng cũng bị hạ xuống thấp hơn.

Còn có một câu, cũng là câu mà mẹ Vương Miêu thường treo bên miệng: “Nào có cô gái nào trong dòng họ Nữu Hồ Lộc* chúng ta đến 25 tuổi còn chưa gả đi chứ?”

*Nữu Hồ Lộc: là dòng họ tộc Mãn trong thời kì Thanh triều

Lúc ăn cơm tối mẹ Vương Miêu nhắc lại lần nữa, Vương Miêu còn chưa nói câu nào, cháu gái nhỏ của Vương Miêu đã oán giận thay cô rồi: “Bà nội ạ, sáng sớm tinh mơ hết vọng rồi! Người mau tỉnh táo lại đi ạ!”

Vương Miêu phụt cười ra tiếng, nhanh chóng xụ mặt dạy dỗ cháu gái: “Văn Văn à, sao lại nói chuyện với bà như thế hả!”

Nhưng vừa quay đầu lại đã giờ ngón tay cái lên với Vương Hi Văn.

Com nước xong, Vương Hi Văn về phòng làm bài tập, Vương Miêu gọt trái bả vào mâm rồi đưa đến tay cháu gái theo lời của mẹ cô, vừa vào cửa đã thấy Vương Hi Văn nhanh chóng cất lá thư gì đó vào trong túi xách.

“Là cô, đừng sợ.” Vương Miêu đặt mâm trái cây lên trên bàn, gõ gõ đầu cháu gái: “Là thư của đứa nhóc nào vậy?”

Vương Hi Văn cười ha hả, cầm lấy quả táo trên bàn cắn một ngụm: “Có phải bà nội đã đến thời kì mãn kinh rồi hay không ạ, tính tình thật nóng nảy.”

“Đừng nói sang chuyện khác, con đã sắp lên cấp ba rồi, nên tập trung vào việc học hành đi.” Vương Miêu nghiêm túc đe dọa, chỉ là từ nhỏ Vương Hi Văn đã ở nhà của bà nội, nên không hề sợ cô của mình.

Cô bé còn tượng hình tượng dáng đứng lên: “Không học giỏi sẽ không tìm được việc, lúc đó con chỉ có thể đi kế thừa ngôi vị hoàng đế thôi!”

Vương Miêu vỗ lên đầu cô bé một cái: “Đừng lảm nhảm nữa, mau đi làm bài tập!”

Vương Hi Văn làm cái mặt quỷ với cô, chậm rãi cầm bút làm bài toán học, Vương Miêu nhìn một lát mới nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Quý bà đang cầm Ipad xem tướng số trên web ngoài phòng khách, vừa thấy Vương Miêu đã muốn lái nhai lần nữa, Vương Miêu sợ tới mức nhanh chóng nói “Phải soạn bài” rồi lập tức chạy về phòng.

Mẹ Vương Miêu họ Nữ, tổ tiên là danh gia vọng tộc trong dòng họ Nữ Hồ Lộc của tộc Mãn, ba Vương Miêu cũng thuộc tộc Mãn, họ trước khi lập quốc là Ái Tân Giác La. Từ khi Vương Miêu bắt đầu học lịch sử, cô đã bắt đầu lo lắng không biết có phải một ngày nào đó bỗng nhiên ba mẹ sẽ bắt cô đi phục vụ đất nước hay không.

Cũng may ba Vương là người khiêm tốn, mà hai năm qua chỉ những lúc hỏi thúc cô kết hôn mẹ Nữ mới bật ra câu: “Cô gái của Nữ Hồ Lộc như thế nào như thế nào” thôi.

Vương Miêu ngồi gác chân son móng tay bên giường, kẹp điện thoại ở giữa lỗ tai và bả vai. Đầu bên kia điện thoại là giọng nói vui vẻ của bạn tốt, hỏi tối nay cô có ra ngoài chơi hay không.

“Thái hậu đang ở nhà, không đi được.” Vương Miêu run run son móng tay móng chân, sau đó đổi tay và chân khác: “Ngày mai đi, chiều mai tới đến nhà cậu.”

“Ngày mai cũng được, không phải mai là sinh nhật của Đại Bân à, tớ sẽ kêu thêm vài người nữa tới góp vui vậy.”

Vương Miêu không có hứng thú “Ừm” một tiếng, quay đầu lấy một cái vali 18 thớt ra, bỏ đồ trang điểm và quần áo vào bên trong.

Không biết có liên quan đến việc mỗi ngày mẹ cô đều nhắc mãi bên tai hay không, hiện tại cô thật sự cảm thấy mình đã lớn tuổi, trước đó có vài lần đi chơi với bạn bè nhưng lại không có chút hứng thú gì, vừa nhìn thấy các cô gái đáng yêu được các chàng trai xoay quanh sẵn đoán đã thấy chán nản.

Bấm tay tính toán, hình như đã một năm rồi cô không yêu đương, đối tượng trước đó là một học viên trong lớp tiếng Pháp của cô, thanh niên tài tử, theo đuổi cô đến hai tháng cô mới đồng ý, nhưng không bao lâu sau có một cô gái tìm tới cửa, tự xưng mình mới là bạn chính thức của thanh niên tài tử kia. Hai người trao đổi cặn kẽ một phen, phát hiện ra tên tài tử kia còn tán tỉnh vài cô gái khác nữa, vì thế đã liên thủ đánh tài tử kia một trận.

Mà cô gái kia không ai khác chính là Đào Đào.

Chiều ngày hôm sau Vương Miêu kéo vali nói tạm biệt với thái hậu, nói là phải đi báo cáo chiều sinh. Cô thường xuyên đi công tác, nên mẹ cô cũng không hoài nghi, dặn dò cô chú ý an toàn trên đường đi, nhân tiện nói một tin tức tốt cho cô: “Hong Nương nói cuối tuần này đối tượng được ghép đôi với con rành, nên muốn đến gặp mặt con. Tư liệu mẹ đều xem qua rồi, là một bác sĩ, đáng về rất đáng đắn.”

Vương Miêu nhủ mày, sử dụng chiêu lảng tránh: “Con phải đón máy bay, đi trước đây ạ, khi nào về rồi nói tiếp.”

Đón xe thẳng đến nhà của Đào Đào, Đào Đào đang quét dọn, vừa thấy cô lập tức nháy mắt kéo cô vào nhà mình, sau đó nói xấu người bạn cùng phòng là Vong Hồng với cô: “Cậu ấy thật sự lười thôi muốn chết, cậu không thấy giường của cô công chúa này đâu, ghê tởm muốn chết, nào là hộp cơm, quần áo dơ, tàn thuốc, mọi thứ cậu ấy đều ném hết lên giường!”

Vương Miêu đặt ngón trỏ lên môi cô nhắc nhở cô nói nhỏ lại: “Tớ giúp cậu thu dọn một chút được chưa.”

“Không cần, tớ đã quét sạch phòng khách rồi, cậu ấy thật sự như con chó rụng lông vậy, phòng khách, phòng tắm tất cả đều là tóc của cậu ấy!” Vừa nhắc đến bạn cùng phòng Đào Đào đã thấy khó chịu: “Chủ nhà cũng nói với cậu ấy rồi, hơn nữa còn nói sẽ tìm cho tớ một căn phòng khác, à hay là cậu dọn qua ở chung với tớ đi!”

Sao Vương Miêu có thể không muốn dọn ra ngoài sống một mình được, ở nhà không có chút tự do nào cả: “Thái hậu không chuẩn.”

Mẹ Nữ kiểm soát rất chặt chẽ, từ nhỏ đã trời buộc Vương Miêu, trừ hai năm cô đi du học ở nước ngoài ra, thời gian còn lại bà hận không thể buộc cô

ở bên người.

Đào Đào nói đông dài gì mà bạn cùng phòng Vồng Hồng hay nói bậy gì đó, sau lúc lâu mới trang điểm thay quần áo cùng ra ngoài với Vương Miêu.

Bởi vì phải giả vờ đến sân bay, nên Vương Miêu không lái xe, lúc hai người đứng đón xe ở vệ đường có một chiếc xe dừng lại trước mặt, người đàn ông trong xe hạ cửa kính xuống hỏi các cô có muốn đi nhờ một đoạn đường hay không, Vương Miêu cúi đầu liếc người đàn ông kia một cái, đáng vẻ cũng được, chỉ là tiếng nhạc từ trong xe phát ra đã tiết lộ tính cách của người nọ, quê mùa nông cạn.

Vương Miêu không quan tâm người nọ, lôi kéo Đào Đào đến chiếc xe cho thuê, rất là nghiêm túc nói với Đào Đào: “Hiện giờ tớ cảm thấy mình không còn trẻ nữa, tớ định nghe theo mẹ đi xem mắt một chút.”

“Thôi đi, người phải đi xem mắt thì có gì đáng tin chứ, cậu nghĩ lại xem phải là loại người xấu xí nghèo nàn đến cỡ nào mới không tìm thấy đối tượng mà phải đi xem mắt hả?”

“Cũng có thể là do người ta yêu cầu cao thì sao?”

“Vậy là cậu đang coi mình như rau cải trắng đại hạ giá mặc cho người ta chọn lựa rồi, tớ thấy các ông lão bà lão bắt con cái đi xem mắt ở tiểu khu này, đều giống như đi dạo chợ vậy, hết ghét cái này đến ghét cái kia.”

Đào Đào nói như thế, Vương Miêu cảm thấy cũng có chút đạo lý, tạm thời bỏ qua chuyện xem mắt. Qua một lát cảm thấy lông mi dính không chặt lắm, lấy điện thoại di động ra quay camera trước để chỉnh lông mi lại, thỉnh thoảng thấy được nếp nhăn nhọt nhọt ngay khóe mắt mình, để điện thoại lại gần nhìn kĩ một chút, có lẽ là do mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt, dù có hóa trang cũng không có chút sức sống nào.

Vương Miêu bức bối rời khỏi ứng dụng, dùng trình duyệt chỉnh trên camera. Ừm, đây mới là đáng vẻ chân thật của cô.

Ăn sinh nhật Đại Bản, mấy người bạn họ ngồi ở một phòng trong quán bar, nói là phòng nhưng hoàn toàn không có cửa, chỉ lấy một tấm màn che nửa phòng mà thôi. Đào Đào đến khiêu vũ trên sân nhảy, những người bạn còn lại lớn tiếng trò chuyện và uống rượu, Vương Miêu cảm ly rượu ngồi chơi đi động ở một góc, nhìn thấy bạn học trước kia của mình không phải có bạn trai thì cũng là bạn gái, không thì là chủ và chó hoặc mèo cùng nói chuyện phiếm.

Dù sao đều có bạn.

Vương Miêu nhìn về phía những người đang rung đùi đắc ý, mặc sức cười to, bọn họ còn là bạn của cô sao?

Chơi đùa một lát, Đại Bản bắt đầu ước nguyện thổi bánh cát bánh kem, mọi người sôi nổi tặng quà, Vương Miêu tặng ví nam cho anh, hình như Đào Đào tặng thẻ tập thể hình như hằng năm thì phải. Đại Bản mặc kệ, nói Đào Đào không xử lí tấm thẻ đó sẽ lập tức vứt nó ra ngoài.

Vương Miêu cười uống một ngụm rượu, Đại Bản nói hay lắm.

Đào Đào cầu xin tha thứ hỏi Đại Bản muốn quà gì, trở về sẽ bù lại cho anh. Đại Bản há mồm nói muốn Đào Đào hôn một cái, nói xong còn nghiêng mặt làm ra đáng vẻ đã chuẩn bị tốt. Mọi người đều ồn ào trầm trồ khen ngợi, Đào Đào không chút do dự đến gần hôn một cái, những người khác đều cười, Vương Miêu cũng cười theo.

Cười xong lại cảm thấy bọn họ thật nhàm chán.

Trên đường đi toilet tẩy trang, thấy một bóng dáng giống Đào Đào trên đường đi nhỏ ngoài hành lang, Vương Miêu định đi đường vòng để tránh, không cẩn thận thoáng nhìn thấy Đào Đào đang ôm hôn Đại Bản, cô lập tức làm bộ không nhìn thấy đi ngang qua bọn họ.

Cô soi gương son môi, nghĩ không biết Đào Đào và Đại Bản đã sớm đóm lửa hay là đến đêm nay mới có điện báo, nghĩ đi nghĩ lại lập tức cảm thấy dù thế nào cũng không liên quan tới mình, trong lòng lại có chút thổn thức.

Có phải cô cũng nên tìm bạn trai rồi hay không, lâu lắm không yêu đương, thấy người ta hôn môi thôi cũng hâm mộ.

Một đêm say rượu, hôm sau ngủ đến giữa trưa, coi như tối qua Đào Đào coi trọng tình nghĩa, không ném Vương Miêu xuống, sáng sớm còn cùng trở về nhà với cô.

Vương Miêu nhặt cái váy trên đất lên ném vào trong vali, thay áo sơ mi và váy trắng tẩy trang, đến toilet rửa mặt.

Mới ra phòng ngủ đã gặp bạn cùng phòng Vồng Hồng của Đào Đào, lớp trang điểm dày kia cũng không thể nào che nổi ánh mắt mệt mỏi muốn chết của cô ta. Vương Miêu giơ tay chào hỏi với cô ta, lúc rửa mặt nhìn thấy mình trong gương cô có chút hoảng sợ. Lúc sáng trở về quá mệt mỏi, không tháo trang sức đã ngủ, kết quả lông mi giả chỉ còn một bên, bên kia không biết đã rơi ở đâu, kính áp tròng và hoa tay cũng biến mất, còn có một nốt ruồi cực to trên mũi.

Trong lòng Vương Miêu chỉ còn một ý niệm: Thật sự là già cả rồi.

Buổi chiều lười ngủ bù một giấc, lúc về nhà đã là buổi tối. Vừa mở cửa đã thấy mẹ Nữ ngồi ngủ gật trên sofa, trên TV đang chiếu bộ phim truyền hình máu chó, mẹ chồng độc ác ngược đãi con dâu gì đó.

Nghe được tiếng cửa phòng mở mẹ Nữ kinh ngạc ngồi thẳng lưng, nói: “Về rồi à, ăn cơm chưa, có chưa cơm lại cho con đó, không ăn sẽ nguội mất.”

Trong lòng Vương Miêu đau xót, cảm thấy mẹ cô đã già rồi, xem TV thôi cũng ngủ được. Cô lên tiếng “Chưa ăn ạ.”, kéo vali về phòng thay đồ lập tức đi ra ăn cơm.

Mẹ Nữ ngồi bên cạnh cô, cầm Ipad cho cô xem đối tượng mà trang web kia đề cử. Vương Miêu câu được câu không nghe mẹ cô nói qua, vừa chuyển thấy ảnh chụp của người đàn ông kia, cảm thấy có chút quen mắt.

Lại nhìn nhìn tư liệu, nhớ tới không phải người này là vị bác sĩ thành đạt là đối tượng xem mắt trăm người có một mà lần trước hội “Nữ thần chất lượng tốt” giới thiệu sao. Lúc ấy cô cảm thấy làm sao người có điều kiện tốt như vị bác sĩ kia lại tham gia hoạt động này, hiện tại xem ra quả nhiên là cùng một người trên trang web rồi.

Mẹ Nữ thấy Vương Miêu nhìn chăm chăm vào bức ảnh chụp kia, cho rằng cô đã nhìn trúng rồi, không khỏi có chút cao hứng: “Khoảng chiều thứ bảy, con trang điểm đẹp một chút, không cần phải về gấp, cùng nhau đi xem phim hay là ăn tối gì đi, ha ha, tìm hiểu nhau nhiều một chút.”

“Vâng.” Vương Miêu vẫn thuận theo ở trước mặt mẹ cô.

Cô cũng muốn đến hỏi vị bác sĩ Cố này, có biết có bao nhiêu người mẹ đặt hi vọng vào loại trang web xem mắt này, mong muốn tìm một “đối tượng tốt có chất lượng” để gả con gái hay không, bọn họ vì kiếm tiền mà đem lốt giả bộ làm hội viên xem mắt, lương tâm không cần rút à?

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-1

Editor: MarisMiu

Lần đầu tiên nhìn thấy Vương Miêu, Cố Lâm cảm thấy cô gái này không tồi.

Nói vừa gặp đã yêu thì hơi quá, nhưng vẫn có một chút cảm tình.

Phạm Tư Triết đã từng nói anh đa tình nhưng cũng bạc tình, dễ dàng thích một người nhưng quay đầu lại cũng có thể dễ dàng thích một người khác. Anh cảm thấy chính mình chỉ tương đối giỏi về phát hiện điểm tốt của các cô gái, dù sao ở trong mắt anh tất cả các cô gái đều rất đáng yêu.

Mấy ngày hôm trước, Phạm Tư Triết ân ái xong còn gọi điện thoại cho anh, mắng anh hai câu: "Loại người như cậu, thêm một người thì giống như có thêm một người sống, còn không có thì thiếu đi một người chuyên đi gây hại cho người khác."

Cố Lâm ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, bưng ly trà xanh lên uống một ngụm, anh nhìn cô gái đối diện không giống như người có thể vì dân trừ hại cho lắm.

Anh còn chưa mở lời, Vương Miêu đã dùng vẻ mặt quang minh chính đại hỏi anh, “Anh thật sự là bác sĩ? Phó chủ nhiệm? Còn trẻ như thế mà đã làm Phó chủ nhiệm rồi sao?”

Cố Lâm nhìn vẻ mặt không thể tin nổi của người kia, nở nụ cười, nói, “Năm nay vừa mới xét, với lại kiến thức và kinh nghiệm vẫn còn thiếu, còn cần phải học tập nhiều ở các tiền bối đi trước.”

Vương Miêu “à” một tiếng, có vẻ không quan tâm lắm, hiển nhiên cô vẫn không tin.

Tay Cố Lâm bắt chéo đặt lên trên đùi, “Cô giáo Vương có chuyện gì xin cứ nói thẳng, lần đầu gặp mặt chúng ta nên hiểu biết về nhau nhiều hơn mới đúng.”

Vương Miêu dường như có chút không thoải mái đối với câu nói "Cô Vương" kia, “Anh cứ gọi tôi là Tiểu Vương thôi.”

Cố Lâm thiếu chút nữa cười lớn, khó khăn lắm mới nhen lại được, nghe Vương Miêu sửa đúng một chỗ, “Kêu tôi là Tiểu Vương.”

“Được, Tiểu Vương.” Cố Lâm gật đầu, “Cô còn muốn hỏi gì không?”

Vương Miêu lấy một quả kim quất* từ mâm trái cây ra rồi lấy cái đĩa nhỏ chọc thủng đầu quả, sau đó dùng móng tay được cắt tỉa kỹ càng linh hoạt vắt vào trong ly trà rồi bỏ vỏ đi: “Bác sĩ Cố, tài khoản trên trang web xem mắt của anh là như thế nào, bên đó chia cho anh bao nhiêu? Xem một phần tư liệu của anh mất mười nguyên, hẹn anh ra ngoài cũng lại không mất phí, có phải sau đó sẽ có chiêu đòi tiền hay không?”

“Không biết.” Cố Lâm dời mắt khỏi những ngón tay của cô: “Lúc tôi đăng kí tài khoản thì được thêm là tài khoản VIP, xem tư liệu không mất tiền.”

Hai người liền thảo luận về cách tính lợi nhuận của trang web xem mắt, nhưng cuối cùng không ai có thể kết luận.

“Tư liệu của anh được treo lên đầu trang web, lại còn ở vị trí dễ thấy nhất, tất nhiên cũng trở thành chiêu bài sống của trang web này rồi, trang web này thật sự không trích phần trăm cho anh? Vậy một tháng anh đi xem mắt với bao nhiêu cô gái?” Vương Miêu vẫn cảm thấy nghi ngờ.

Cố Lâm thật sự không biết chuyện mình thành chiêu bài sống của người ta: “Tôi làm gì có nhiều thời gian như vậy, cô là người đầu tiên tôi đi xem mắt đấy.”

Vương Miêu nhấp môi: “Lần trước tôi cũng tham gia đại hội xem mắt đó.”

Cô vừa nói như vậy, Cố Lâm lập tức nhớ đến đại hội xem mắt lần đó. Hôm đó là ngày đầu tiên anh đăng kí làm hội viên của trang web này, đúng lúc trang web đang tổ chức đại hội xem mắt dùng hình thức mười phút đổi bàn một lần, cũng không nói chuyện được lâu nên chỉ xem mắt.

“Chúng ta đã gặp nhau sao?” Cố Lâm cảm thấy nếu như mình đã gặp cô ấy thì nhất định sẽ có chút ấn tượng nhưng đăng này lại không có, trước nay, trí nhớ của mình đều rất tốt mà.

“Không, chúng ta không ngồi cùng bàn. Nhưng hôm đó, người được chọn là 'nữ thần chất lượng tốt' lại không chọn những người theo đuổi, mà chọn anh.” Vương Miêu giải thích.

“À.” Cố Lâm chợt hiểu ra: “Đó là bạn cấp ba của tôi, hôm đó cô ấy không coi trọng ai nên lấy tôi ra làm lá chắn.”

Người Vương Miêu nói chính là Phương Tinh, hôm đó Cố Lâm gặp Phương Tinh ở đó thì cảm thấy kinh ngạc, diễn đàn marismiu lễ quý đôn Phương Tinh nói với anh cô ấy là bạn của ông chủ trang web này và chỉ đến góp mặt thôi. Cho nên ngày đó Phương Tinh mặc lễ phục, cũng trang điểm rất đậm nên thật sự rất bắt mắt.

Cố Lâm muốn nói Phương Tinh là khách mời, có người phía sau nên mới được bầu thành nữ khách quý được hoan nghênh nhất, bằng không anh thấy Phương Tinh không sánh bằng với Vương Miêu. Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy có chút không thích hợp, anh nói chuyện theo kiểu mà các cô gái trẻ thích nghe, nhưng Vương Miêu lại nghiêm túc tính toán anh được lợi bao nhiêu từ trang web xem mắt này, nên vẫn là thôi đi.

Điều quan trọng là anh không nhớ rõ Vương Miêu trông thế nào trong đại hội xem mắt.

Nhất thời, hai người cũng không nói thêm câu nào, Vương Miêu cho thịt quả tắc vào miệng nhai mấy cái rồi nuốt xuống, rồi lại lấy khăn giấy lau tay sau đó mới hỏi: “Cho nên anh không phải là người lừa đảo?”

Cố Lâm cảm thấy cô gái này tinh quái một cách đáng yêu, dù anh là lừa đảo thật thì làm gì có chuyện sẽ đi nói cho cô biết chứ.

Nhưng anh vẫn trịnh trọng gật đầu: “Mỗi lần đi xem mắt cô đều phải xác nhận với người khác như vậy sao?”

“Không có đâu, đây là lần đầu tiên tôi đi xem mắt.” Vương Miêu thần nhiên nói: “Hơn nữa điều kiện của anh tốt như thế mà không có bạn gái thì hơi kỳ lạ đấy.”

Cố Lâm chỉ chú ý nửa câu đầu, anh cười nói: “Tôi nghe nói chuyện đi xem mắt này càng xem càng không vừa ý, thường thì đối tượng đầu tiên là người đáng tin cậy nhất.”

Vương Miêu vén tóc ra sau tai: “Vậy sau này chúng ta có thể thường xuyên liên lạc.”

Cố Lâm nghĩ ý của đối phương là không muốn ở đây nữa: “Hôm nay cô có việc à? Tôi còn định mời cô ăn tối nữa.”

“Có đi chứ, tôi không bận việc gì.” Vương Miêu hơi xấu hổ cười cười: “Tôi chỉ nói sau này chúng ta có thể tiếp tục liên hệ.”

Cố Lâm thích tính cách hào sảng này lại có phần thận thung này của cô, anh đoán cô ấy có nét tự nhiên hài phóng nhưng vẫn là một cô gái dịu dàng ưu nhã.

“Công việc thường ngày của cô có bận không? Có kỳ nghỉ đông và nghỉ hè không?” Cố Lâm chỉ nhớ rõ cô ấy là giáo viên dạy tiếng Pháp nhưng lại không biết tình huống cụ thể ra sao.

“Chúng tôi không có kỳ nghỉ hè và nghỉ đông, tôi làm việc quanh năm, đôi khi còn phải đến nơi khác chiêu sinh, đến kỳ nghỉ còn dạy phụ đạo.”

“Cũng đúng, học sinh được nghỉ đông với nghỉ hè mới có thời gian đi học những lớp phụ đạo như thế này.”

“Tôi dạy người lớn, những người đó đều đã đi làm.”

Cố Lâm nghe thấy vậy “à” một tiếng, “Dạy người lớn cũng tốt, trẻ con nhiều khi quá nghịch ngợm không quản nổi.”

Vương Miêu đồng ý gật đầu: “Cũng sợ dạy mấy đứa bé không tốt lại làm chậm trễ bọn nó.”

“Cô quá khiêm tốn rồi, vừa nhìn đã cảm thấy cô là giáo viên vừa kiên nhẫn vừa tỉ mỉ.”

“Trước kia tôi có dạy một kỳ cho học sinh cấp hai, bọn trẻ đều rất đáng yêu.”

Cố Lâm thấy cô giống như rất thích trẻ con, nếu cô ấy có kiên nhẫn với trẻ con nhất định cũng sẽ thích chó mèo đúng không? Anh nói đến Cố Nhị nhà mình: “Tôi có nuôi một con chó lớn, bộ dáng tương đối giống Husky, rất ngốc.”

Anh nói xong thì thấy sắc mặt Vương Miêu giống như hơi cứng lại, cho rằng cô không thích chó, lại thấy cô làm ra vẻ suy sụp: “Hồi bé tôi từng bị chó cắn nên tôi rất sợ chó.”

“Không có việc gì, chó nhà tôi rất ngoan, dù cô có để tay vào miệng nó, nó cũng không cắn cô đâu.” Cố Lâm đã từng thấy không ít người làm nũng, nhưng chưa từng thấy người dùng giọng điệu nghiêm trang và ánh mắt trốn tránh tỏ vẻ sợ hãi giống như Vương Miêu.

Anh bỗng nhiên hiểu ra vì sao tình yêu trước kia không bền.

Hoá ra người anh thật sự thích là loại hình con gái đoàng hoàng như vậy.

Hai người lại nói chuyện trong chốc lát về công việc và đời sống hằng ngày của mỗi người, từ quán vỉa hè chuyển đến tiệm cơm Tây, tuy không phải cảm giác chỉ hận vì gặp được nhau quá muộn, nhưng luôn có chuyện để nói không làm cho bầu không khí trở nên tẻ ngắt.

Lúc ăn cơm trời vẫn còn trong xanh, đến khi ăn xong lại thấy bầu trời toàn là mây đen giống như sắp mưa.

Hai người vẫn luôn ở trong khu thương mại, thấy thời tiết không được tốt thì cũng không ở thêm nữa.

Cố Lâm hỏi Vương Miêu tới bằng cách nào, Vương Miêu nói là lái xe rồi lại hỏi Cố Lâm tới bằng cách nào.

“Nhà tôi cách đây không xa nên tôi bắt xe tới.” Anh sợ cuối tuần không tìm được chỗ đỗ xe.

Vương Miêu lại hỏi anh: “Vậy để tôi đưa anh về? Chắc bây giờ cũng không dễ bắt xe.”

Cô ấy ngay thẳng như vậy nếu như Cố Lâm từ chối thì cũng không tốt, anh nói cảm ơn rồi đi theo cô đến bãi đỗ xe.

Bãi đỗ xe im ắng không có bóng người, ngẫu nhiên có tiếng phanh xe. Vương Miêu dẫn đường, Cố Lâm đi theo sau, chân anh dài nên nhanh chóng đuổi kịp cô.

Lúc ăn cơm Vương Miêu búi tóc ra sau đầu, Cố Lâm đi phía sau có thể thấy được cái cổ trắng nõn và lỗ tai tình xảo của cô.

Anh giơ tay ước lượng thấy cô cao đến cằm anh. Lại cúi đầu nhìn đôi giày cô ấy đang đi cũng phải tầm vài centimet.

Có thể do động tác của anh quá lớn nên Vương Miêu giống như cảm nhận được, cô nghi hoặc, quay lại nhìn anh hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Cố Lâm đặt tay ở trước ngực rồi quay vai một vòng, làm bộ đang đuổi người: “Gần đây phải thực hiện quá nhiều ca phẫu thuật nên cảm thấy vai hơi không thoải mái.”

Vương Miêu che miệng cười, lát sau mới nói: “Trước vai mẹ tôi cũng không thoải mái nhưng đi nhảy ở quảng trường tâm hai tháng thì cảm thấy không còn đau nữa, còn có thể leo sáu tầng lầu một lúc đó, anh có thể thử xem.”

Cố Lâm nhìn đôi mắt ẩn chứa ý cười của cô, dĩ nhiên Cố Lâm cũng không có bộ dáng che miệng cười giảo hoạt của cô lại cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Thấy anh không nói chuyện nên Vương Miêu cũng không cười nữa, cô liếc mắt nhìn anh một cái rồi mới mở cửa xe ngồi lên ghế lái.

Cố Lâm tự giác ngồi vào ghế phụ lái, thắt dây an toàn vào sau đó nói địa chỉ nhà cho Vương Miêu.

Không biết có phải vì kỹ thuật không tốt hay không, khi Vương Miêu lái xe lại vô cùng chuyên chú, một câu cũng không nói với Cố Lâm. Cố Lâm sợ cô phân tâm ảnh hưởng đến việc lái xe nên cũng không quấy rầy cô.

Đến khi tới nhà Cố Lâm, Cố Lâm do dự xem có nên mời cô lên nhà uống nước hay không, nhưng lại cảm thấy hơi như vậy có hơi tùy tiện vì thế anh hỏi một câu không đầu không đuôi: “Cô muốn lên nhìn Cố Nhị không?”

Vương Miêu hơi sùng sốt: “Cố Nhị?”

“À, là chó nhà tôi.” Cố Lâm vội giải thích: “Chó nhà tôi gọi là Cố Nhị, có muốn lên xem không?”

Vương Miêu lắc đầu: “Không được đâu, nhờ nó cắn tôi thì sao, tôi còn chưa tiêm vacxin phòng chó dại cắn.”

Cố Lâm cảm thấy cách nói chuyện của cô rất thú vị, cũng tán đồng hành vi buổi tối không vào nhà trai lạ của cô, anh tháo đai an toàn, chào tạm biệt cô: “Vậy không giữ cô lại nữa, thời tiết không được tốt lắm nên cô chú ý an toàn, về đến nhà nhớ báo cho tôi một tiếng.”

“Được, hẹn gặp lại!” Vương Miêu vươn tay ra ngoài cửa sổ vẫy tay chào anh, sau đó kéo cửa lên lái xe rồi đi.

Cố Lâm chờ xe đi xa rồi mới lên nhà, vừa vào cửa lại bị Cố Nhị nhiệt tình nhảy lên người, rồi tui thân sủa với anh.

Loài chó rất khôn khéo, có thể phân biệt được Cố Lâm đi làm hay đi chơi, chỉ cần ngửi thấy mùi rượu trên người anh sẽ sủa như điên giống như đang lên án anh không ở bên cạnh mình. Hôm nay nó không ngửi được mùi rượu trên người Cố Lâm nhưng lại ngửi được mùi của người khác.

Nó cẩn thận phân biệt một chút, phát hiện mùi này không phải mùi của Phạm Tư Triết, vì thế không thuận theo cũng không buông tha kêu một hồi, đến khi Cố Lâm đổi một bộ quần áo khác mới yên tĩnh lại.

Cố Lâm nhận được điện thoại của Vương Miêu cô nói cô đã về đến nhà, nói vài câu nghỉ ngơi sớm một chút, muốn cúp điện thoại thì lại nghe thấy tiếng sủa của Cố Nhị.

Vương Miêu tò mò hỏi: “Chó nhà anh rất hoạt bát à?”

Cố Lâm cũng không biết Cố Nhị bị làm sao, lấy chân đá nó một cái lại thấy nó vẫn kêu thì nói đùa với Vương Miêu: “Chắc nó muốn nói chuyện với cô đó.”

Anh nói xong liền ngồi xổm xuống đặt điện thoại trước mặt Cố Nhị, nói với nó: “Nào, chào đi Vương đi.”

Lúc này Cố Nhị lại ko kêu nữa, không đợi Cố Lâm phản ứng gì nó há miệng ngậm đi động quay người chạy đến nhà vệ sinh đứng trước bồn cầu, nó đặt chân trước lên thành bồn cầu rồi nhả điện thoại xuống.

Chiếc điện thoại cứ thế rơi tòm xuống bồn cầu.

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-2

Editor: MarisMiu

Vương Miêu không nghĩ tới, mình sống hai mươi bảy năm vẫn là một con cầu không có tiền đồ.

Một giây trước còn hiên ngang lẫm liệt muốn đi vạch trần những kẻ lừa gạt, một giây sau đã bị vẽ đẹp bề ngoài của kẻ lừa gạt mê hoặc -- thậm chí cô còn hàn huyên nửa ngày về quy luật lợi nhuận của trang web với người đó, muốn thăm dò nghề nghiệp nhập ít lời nhiều này của bọn họ một phen, nếu thu vào mà giống nhau thì khuyên anh nên đổi công việc.

Cô luôn dễ dàng bị nam sắc mê hoặc như thế. Trước kia, yêu đương cũng là vì bộ dáng đối phương đẹp trai nên mới qua loa ở chung, đôi khi biết rõ đối phương có các tật xấu, nhưng khi nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của người đấy thì cũng đều nhịn xuống. Ah... trước kia cũng có một cái đuôi, có bộ dáng rất đẹp trai quấn lấy cô, nhưng lớn lên lại rất bình thường, bằng không cô cũng sẽ không để anh ta theo đuổi lâu như vậy lâu mới kết thúc một đoạn tình yêu dưới tình huống miễn cưỡng mới đồng ý. Ai ngờ bộ dáng đã khó coi thì thôi thế mà chân lại còn đạp mấy chiếc thuyền!

(Chân đạp mấy chiếc thuyền: Ý bảo lãng nhăng.)

Cái này chứng minh điều gì? Chứng minh đàn ông không có một cái gì tốt đẹp cả.

Nếu đã không phải thứ tốt, vậy cô làm gì không tìm trai đẹp một chút, ít nhất áo ngoài và áo trong dù sao cũng phải tốt giống nhau chứ.

Áo ngoài hình như là lạ, phải là mặt mũi và áo trong?

Mặc kệ nó, cái này không phải trọng điểm.

Trên đường lái xe đưa Cố Lâm trở về nhà, Vương Miêu liền lâm vào suy tư, diễn kịch thì cũng nên diễn cả bộ chứ, nếu không có xe thì cũng đừng viết trong tư liệu, mà nếu đã viết thì cũng nên thuê một chiếc xe giả bộ một chút cũng được mà?

Đưa Cố Lâm về xong, cô liền nghe một bài ca quan tâm một hồi của mẹ, cứ ba câu là “bác sĩ Cố”, cái này còn hưng phấn hơn cả cô đi xem mắt nữa.

Ba của Vương Miêu thì ngồi xem tin tức ở trên sô pha, ông có vẻ không vội vàng như mẹ Nữ, nhưng cũng khá tò mò về kết quả xem mắt của con gái, ngẩng đầu nhìn về phía Vương Miêu, muốn nghe cô nói như thế nào.

Vương Miêu bị áp lực như núi đè, chạy trốn vào phòng ngủ, nói muốn gọi điện thoại cho bác sĩ Cố. Mẹ Nữ nghe vậy liền vui vẻ ra mặt, giống như con gái chạy vào phòng là muốn bàn chuyện cưới hỏi bác sĩ kia.

Thực ra mãi đến lúc này, Vương Miêu cũng không xác định được Cố Lâm rốt cuộc có phải là kẻ lừa đảo hay không, lý trí bảo cô không nên quá tin tưởng người đàn ông có điều kiện tốt như thế mà lại không tìm được bạn gái, trên mặt tình cảm lại cảm thấy nếu là kẻ lừa đảo mà chất lượng tốt như thế kia nói chỉ cần không đảo thì cô rất nguyện ý bị lừa sắc!

Không muốn nghĩ quá nhiều, trước tiên cô gọi điện cho Cố Lâm, nói cho anh biết cô đã về đến nhà an toàn. Cố Lâm rất khách khí, bảo cô nghỉ ngơi sớm một chút, cô vừa muốn nói tạm biệt, lại nghe thấy tiếng con chó nhà anh ta sủa không ngừng.

Vương Miêu phiền nhất chính là con vật có lông còn liếm người, là sinh vật thiếu năng trí tuệ. Nghe tiếng con chó này vẫn đang sủa liên tục không được hỏi Cố Lâm, có phải nó ngày thường nó cũng đáng ghét như thế hay không. Đương nhiên, không thể nói trắng ra như thế, cô thay đổi từ ngữ, “Nhà anh nuôi chó sao?”

Ai biết Cố Lâm lại muốn con chó kia chào hỏi với cô, bảo nó kêu “Di Vương”. . . . .

Nhưng Cố Lâm lại không biết điều này là điều cổ kị đối với phụ nữ đã lớn tuổi, cô ghét nhất người khác kêu cô là dì!

Có điều cảm xúc còn chưa kịp phát tác, ông nghe bỗng nhiên truyền đến âm thanh tắt cuộc gọi, dĩ nhiên Cố Lâm cũng không còn tưởng mình không cẩn thận cắt đứt, gọi lại lần nữa nhưng lại biến thành “Không kết nối được”.

Vương Miêu đã gặp qua sự việc di động gặp trục trặc ngoài ý muốn, đoán chừng di động của Cố Lâm xảy ra vấn đề gì rồi, nên không gọi tiếp nữa.

Sao tự nhiên di động lại bị hư? Có phải dùng rất nhiều năm rồi hay không? Cho nên có phải anh ta cũng không kiếm được nhiều tiền hay không?

Vương Miêu vẫn có điều hoài nghi đối thân phận của Cố Lâm.

Cô lên mạng tra xét tra Phó chủ nhiệm ít tuổi này, có bạn trên mạng trả lời rằng do bằng cấp cao, xét về năng lực thì 28 tuổi đã được xem xét rồi, mà Cố Lâm 31 tuổi kia cũng không phải không có khả năng?

Cô suy nghĩ vẫn có chút không tin lắm, nhưng trong lòng lại không quan như vậy nhiều, nằm ở trên giường nhìn trần nhà nghĩ về cuộc xem mắt hôm nay.

Cô đến chỗ hẹn sớm hơn mười phút, vừa tới đã thấy Cố Lâm ngồi ở ngoài vỉa hè kia, khuấy tay chống trên sô pha, nâng má ngẩn người nhìn qua cửa kính.

Tốt hơn ảnh chụp rất nhiều.

Vương Miêu như một con nai ngờ nghịch, cô ngồi xuống, lúc tự giới thiệu giọng nói còn có chút khàn trướng, giống như trò về lúc vừa tốt nghiệp xong đang đi phỏng vấn xin việc, trong lòng tràn đầy chờ mong, hai mắt tỏa sáng.

Cố Lâm ngẩng đầu lên xem xét đối phương rồi bắt tay với cô, “Chào cô, tôi là Cố Lâm, rất hân hạnh được quen biết cô, hoan nghênh cô đã đến.”

Giọng nói cũng dễ nghe!

Vương Miêu gần như là gấp không chờ nổi liền hỏi ra nghi hoặc lừa đảo, có loại trúng giải thưởng lớn sau này không quá tin tưởng, một hai phải nhìn chính mình một phen xác định có phải hay không nằm mơ cảm giác.

Anh không mất hứng vì câu hỏi mạo phạm này, vẫn mỉm cười phủ nhận, giải thích hội "Nữ thần chất lượng tốt", anh là khách quý cũng là bạn học chung trường, còn nói thân thiết giống như xem nhau là người tin cậy nhất.

Vương Miêu đặc biệt tán thành, cô cảm thấy khi cô xem mắt rất khó gặp người đàn ông có điều kiện như thế - - nếu nội dung trong tư liệu của anh ta đều là thật sự.

Cô nói trong lòng rất vui, còn nói sau này nên liên lạc nhiều hơn, nói xong liền cảm xúc muốn cắn đầu lưỡi chính mình, còn bị Cố Lâm hiểu lầm rằng chính mình muốn kiểm soát rồi khỏi đây.

Sau đó bọn họ đi ăn cơm tối, Cố Lâm có vẻ cực kỳ thích con chó kia của anh, nói rất nhiều chuyện thú vị về con chó, còn cô lại vui không nổi, cảm thấy động vật nhỏ giống như đứa bé phiền toái lại thích bám người, ngay cả bản thân mình cũng chưa hầu hạ người nào mà, tại sao lại muốn đi hầu hạ những sinh vật khác?

Giống như vừa rồi Cố Lâm gọi điện thoại với cô, nếu là bên người cô có chó kêu, nhất định cô sẽ một cước đá bay để nó ngậm miệng lại.

Vương Miêu nghĩ ngợi lung tung, mơ hồ, không rõ ràng. Lập tức lại nghĩ đến khi cô và Cố Lâm đi ra bãi đỗ xe để lấy xe, âm thanh của bãi đỗ xe khiến cô có chút không thoải mái, đi qua đi lại rồi xả rầm.. May mà không gây ra tiếng động gì, chỉ là xuyên thấu qua bóng dáng trên mặt đất, có thể thấy Cố Lâm đang vẫy tay xua đuổi mùi đó đi.

Lúc ấy cô quần bách, biết rõ còn có hỏi, hỏi anh đã xảy ra chuyện gì. Cố Lâm trái lại cực kỳ cho cô mặt mũi, nói bà vai mình đang mỏi, muốn hoạt động gân cốt một chút.

Vương Miêu cảm thấy bản thân mình có thể ngửi được mùi đó, bịt mũi xấu hổ cười, liền đổi đề tài nói có thể đi ra quảng trường khiêu vũ hay không, nói xong mới phát hiện cái đề tài này thật sự là quá ngu dốt, vội vàng lên xe kêu Cố Lâm rời khỏi chỗ này.

Đưa anh về đến nhà, đột nhiên anh hỏi một câu muốn lên lầu xem "Cố Lâm" nhà anh hay không. Lúc ấy cô hoảng sợ, nguy hiểm không dấu vết cúi đầu nhìn đồng hồ của anh, bị một câu "Chỗ nhà tôi" của anh kia kéo lý trí trở về.

Ông trời ơi... rốt cuộc là cô suy nghĩ cái gì...

Buổi chiều chủ nhật, cô có tiết dạy ở trường. Trong lớp này một thủy nữ Đại Học Sinh, đều đã là vì xuất ngoại tới bên này đột kích.

Thời gian nghỉ ngơi giữa tiết, cô vào phòng trà nấu nước pha coffee, một đồng nghiệp của cô vừa vận cũng ở đây, nhìn thấy cô liền buồn rầu, dốc bầu tâm sự, "Elaine, có một bạn nữ ở khoa tôi được người ta thổ lộ."

Đồng nghiệp này là một người đàn ông trung niên, người Pháp, tóc quăn, khá cao, đã ly hôn, sau đó đi du lịch thế giới, hai đứa con đều do vợ trước nuôi nấng. Anh ta có dáng rất giống người Man (Man: dân tộc ở phía Nam Trung Quốc thời xưa), có người thích ông ta không hề kỳ quái, nhưng Vương Miêu cảm thấy hình như anh ta có chút ý tứ với mình, cho nên nói lời này với mình giống như có một thâm ý khác.

Vương Miêu không tiếp lời, đồng nghiệp dạy ngoại ngữ liền bắt đầu đổi tiếng Pháp nói với cô, nói anh ta chứng kiến bạn trai cô sinh viên kia tới đón cô ấy, xem ra hai người họ cực kỳ ân ái, cho nên cô gái kia nhất định là muốn làm bộ yêu đương, d.i.e.n.d.a.n.maris.miu.l.e.q.u.y.d.o.n

lừa gạt ông, sau khi dạy xong tiếng Pháp cho cô ấy, thậm chí có khả năng cô ấy sẽ nghỉ toàn bộ môn của người khác, tất cả để anh dạy, chờ cô ấy học xong sẽ chia tay với anh, khi đó anh sẽ "vừa mất tình vừa mất tiền".

Vương Miêu nghe anh ta nói một tràng, lại cảm thấy được anh ta nói rất có khả năng, thậm chí còn hoài nghi trước kia có phải cũng có ý nghĩ này với những người nam đã từng tiếp cận cô hay không.

Người đồng nghiệp dạy ngoại ngữ tổng kết, "Các cô gái luôn nghĩ muốn lừa gạt đàn ông như thế nào, không phải tiền bạc, thì là sắc."

Vương Miêu cảm thấy lời này nên đổi thứ tự chủ ngữ và tân ngữ, nhưng cô chẳng muốn tranh cãi, cười cười bụng cà phê đi ra ngoài.

Đêm hôm qua có mưa, thời tiết hôm nay rất dễ chịu, sau khi dạy xong, tắt Office có thể thấy ráng đỏ nổi thành một đường ở phía tây, đỏ rực nhìn rất đẹp.

Trong lòng Vương Miêu còn ghi nhớ thân phận thật giả của Cố Lâm, nhớ lại nếu có thể đi tới bệnh viện nhìn một cái thì tốt rồi.

Nhưng dùng lý do gì để đi mới là vấn đề.

Cô cúi đầu nhìn đôi giày màu đen trên chân mình, cao cỡ ba phân, tẹo một chân chắc sẽ không quá đau... Nhì?

Nhưng tới cùng cô cũng không phải cô gái ngốc hồ đồ, vì tìm lý do gặp người trong lòng còn muốn tạo khổ sở cho mình. Thở dài, tính toán bàn bạc kỹ hơn, đi qua trước quảng trường nhỏ đối diện bãi giữ xe, không biết có phải là cô nghĩ quá chuyên chú hay không mà lại đắm vào một cậu bé trai đang trượt patin kỹ thuật quá dỏm, một lớn một nhỏ đụng nhau, cùng ngã nhào trên đất.

Cậu bé trai kia đeo bảo vệ lên đầu gối, đứng lên nhỏ giọng nói câu thật xin lỗi liền trốn mất, để lại Vương Miêu tức giận đứng tại chỗ.

Vừa rồi chân trái ngã xuống đất bị lệch một cái, tẹo chân rồi.

Vương Miêu thật rất muốn chửi miệng mình, nói gì không nói, lại nói bị tẹo chân, nhìn lại cảm thấy thật nhanh quá!

Lần này, lý do tìm Cố Lâm rất tốt, cô bật điện thoại lên, tìm danh bạ số của Cố Lâm, khó khăn đứng lên từ từ di chuyển vào ven đường, "Bác sĩ Cố, anh còn làm việc chứ?"

"Mới vừa tan tầm, còn đang ở bệnh viện, có việc gì cô cứ nói."

"À... Anh tan tầm, tôi vừa đụng phải bạn nhỏ, chân đau, hình như là bị tẹo chân rồi, muốn hỏi một chút..."

"Cô qua đây đi, tôi chờ cô ở cửa bệnh viện, đi xe cẩn thận."

Vương Miêu nghe anh nói thì cực kỳ thoải mái, nhìn thái độ anh không chút né tránh đã tin anh là bác sĩ của bệnh viện Cốt Thương. Chỉ là nếu nói muốn đi, khẳng định không thể dừng giữa đường, hơn nữa cổ chân này quả thật rất đau, thôi bệnh gì cũng được.

Cố Lâm đứng chờ trước cửa bệnh viện theo như lời anh nói, đẩy cái xe lăn qua, để cho Vương Miêu có chút thụ sủng nhược kinh. (được cưng mà sợ).

Anh không mặc áo blouse trắng, mà chỉ mặc một cái áo thường, giúp cô ngồi lên rồi đẩy vào văn phòng của mình, gọi một bác sĩ nam khác ở trong phòng chữa trị cho cô.

Vương Miêu khó hiểu nhìn về phía Cố Lâm, không hiểu anh bận gì mà lại nhờ người khác, thừa dịp nam bác sĩ kia rời khỏi liền thấp giọng hỏi Cố Lâm, "Anh không xem cho tôi sao?"

Cố Lâm cúi đầu nghe cô nói chuyện, chờ cô hỏi xong đứng lên, không trả lời.

Cuối cùng vẫn là nam bác sĩ kia xem cho cô, xem xong đề nghị cô đi chụp phim. Vương Miêu cảm thấy chuyện bé xé ra to, Cố Lâm không bắt buộc cô, nhưng vẫn lại hi vọng cô đi chụp một cái, "Không phiền gì đâu, để tôi đẩy cô qua đó."

Cái xe đẩy này, không phải, cái xe lăn này có vẻ rất phiền toái có được hay không!

Vương Miêu nhớ lại bác sĩ đều là chuyên nghiệp, cũng không dám xác định cổ chân bị trật của mình vẫn đang còn đau hay, vì thế nghe lời bác sĩ dặn đi chụp phim rồi.

Có Cố Lâm đi cùng, ghi tên lấy số, những thứ này cũng không cần Vương Miêu phải làm, cô ngồi im một chỗ là đã giúp anh rồi, thỉnh thoảng Cố Lâm gặp đồng nghiệp thì chào hỏi vài ba câu, thuận tiện tò mò lại bắt quái đánh giá cô, trong lòng cô còn âm ỷ kiêu ngạo.

Xác định được Cố Lâm là bác sĩ của bệnh viện này, Vương Miêu càng thêm nghi hoặc, cô lại hỏi anh lần nữa, "Tại sao vừa rồi lại để đồng nghiệp của anh xem cho tôi? Anh sợ bị dị gì sao?"

"Sợ." lần này Cố Lâm trả lời cô, giọng nói bị bay mất trong hành lang đầy tiếng ồn này, nhưng Vương Miêu vẫn nghe được rất rõ ràng.

Cô nghe thấy Cố Lâm với cô: "Nhưng trước giờ, tôi không nói chuyện yêu đương của mình với đồng nghiệp."

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Editor: Tuyen83

Cố Lâm tận mắt nhìn thấy di động của anh bị chú chó ngu ngốc ném vào trong bồn cầu sau đó thiếu chút nữa đã đánh nó, ai biết chú chó chui vào dưới giường nhìn thẳng về phía anh gào khóc, như là nói cho anh, anh tính lớn tiếng giải thích như vậy nó cũng không tiếp thu.

Tôi cùng là ai đang gây chuyện rắc rối?

Anh mang bao tay cao su từ trong bồn cầu lấy ra chiếc điện thoại, lấy giấy vệ sinh bọc lại từng lớp lại dùng máy sấy thổi một hồi, vẫn là mở không được máy. Sau cùng đành phải đem di động lấy ra, định đi đổi cái di động cũ để trong bệnh viện tạm thời sử dụng.

Hôm sau đến chỗ bệnh viện là một cuộc giải phẫu tiếp này đến cuộc giải phẫu khác, mãi đến tan tầm thay đổi y phục kiểm tra điện thoại mới nhớ tới quên nói với Vương Miêu một tiếng vì sao tối hôm qua bỗng nhiên tắt máy.

Chỉ có điều qua lâu như vậy, bỗng nhiên gọi điện thoại cho cô nói hành động vĩ đại của con chó nhà mình tựa hồ có tán gẫu tao hiệp nghỉ, cũng không biết cô sẽ phản cảm hay không.

Đang do dự, cô gọi điện thoại tới cho anh trước, nói là chân cô bị đau đang ở gần bệnh viện muốn tới khám bệnh.

Chuyện cái điện thoại rơi vào bồn cầu có vẻ không quan trọng rồi.

Cố Lâm không biết mức độ tổn thương chân của cô, mượn cái xe lăn đi cửa chờ cô, nhìn thấy cô khắp khiêng nhìn mình cười cảm thấy chắc là thương tổn không nghiêm trọng - - ít nhất còn có thể cười.

Cô mặc một cái áo soni màu trắng còi chữ V, chiếc váy màu đen dài tới gối, không trang điểm, nhìn ra chắc là mới vừa tan học, anh thấy cô trưởng thành hơn ngày hôm qua.

Đẩy giúp cô trở về văn phòng, vừa lúc lão Trương cũng ở đây, Cố Lâm cảm thấy được cô nàng này đặc biệt chạy tới khám bệnh, nếu anh nói cho cô rằng: "Chân này của cô không vấn đề gì trở về nghỉ ngơi hai ngày thì tốt rồi" có vẻ rất không hợp tình hợp lý, cho nên để cho lão Trương giúp cô khám rõ ràng một chút.

Sau đó mình lại thích hợp biểu đạt quan tâm, hằng ngày nên chú ý công việc một chút là được.

Cô nàng này lại có tình ngu ngốc liên tiếp hỏi anh có phải là không cần khám bệnh hay không, Cố Lâm hé miệng, nín cười.

Lão Trương kia cũng không phải là người dễ bắt nạt, nắm mắt cá chân Vương Miêu cố làm ra vẻ xem xét vẻ mặt nghiêm túc, "Nếu không làm cho khách hàng an tâm mang cô đi chụp phim nhìn xem, như vậy có vẻ an tâm hơn."

Cố Lâm liếc mắt nhìn anh ta, cũng không vạch trần anh ta, nhìn thấy Vương Miêu nhìn chân mình chằm chằm bộ dáng đang suy nghĩ, sợ cô suy nghĩ quá nhiều, đẩy xe lăn đi ra ngoài, "Đừng lo lắng, tôi đẩy cô đi chụp phim."

Vừa ra đến trước cửa anh trở tay đóng cửa, thấy lão Trương nhìn anh nháy mắt ra hiệu cười, giống như đã tạo cho anh thêm cơ hội.

Không chỉ là lão Trương, trên đường từ đăng ký đến chụp phim này, năm bước một người y tá, mười bước một bác sĩ, miễn là cùng anh có chút giao tình đều rất hiếu kỳ với Vương Miêu, Cố Lâm lại không thể cùng người ta giới thiệu nói đây là đối tượng anh đi xem mắt, rõ ràng cũng chưa nói Vương Miêu là ai, chào hỏi xong nhanh chóng rời đi.

Vương Miêu đối với những cái ánh mắt dò xét này lại hoàn toàn như không có để ý, còn đang rối rắm vấn đề anh có thể khám bệnh hay không, Cố Lâm nghe xong quả thực bất đắc dĩ, cuối cùng khó mà nói "Tôi cảm thấy được cô không có tật xấu quá chuyện bé xé ra to rồi." Hoặc là "Tôi nghi ngờ cô chỉ là tìm một cái lý do để đến nhìn tôi nhưng tôi không muốn vạch trần cô" thôi. Đương nhiên, nếu Vương Miêu thật sự là ở tình huống thứ hai, Cố Lâm lại cảm thấy được rất vinh hạnh, cô nàng vì muốn nhìn thấy anh mà mạnh dạn như vậy, có thể thấy được anh vẫn rất có sức hấp dẫn.

Vì thế Cố Lâm nói bừa lý do, "Tôi cũng sẽ không yêu đương với đồng nghiệp và bệnh nhân của mình."

Cũng không tính nói bừa, đích thật là anh không ăn cỏ gần hang, trong công việc và tình cảm anh luôn luôn phân biệt rõ ràng, kể cả khi anh yêu đương cũng rất ít để cho bạn gái tới bệnh viện.

Đương nhiên, việc này với chu kỳ yêu đương tương đối ngắn của anh cũng có quan hệ, đôi được bạn gái quá siêng năng anh đều sợ hãi đồng nghiệp của mình nhìn không rõ kêu sai tên thì rất xấu hổ.

Vương Miêu giống như tin tưởng, ngửa đầu về mặt quái dị hỏi anh: "Bạn gái anh bị bệnh anh cũng sẽ không khám bệnh cho cô ấy sao?"

"Đầu tiên là bạn gái của tôi, lại làm bệnh nhân của tôi, có thể; đầu tiên là bệnh nhân của tôi, lại không thể là bạn gái của tôi." Cố Lâm giải thích một chút trình tự câu hỏi.

Vương Miêu nói tiếp vấn đề, "Cho nên tôi không phải bệnh nhân của anh mới có thể làm bạn gái của anh, là ý này?"

"Có thể." Cố Lâm gật đầu.

Bỗng nhiên Vương Miêu như phản ứng kịp cái gì, cau mày trừng anh, "Có thể cái gì mà có thể!"

Cố Lâm vui vẻ dừng xe lẩn ở cửa phòng chụp phim, "Đều có thể."

Phim chụp vừa ra Cố Lâm xem trước, quả thật không nhiều vấn đề lắm, anh cũng không quay trở lại tìm lão Trương, nhìn xem Vương Miêu ở bên cạnh kiên quyết không chịu ngồi xe lăn, rất thân sĩ hỏi cô: "Bây giờ là muốn tôi trực tiếp đưa cô về nhà hay là đưa cô đi ăn chút gì đó rồi lại đưa cô về nhà?"

Vương Miêu đi đường tư thế vẫn có chút không được tự nhiên như cũ, đi qua trước mặt Cố Lâm, "Bản thân tôi có thể trở về, phiền toái đến người rồi."

"Được, xem ra là không cần vội vàng, vậy thì rất hân hạnh để cho tôi mời cô ăn một bữa cơm đi." Cố Lâm đối Vương Miêu cảm giác không tệ, hôm nay cô không tới bệnh viện tìm anh, anh cũng định mấy ngày nay bỏ ra thời gian để mời cô ăn cơm.

Vương Miêu lịch sự từ chối, Cố Lâm nghĩ một chút có thể cô đi đứng không thoải mái muốn về nhà nghỉ ngơi, vì thế từ bỏ, "Được rồi, chờ chân khỏe hơn lại mời cô ăn cơm."

Sắp xếp Vương Miêu ngồi chiếc ghế ở gần cửa bệnh viện, Cố Lâm đi lái xe tới đây, nhìn thấy Vương Miêu cố gắng bước, tay nâng đỡ cánh tay của cô, dịu người ngồi vào ghế trước thật tốt.

Trên đường có một đoạn bị kẹt xe muốn chết, Cố Lâm nhìn thấy Vương Miêu không nói gì, sợ cô nhàm chán bật nhạc lên nghe. Mở một hồi cảm thấy được trong xe an tĩnh có chút kỳ quái, nghiêng nghiêng đầu nhìn thấy Vương Miêu nhắm mắt như là đang ngủ gà ngủ gật.

Cố Lâm buồn bực, nhỏ giọng kêu cô một tiếng, "Cô giáo Vương?"

Vương Miêu lập tức mở mắt ra nhìn anh, "A, tôi ở chỗ này."

Đã đến đèn xanh, chiếc xe dừng ở phía trước chậm rãi khởi động, Cố Lâm chạy theo một đoạn rồi dừng lại, sau đó mới tiếp tục nói chuyện với Vương Miêu, "Biết cô ở chỗ này, như thế nào ngủ thiếp đi?"

Vương Miêu ngồi dậy, "Tôi ngồi xe chạy chậm dễ dàng mệt mỏi. Đoạn đường này đi nửa giờ rồi? Còn chưa có qua cầu?"

"Rất nhanh, lại có hai cái đèn xanh. Đi khỏi chỗ này lập tức thông thuận rồi." Cố Lâm tắt âm nhạc, "Nếu cô mệt thì lại nhắm mắt một chút."

"Không nhắm mắt, buồn ngủ lơ như tôi lấy bệnh đến người thì sao, e ngại người lái xe."

"Tôi cũng không lớn hơn nhiều tuổi lắm, đừng nói "Người người"." Cố Lâm nói xong lại bổ sung câu, "Kêu tên của ta là được."

Vương Miêu gật gật đầu, như là không biết muốn nói gì, không nói lời gì nữa.

Xe rốt cục chạy qua khu vực phồn hoa, con đường phía sau quả nhiên như Cố Lâm nói thông thuận rất nhiều.

Con đường không tắt nghẽn làm tâm tình cũng nhẹ nhàng theo, Cố Lâm nghĩ muốn nói chuyện phiếm với Vương Miêu, hỏi tình huống trong nhà cô, "Cô là con một sao?"

"Không phải, tôi còn có một người anh trai, lớn hơn tôi mười ba tuổi."

"A..., vậy khẳng định ở nhà cô rất được yêu thương." Cố Lâm không có anh chị em, mới trước đây còn muốn mình có một người em gái giống búp bê thì tốt rồi. Nhưng khi anh nói lời này cho mẹ, mẹ anh bày tỏ bản thân chăm sóc một người mới quan tâm đầy đủ, ai yêu thương người đó sinh, dù sao bà là không sinh rồi.

"Khi tôi hiểu biết anh trai tôi một lòng ở nơi khác đọc sách đi làm, sớm kết hôn sinh con rồi ly hôn, lúc tôi mười tuổi anh trai đưa cháu gái tới bên này cho ba mẹ tôi chăm sóc." Vương Miêu kể ngắn gọn rõ ràng thành viên liên quan trong gia đình chái chuốt một chút, "Cháu gái đến đây sau này trên cơ bản mẹ tôi đều để hết tâm tư lên người cháu gái, tôi cũng đi theo chăm sóc đứa bé."

Khi Cố Lâm nghe cô nói những lời này lặng lẽ nhìn cô một cái, thấy cô tuy là oán giận, khóe miệng lại nở một nụ cười.

Cho nên Vương Miêu mười mấy tuổi mà bắt đầu chăm sóc bạn nhỏ, là kiểu nữ sinh ở nhà.

Anh còn đang suy nghĩ tính cách của Vương Miêu, bỗng nhiên nghe thấy cô hỏi mình, "Tôi có thể hỏi anh một chút hay không, vì sao anh muốn xem mắt? Điều kiện của anh tốt như vậy, nên rất dễ dàng tìm bạn gái?"

Trong lòng Cố Lâm lộp bộp một tiếng, bình thường anh ở trước mặt Phạm Tư Triết như thế nào biện giải mình không phải hoa tâm, cũng biết nếu anh nói ra mình hay thay đổi bạn gái đều không phải là chuyện tốt. May mà Vương Miêu chỉ hỏi anh vì sao xem mắt, còn chưa có hỏi trước kia từng có bao nhiêu bạn gái, mỗi người bạn gái đều quen biết nhau như thế nào, đang làm gì, vì sao chia tay những câu hỏi chi tiết này.

Kia vẫn có thể là ăn ngay nói thật.

"Bình thường công việc bận quá, tôi lại không muốn tìm bạn gái ở trong bệnh viện, không có cơ hội tiếp xúc với phụ nữ phù hợp để kết hôn." Ừ, không phải không cơ hội tiếp xúc với phụ nữ, chỉ là anh rất ít khi nói muốn kết hôn với bạn gái.

"Vậy anh vẫn nói chuyện yêu đương rồi? Vì sao chia tay với bạn gái trước?"

Cố Lâm chia tay với Thẩm Lăng Tâm về sau lại vẫn cùng một nữ tiếp viên hàng không vui vẻ một thời gian, chẳng qua anh quyết định chỉ nói về Thẩm Lăng Tâm, "Cô ấy kết hôn với người khác rồi."

Khi anh nói những lời này giọng nói nhỏ lại, bảy chữ vô cùng đơn giản có thể hợp lại như một chuyện tình buồn trong MV, nhìn thần sắc không rõ ở phía trước.

Khi Vương Miêu nói tiếp giọng nói cũng có chút áy náy, "Thực xin lỗi."

Cố Lâm không trả lời.

Nhà Vương Miêu ở tiểu khu có chút cũ kỹ, đây thường xuyên leo ở trên tường mà lại có vẻ đẹp khác thường.

Cố Lâm xuống xe đi mở cửa xe cho Vương Miêu, khi muốn đỡ lấy tay cô bị cô từ chối, "Tôi có thể tự mình đi được, trời cũng không còn sớm, đã làm trễ anh ăn cơm tối, anh mau trở về đi thôi." Tuyen83~ dễ lợt

Cố Lâm nhìn thoáng qua tầng lầu, kiểu như là không có thang máy, "Cô ở tầng mấy? Tôi còn đưa cô lên."

"Không nghiêm trọng như vậy, bây giờ tôi cảm thấy được cũng không còn đau nữa." Vương Miêu còn đang từ chối, có chút sốt ruột nói, "Thật sự không có việc gì, anh mau trở về đi thôi, bị ba mẹ tôi nhìn thấy nói không rõ ràng!"

Cố Lâm nhìn thấy cô sốt ruột, cảm thấy trêu đùa rất vui, ngược lại không vội mà đi tới, "Chúng ta không phải đang xem mắt sao? Việc này có cái gì nói không rõ ràng, tôi thấy nên đi nhà cô uống chén trà."

Chỉ là còn chưa có đùa cô hai câu, thì nghe thấy giọng người phụ nữ gọi ở phía sau: "Ngạch Nhĩ Hách."

Về mặt Vương Miêu đau khổ lên tiếng, cau mày nhìn Cố Lâm, "Vậy anh tới nhà của tôi uống chén trà đi."

Cố Lâm sùng sốt, trên lưng tóc gáy đều đã dựng lên, quay đầu lại thấy hai vợ chồng trung niên cặp tay nhau, Cố Lâm bật cười lên tiếng chào hỏi, "Cháu chào chú, chào dì."

Mẹ Nữu xem ra tâm tình rất tốt, buông cánh tay người chồng ra bước nhanh đi tới chỗ bọn họ, "Bác sĩ Cố đúng không? Vất vả cháu đưa Vương Miêu trở về, đi nhanh vào trong nhà ngồi một chút."

Cố Lâm lễ phép nói lời cảm ơn, đi theo sau lưng cha mẹ của Vương Miêu đi đến tầng lầu.

Vương Miêu đi ở bên cạnh anh, nhỏ giọng nói thầm, "Nói anh đi nhanh, anh không nghe."

Cố Lâm nhớ lại bọn anh cách cha mẹ Vương Miêu không xa, lời nói có thể đã bị nghe thấy, không nói đùa với Vương Miêu.

Anh không trả lời, Vương Miêu liền bỏ qua anh một bên anh nói chuyện với ba mẹ, "Mẹ! Chân con bị đau rồi."

Mẹ Nữ lo lắng trả lời một câu, "À..., uống hơi nhiều nước ấm."

Cố Lâm thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhìn thấy Vương Miêu cúi thấp đầu một bộ dáng ủ rũ, không chuyện nói nhảm hỏi cô: "Vừa rồi mẹ cô vì sao gọi cô là đồ ngốc?"

Bọn anh đã đi vào trong hành lang, những ngọn đèn được kích hoạt theo tiếng nói của bọn họ nói chuyện mà sáng lên tầng lớp.

Vương Miêu tay vịn cầu thang bắt đầu từ từ bước, đưa lưng về phía Cố Lâm bỏ lại một câu, "Anh mới đúng là đồ ngốc."

Bạn đang đọc truyện *Mãnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3-2

Editor: Hồng Trúc

Vương Miêu hơi hối hận muốn kiểm tra xem thân phận của Cố Lâm là thật hay giả.

Chụp X-quang, mua đồng thuốc không nói, lại còn để cho Cố Lâm vào nhà.

Cũng không phải là cô dẫn, là "ba ba" Cố Lâm đưa cô về nhà (editor: chị này cố tình gọi anh là baba ^_^), cô nhìn thấy ba mẹ mình đang dạo quanh ở bên ngoài liên tục giục anh đi nhanh, nhưng anh xem như không nghe thấy thậm chí còn đùa giỡn với cô, gặp phải ba mẹ chỉ có thể lên lầu uống chén trà.

Nhưng cũng không phải là không có thu hoạch, ít nhất Vương Miêu biết được Cố Lâm có một chiếc xe BMW.

Còn biết được anh cũng có chút thành ý với mình.

Bằng không anh ở bệnh viện nói cái gì "Bệnh nhân" cái gì "yêu đương" là có ý gì, không có gì khác ngoài việc anh có thành ý với cô.

Người ta thường nói trực giác của phụ nữ luôn rất chính xác, chẳng qua là trước đây đối với chuyện yêu đương Vương Miêu đều rất thẳng thắn, chỉ cần nhìn vào đôi mắt là có thể xác định được mối quan hệ. Còn bên này Cố Lâm sống rất kín đáo, lúc đầu thì lịch sự muốn làm bạn, nhưng rõ ràng khi nhìn nhau thấy được rồi liền nhanh chóng chuyển sang phương hướng kết hôn.

Tình cảm thì chưa có bao nhiêu, tình hình kinh tế gia đình cũng đã tìm hiểu xong.

Hẹn hò thật sự là một điều tuyệt vời.

Ví dụ như bạn trai mà cô yêu lâu nhất cũng không biết cô gọi là "Ngạch Nhĩ Hách*", Cố Lâm người này chưa gì đã hỏi "Đồ ngốc" có phải biệt danh ở nhà của cô hay không.

*Ngạch Nhĩ Hách là tên gọi ở nhà của Vương Miêu.

Con nhà ai lại có tên gọi ở nhà là "Đồ ngốc" hả?!

Vương Miêu trừng anh, Cố Lâm cũng không quan tâm đến cô tự hỏi tự trả lời: "Cố Nhị nhà tôi biệt danh của nó cũng là đồ ngốc."

Cái gì mà "Cũng"?

"Mẹ tôi nói không phải là "đồ ngốc", là Ngạch Nhĩ Hách, là Mẫn ngữ." Ba mẹ còn ở phía trước, Vương Miêu nhẫn nại giải thích, "Tôi là người của tộc Mẫn."

(Editor: Ngạch Nhĩ Hách là tiếng của tộc người Mẫn, Cố Lâm nghe không hiểu nên mới nghe thành Đồ ngốc nhé ^_^)

"À, thì ra là như vậy." Cố Lâm đi theo đọc một lần, "Đúng là khó đọc."

Mẹ Nữ đã mở cửa nhà ra, cảm thấy dường như hai đứa này đang tán gẫu rất vui vẻ, bà cũng đi lại góp vui: "Lúc sinh nó bác cũng lớn tuổi, sợ gặp chuyện không may, cho nên bác đặt cho nó cái tên này, ý là bình an, khỏe mạnh."

Cố Lâm bưng tỉnh hiểu ra, liên tục nói tên này rất hay, khen mà Nữ cái gì mà rất quan tâm Vương Miêu: "Tên của con thì được đặt rất vội vàng, mẹ con nói với con là con sinh khó không đúng ngày, nên tạm thời đặt tên là Cố Lâm" (editor: lâm trong lâm thời bằng nghĩa với tạm thời)

Vương Miêu thiếu chút nữa đã tin, lại nghe anh ta nói mình với mẹ anh ta rất ồn ào, ba cô liền đi tới giải thích cái tên này "Lâm" là chỉ nhìn xuống, ý là từ trên cao nhìn xuống, ba mẹ con mong muốn con trai của mình trở thành một nhân tài luôn đứng đầu, sau đó liền thấy Cố Lâm xúc động "Tâm lòng của cha mẹ lúc nào cũng bao la vô bờ bến."

Vương Miêu vừa mới phát hiện Cố Lâm vậy mà lại có thể nói những lời như vậy, lại nhìn mẹ Nữ, đã nhanh bị lời nói của anh làm cho phát khóc.

Nhanh...khóc...như vậy sao?

Vương Miêu bắt đầu nghĩ lại chính mình, tại sao bình thường chỉ có thể nhìn thấy vẻ mặt nổi trận lôi đình, muốn bay nóc nhà của mẹ Nữ, bây giờ về mặt người phụ nữ trung niên hiền hậu, dễ dàng cảm động này là ai?

Bọn họ đang nói chuyện, cửa thư phòng mở ra, Vương Hi Văn tò mò đi ra nhìn Cố Lâm, lễ phép chào: "Con chào chú."

Một tiếng "chú" này làm cho Cố Lâm hơi sững sờ, lại khiến cho Vương Miêu sáng khoái. Cô còn nhớ rõ Cố Lâm bảo con chó nhà anh kêu cô là "Di Vương!"

Một lúc sau, Cố Lâm mới hiểu ra được đây là con gái của anh hai Vương Miêu sống ở nhà của Vương Miêu, nắm lấy tay Vương Miêu, khiến cho Vương Hi Văn giật mình.

Vương Miêu xuống phòng bếp pha trà, lúc bưng trà đi ra thấy Cố Lâm đang trò chuyện cùng ba mẹ và cháu gái cô rất vui vẻ.

Điều này làm cho Vương Miêu hơi hoang mang, cô cảm thấy mấy lúc Cố Lâm ở cùng cô cũng không nói nhiều như thế, có đôi khi cùng trò chuyện với cô nhưng cũng tự hỏi rồi một chút lại tự trả lời, trông có vẻ rất thận trọng.

Là bởi vì muốn dụ dỗ người già vui vẻ nên mới đổi tính ngồi tán dóc như vậy sao?

Vương Miêu đang tự hỏi người đàn ông này có phải là người mới vừa nãy đưa cô về hay không bởi vì khi cô vừa mới hỏi đến chuyện của bạn gái cũ người đàn ông đó liền u buồn, cô đơn như không muốn chia sẻ nhiều.

Cố Lâm đang nói gì đó, thì nhìn thấy Vương Miêu đang bưng trà lại chỗ ghế salon, liền đứng dậy đi lại nhận lấy mâm trà: "Đề tôi."

Vương Miêu liền cho anh cơ hội để anh có thể biểu hiện, cầm theo chiếc ghế đi theo sau lưng anh ngồi vào bên cạnh bàn trà.

Uống trà, tán gẫu một chút, Cố Lâm như muốn ra về. Vương Miêu cảm thấy anh sợ xấu hổ không dám xin phép về, liền nói: "Đã trễ thế này rồi, anh mau về đi, còn có thể ghé tiệm cơm ăn chút gì đó."

Mẹ Nữ nghe thấy hai đứa này còn chưa ăn cơm, lập tức trách Vương Miêu không hiểu chuyện, lại không nói sớm, còn tính đuổi Cố Lâm đi ăn cơm tiệm

"Cố Lâm con đừng đi, ngồi đây đợi, lát nữa chiêm ngưỡng tài nấu nướng của bác trai."

"Vậy thì phiền quá, bác gái ơi, con về nhà ăn là được, trong nhà còn đồ ăn."

"Đứa nhỏ ngốc, cơm thừa thì có cái gì là ngon, ở đây nếm thử tay nghề đầu bếp cung đình của bác trai." Mẹ Nữ mở miệng nói đùa ba Vương Miêu, lại hỏi: "Mấy đứa ăn món gì?"

Vương Miêu giành trả lời: "Đậu cô-ve kho thịt."

Vương Hi Văn cũng nhát trí: "Con cũng muốn!"

Cố Lâm đưa mắt nhìn Vương Miêu, "Vậy ăn đậu cô-ve kho thịt đi, làm phiền bác trai quá."

Vương Miêu cảm thấy vừa rồi Cố Lâm đưa mắt nhìn cô có cái gì đó cung chiều, trong lòng cô hơi nhộn nhạo, lại không muốn bị Cố Lâm nhìn ra, vì thế quay đầu nhỏ giọng thì thầm nói chuyện phiếm với Vương Hi Văn, hù dọa cô bé ăn nhiều như vậy sẽ tăng cân.

Vương Hi Văn biện minh cho rằng cơ thể mình cao, hơn nữa mỗi ngày học trên trường về còn phải làm bài tập rất mệt mỏi.

Vương Miêu liền phản bác lại: "Cô thấy con nãy giờ rảnh rồi ngồi đây tán gẫu, không thấy con làm bài tập gì cả."

Mẹ Nữ nghe hai người bọn họ cãi vã, còn giải thích cho Cố Lâm, "Hai đứa nó lớn lên cùng nhau, lúc nào cũng ồn ào nhốn nháo như thế đấy, nhưng lại rất yêu quý nhau."

Vương Miêu thấy Cố Lâm cười gật đầu, còn nói thêm câu "Rất hồn nhiên", không biết là nói mình hay là nói Vương Hi Văn.

Ăn xong rồi, ba Vương Miêu đứng là đầu bếp cung đình, mẹ Nữ thì liên tục dặn đi dặn lại khi anh rời đi: "Nếu rảnh thì con cứ qua đây chơi."

Vương Miêu cảm thấy mẹ cô quá nhiệt tình, không nhận được oán trách vài câu, "Mẹ có thể đừng làm như con không có ai để ý được không?"

"Không biết gì hết! Tôi như vậy là vì ai! Điều kiện tốt như thế, nếu con để vụt mất thì ở đâu có thể tìm được người nào tốt hơn! Hơn nữa công việc của nó rất tốt, chắc chắn là rất được hoan nghênh, con không thích như vậy thì cứ đứng ở nhà dưới. Mẹ đây sẽ cố gắng để cho nó cảm nhận được người nhà con ủng hộ, để cho nó không cần phải lo ý kiến của các bậc trưởng bối." Mẹ Nữ vừa nói vừa có phần hơi xúc động, đại khái là vừa này đang kiểm chế cảm xúc, vào lúc này lại ập ù suy nghĩ dường như muốn bật khóc: "Con xem người ta Cố Lâm nó còn biết cảm ơn mẹ nó sinh nó không dễ dàng, còn con? Mẹ lớn tuổi như vậy còn phải lo lắng sợ hãi sinh con ra, con một chút cũng không biết đau lòng cho mẹ!"

Vương Miêu nghĩ thầm, người phụ nữ này đã lớn tuổi còn sinh mình ra chính là do ba mình tạo nghiệt, người sinh con ra cũng không thương lượng với con, bây giờ tìm con tính sổ như vậy có phải là bất hợp lý hay không?

Cô nghĩ thì nghĩ, cũng không dám nói thật ra, nhìn mẹ Nữ như muốn bật khóc lên, cô chỉ có thể vội vàng vỗ về. "Đừng, đừng, mẹ nói rất đúng, là con không hiểu chuyện."

"Con cũng không phải là không hiểu chuyện, con nói con cũng hai mươi bảy, chớp mắt liền tới ba mươi, con không nắm lấy cơ hội này gả đi..." Mẹ Nữ lại bắt đầu giảng đạo lý cho cô, Vương Miêu vào tai trái nhưng cũng ra tai phải, đợi lúc mẹ cô miếng nước nghỉ ngơi liền chạy về phòng ngủ.

Mẹ Nữ vẫn chưa yên tâm dặn dò cô, "Nhớ đó phải gả được cho bác sĩ Cố!"

"Được, được, con biết rồi." Vương Miêu chạy trốn chết.

Cô không biết mình có phải là do bị mẹ Nữ nhắc đi nhắc lại mãi mà bây giờ trong lòng bắt đầu cảm thấy bồn chồn.

Mở máy tính ra để xem email, lại là quảng cáo của trang web thời trang: "Áo đầm đẹp dành cho phụ nữ từ 28 đến 45 tuổi!"

Vương Miêu tức giận, thờ dài.

Cô ngồi trên mép giường nhìn trời đêm bên ngoài, chỉ có thể nhìn thấy lầu đối diện có mấy gia đình còn sáng đèn, còn vai trần của người đàn ông trung niên đang thay áo ra."

Những người khác lúc nào cũng ghen tị với cô là người ở đây, có nhà hộ khẩu, cuộc sống ổn định, công việc an nhàn.

Nhưng cô cũng rất ghen tị với Đào Đào được sống xa gia đình, luôn dốc sức làm việc, cô thích đứng ở ban công của nhà Đào Đào nhìn xuống dưới lầu tập nập, nhìn ánh đèn neon óng ánh.

Vương Hi Văn lén lút chạy vào phòng Vương Miêu, khóa trái cửa lại.

Vương Miêu ngồi xuống giường, liếc cô bé: "Có chuyện gì à? Có phải lại kêu cô đi họp phụ huynh nữa phải không?"

"Hi hi, lần này kết quả thi không tốt lắm, con sợ ông nội bà nội đi sẽ bị cao áp, bị tìm cái gì đó." Vương Hi Văn chấp tay xá lạy: "Đi nha cô."

Từ lúc cô bé bước vào cửa Vương Miêu đã nhìn thấu được tâm tư của nó, "Cô có thể đi, nhưng nếu cuối kì này không cố gắng vươn lên thì đợi bà nội đánh con đi."

Vương Hi Văn mừng rỡ luôn miệng khen cô, cuối cùng đột nhiên hỏi Vương Miêu: "Tiểu cô, cô thích chú Cố sao?"

"Con muốn nói cái gì?"

"Con cảm thấy chú ấy tốt vô cùng, khiến người khác vừa nhìn đã thích." Vương Hi Văn nhìn tay mình, "Chú ấy còn nắm tay con! Lần đầu tiên có người lớn nắm tay con."

Vương Miêu nhìn Vương Hi Văn đã sớm trưởng thành, dở khóc dở cười, "Con thật đúng là! Người ta vừa nắm tay liền bán tiểu cô sao?"

Về mặt Vương Hi Văn trở nên nghiêm túc, "Nếu cô không thích chú Thúc thì hãy nói liền với chú để chú đợi thêm hai năm, chờ đến lúc con hai mươi tuổi sẽ thay cô kết hôn!"

Không đợi Vương Miêu đá cô, Vương Hi Văn đã sớm che miệng chạy trốn.

Vương Miêu im lặng cười, không nghĩ tới sức hấp dẫn của Cố Lâm quả thực là rất lớn, ngay cả cô cháu gái nhỏ của cô cũng bị cám dỗ.

Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, người đàn ông vai trần đã áo khoác lên người chiếc áo thun, đem quần áo mới vừa giặt treo trên lan can.

Đây chính là cuộc sống. Mười bảy tuổi cô đã muốn ra ngoài kiếm sống nhưng không làm được, tốt nghiệp xong rồi du học hai năm lại trở về chỗ ở quen thuộc này. Có lẽ sau này cô sẽ đến một nơi như nhà của Đào Đào vậy, cúi đầu là có thể nhìn thấy những chiếc xe đang chạy, chông của cô cũng sẽ giống như người đàn ông trên lầu đối diện phơi khô quần áo.

Bỗng nhiên cô nghĩ đến thân hình trần trụi của Cố Lâm đứng ngoài ban công, lại có chút buồn cười.

Hai mươi bảy tuổi Vương Miêu mới chợt hiểu ra cuộc sống này, ngày hôm sau qua nhà Đào Đào chơi, ban đêm còn có vài người bạn, nói là tổ chức một buổi tiệc từ biệt độc thân.

Nửa đêm bọn họ chạy xe ra ngoài, những chiếc xe gắn máy chạy băng băng trên đường lớn. Lần đầu tiên Vương Miêu đi xe máy đến nơi, tháo nón bảo hiểm ra nhìn những ngôi sao thưa thớt trên bầu trời, gỡ bỏ tâm trạng nặng nề: "Lão nương nhất định sẽ kết hôn!"

Đào Đào vốn chỉ cho rằng cô đang tìm bạn trai mới, nghe thấy những lời này cùng Đại Bân hai mặt nhìn nhau, không biết nên hỏi gì.

Vương Miêu nhìn bạn bè cầm đèn pin huyết sắc ồn ào, bỗng nhiên cảm thấy bọn họ thật là trẻ con, đột nhiên nghĩ tới Cố Lâm nhẹ nhàng yên lặng ngồi trong quán cà phê quả thực là không giống nhau, hay người đàn ông thành thực vui vẻ ngồi trò chuyện ở nhà cô càng không giống Cố Lâm.

Cô xuống xe máy, cầm điện thoại đứng ven đường gọi cho Cố Lâm.

Đã trễ thế này, thế nhưng Cố Lâm bắt máy rất nhanh, nói cho cô biết mình đang trực đêm.

Vương Miêu hỏi anh: "Anh cảm thấy tôi như thế nào?"

"Cô..." Cố Lâm không nói ra một từ có thể hình dung cụ thể, không biết có phải khách khí hay không trả lời: "Rất tốt."

Vương Miêu xoay nón bảo hiểm: "Tôi thấy anh cũng rất tốt."

"Cảm ơn."

"Đừng khách sáo."

Hai người trầm mặt một lát, Cố Lâm lại hỏi: "Trễ như vậy còn chưa ngủ sao?"

Vương Miêu dùng xoay nón: "Nếu anh cảm thấy tôi rất tốt, tôi cũng cảm thấy anh rất tốt, anh xem chúng ta có thể thử làm người yêu hẹn hò được không?"

"Được."

~Hết chương 3~

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Editor: Melodysoyani

Vừa theo Vương Miêu về nhà đã thấy cha mẹ cô thật ảo diệu, Cố Lâm không nghĩ tới còn có điều ảo diệu hơn nữa, sau khi gặp cha mẹ cô xong, hơn nửa đêm ngày hôm sau, Vương Miêu gọi cho anh nói muốn tìm chỗ hẹn họ với anh..

Cố Lâm không chút do dự lập tức đồng ý, cúp điện thoại nằm trên giường trực ban, nhưng mãi vẫn không ngủ được.

Anh xuống giường vọt đi mua một bịch cà phê hòa tan, làm đồ uống giải khát.

Nói mau cũng không tính là mau, anh từng thấy qua nhiều người còn gấp hơn thế, lúc anh học nghiên cứu có một nữ sinh trong ban đi xem mắt, nghe nói hai bên đều dẫn cha mẹ đi cùng, còn chưa tìm hiểu được bao nhiêu đã đính hôn, lúc họp ban anh còn thấy nữ sinh kia đeo một chiếc nhẫn vàng.

Chỉ là sau này không thấy nữ sinh kia đeo nữa, Cố Lâm còn tưởng do gặp bất tiện ở bệnh viện, kết quả có một bạn học nhiều chuyện nói nữ sinh họ đang hẹn hò với thầy giáo của bọn họ, vị hôn phu kia đã bị đá.

Lúc ấy Cố Lâm chỉ cảm thấy thật kỳ lạ, không ngờ việc như vậy cũng có thể xảy ra.

Có thể thấy được những người đi xem mắt đều bị bức ép đến lúc nằm mơ cũng muốn sớm ngày kết hôn, ngay cả Vương Miêu – một cô gái nhìn có chút then thùng như vậy cũng bị người trong nhà ép đến phải chủ động mở miệng——chắc chắn đó cũng là ý đồ của người nhà cô ấy, nếu không làm sao anh mới vừa tới nhà cô, cô đã muốn tìm chỗ hẹn hò với anh chứ?

Cố Lâm uống cà phê xong, cảm thấy còn chưa đủ lót dạ, trong lòng cũng có chút mất mát.

Vương Miêu nói “mọi nơi” dĩ nhiên là muốn nhanh chóng tiến tới hôn nhân rồi, anh thì sao? Anh phải ăn nói thế nào đây?

Lúc trước đăng ký xem mắt là vì bị Thẩm Lăng Tâm kích thích đến ngộp ngạt, hiện tại đã thật sự xem mắt thành công rồi, tại sao anh lại bắt đầu mờ mịt chứ?

Cả một đêm bình an không có việc gì, sáng sớm sau khi anh xem bệnh xong, hai giờ anh mới về tới nhà.

Cố Nhị xông tới vây quanh anh thật lâu, có lẽ là do không ngủ được mùi kì lạ nào mới yên tâm chơi bóng bên cửa sổ. Hôm trước lúc Cố Lâm từ nhà Vương Miêu trở về, con chó này nổi điên cắn ông quần anh vút vào phòng tắm, nhìn như muốn vút chiếc điện thoại di động vô tội của anh vào toilet vậy.

Giữa trưa Cố Lâm không ăn cơm, hiện tại cũng không cảm thấy đói, cầm chai bia trong tủ lạnh, mở ra, một hơi rót hết nửa bình, dư lại nửa bình đặt ở trên bàn, xoay người đi về phòng ngủ bù một giấc.

Lúc tỉnh lại đã là bốn giờ chiều, anh nghĩ đến cô bạn gái mới của mình --- Vương Miêu, tiếp theo lại nghĩ đến bạn tốt của mình --- Phạm Tư Triết, rồi lựa chọn gọi cho người sau đi cơm với anh.

Phạm Tư Triết không vui, nói muốn ở bên cạnh bạn gái.

Cố Lâm tạm ném mặt mũi của mình vào ổ chó của Cố Nhị, hết sức khát khao Phạm Tư Triết có thể đến giải đáp nghi hoặc cho anh, chỉ dẫn phương hướng đời người của mình.

Coi như Phạm Tư Triết còn có chút lương tâm, sau khi suy tính một lúc lâu mới nói đợi làm cơm cho bạn gái xong sẽ đến nhà anh, Cố Lâm thuận cộc mà leo lên: “Nếu phải làm cơm thì làm thêm một phần đi, dù sau cậu mà qua đây thì sẽ có hai miệng ăn.”

Phạm Tư Triết mắng anh vài câu, qua hơn một giờ xách theo thức ăn và rượu tới nhà anh, thức ăn trừ cơm và đậu xào mà mình làm ra, những món khác đều là thực phẩm chín được mua ở bên ngoài.

Cố Lâm bày đồ ăn lên bàn, rồi kêu Phạm Tư Triết ngồi xuống, một ngụm rượu một ngụm thịt, nhân tiện nói ra tâm sự của mình.

“Ngày hôm qua tớ đã đồng ý quen với con gái nhà người ta rồi, sợ tới mức cả đêm không ngủ, nếu chuyện yêu đương này không có kết quả, không phải chậm trễ chuyện kết hôn của con gái nhà người ta rồi sao?”

“Lúc trước cậu nói xem mắt gì đó tớ đã thấy không đáng tin rồi, giống như lần trước lúc hai ta uống rượu cậu nói muốn đến hôn lễ của Thẩm Lăng Tâm làm cô ấy đổi ý lại vậy, cậu vốn chưa thể bình tĩnh lại.” Phạm Tư Triết lật đậu phộng ném vào trong miệng, không phải chỉ trích anh, mà là có lòng tốt đề nghị với anh: “Tớ nghĩ cậu nên nói sự thật với cô gái kia đi, nói cậu còn chưa chơi đủ, cậu còn chưa nghĩ tới chuyện kết hôn, đừng tính tới chuyện yêu đương nữa, bảo con gái nhà người ta tìm lương duyên khác đi.”

“Không được.” Cố Lâm mất hứng: “Làm sao có thể nói không tính là không tính được, tớ rất thích cô ấy.”

“Ha ha, có cô gái nào mà cậu không thích sao?” Phạm Tư Triết lại lật một hộp đậu phộng khác, ném vỏ cho Cố Nhị cắn chơi: “Tớ nghĩ, cậu và Cố Nhị có thể sống nương tựa nhau, Cố Nhị rất ngoan, cũng không ép cậu kết hôn.”

Cố Nhị cắn hồi lâu vẫn chưa ăn được đậu phộng, mất hứng sủa gâu gâu, Phạm Tư Triết ném một hộp đậu phộng khác cho nó, nó mới bỏ qua.

“Nhìn xem, dễ lừa nữa.” Phạm Tư Triết lại bổ sung một câu.

Cố Lâm vỗ cái bàn trừng Phạm Tư Triết: “Bảo cậu tới đưa ra ý kiến, nếu cậu thích cười trên nỗi đau của người khác như vậy thì lập tức chạy về với bạn gái cậu đi!”

“Ừm nhĩ, cũng được đó.” Phạm Tư Triết làm bộ muốn đứng dậy, dưới ánh mắt ác liệt của Cố Lâm anh lại ngồi xuống: “Được, được, được rồi chúng ta từ từ nói chuyện.”

Cố Lâm lắc đầu lần nữa: “Tớ không muốn từ từ nói chuyện, tớ quyết định, trước tiên tớ sẽ hẹn hò với cô ấy, nói không chừng nói chuyện ăn ý tớ sẽ thật sự kết hôn, dù sao mẹ tớ cũng rất quan tâm tới chuyện hôn nhân của tớ.”

“Đúng vậy, nói không chừng cậu và con gái người ta nói chuyện xong người ta sẽ lập tức đá cậu.” Thật ra Phạm Tư Triết rất buồn bực: “Rốt cuộc cô gái kia nghĩ gì, làm sao lại cảm thấy cậu là loại người mà mình có thể gả được, cũng quá không biết chọn lựa đi?”

Cố Lâm không mặt mũi nói mình vẫn luôn học theo dáng vẻ trầm ổn đứng đắn của Phạm Tư Triết, ngay cả một câu ngả ngôn cũng chưa từng nói qua, hết sức lễ độ.

Chỉ là vì sao dáng vẻ hiền lành như thế lại được Vương Miêu coi trọng? Chẳng lẽ Phạm Tư Triết này rất nổi tiếng ở thị trường xem mắt à?

Phạm Tư Triết thấy Cố Lâm nhìn chằm chằm vào mình, nhú mày: “Được rồi tớ sẽ thu lại những lời vừa rồi, ít nhất bề ngoài của cậu thật sự có thể quyến rũ được các cô gái trẻ tuổi.”

Bạn gái trước của Cố Lâm thật sự còn rất trẻ, nữ sinh mới rời cổng trường nên thiếu kiên thức, không hề có sức chống cự đối với loại đàn ông vừa đẹp

trai lại xài tiền không tiếc như anh.

Phạm Tư Triết nhìn nhìn đồng hồ: “Cậu cứ từ từ mà ăn, tớ đã nói với Cổ Lâm là sẽ về trước 10 giờ rồi, không còn chuyện gì nữa thì tớ về trước đây.”

Cổ Lâm cũng xem đồng hồ, về nhà trước mười giờ cũng không có gì quá đáng, chỉ là, bây giờ, không phải mới 7 giờ 45 sao?

Phạm Tư Triết hắng giọng một cái: “Tớ quá hiểu cậu rồi, cậu cái người này, ngày nào còn chưa vào quan tài xuống dưới là ngày đó tớ còn không tin cậu sẽ thật lòng yên phận, có một vài người đa tình đã khắc vào gien di truyền.”

“Tớ cũng là di truyền từ ba mẹ mà.”

“Vậy cậu nghĩ lại một chút xem, có phải mình đã đưa đầy đủ thoải phí rồi hay không.”

“Đi chết đi.” Cổ Lâm chịu không nổi Phạm Tư Triết không chỉ nổi giận trước mặt anh mà còn oán hận anh, nhằm chán phát tay: “Đi đi đi, chạy nhanh đi, tìm Cổ Kim của cậu đi.”

Phạm Tư Triết đi về phía trước nhìn lại bản thân: “Tớ thật sự đi được rồi sao?”

“Đi mau!”

“Được!”

Phạm Tư Triết chính là điển hình của câu “Trọng sắc khinh bạn”, nói đi là đi, lúc đóng cửa lớn còn thiếu chút nữa làm Cổ Nhị của anh bị kẹt cái mũi lại.

Cổ Nhị uất ức chạy tới “hừ hừ” với Cổ Lâm, Cổ Lâm cũng muốn “hừ hừ” theo.

Người như thế cũng có bạn gái chờ về ngọt ngào ân ái.

Ôi? Bạn gái?

Cổ Lâm nhớ tới, sáng hôm nay mình cũng vừa mới quen bạn gái.

Một người bạn gái khiến anh không biết phải làm sao.

Anh nghĩ nghĩ, lần này lại cầm điện thoại gọi cho Vương Miêu, chờ đến khi kết nối được với đầu bên kia vẫn chưa nghĩ ra được mình nên nói gì.

Sau khi Vương Miêu yên lặng vài giây thì nghi hoặc lắm bầm lâu bàu: “Tín hiệu không tốt.” Sau đó cúp điện thoại.

Cổ Lâm cười nhẹ, lại gọi tới, Vương Miêu lại bắt máy, anh lập tức mở miệng: “Ăn cơm chiều chưa? Muốn ra ngoài một chút không?”

“Ra ngoài một chút?”

Lúc này Cổ Lâm mới nhớ tới, anh cách nhà cô tới nửa thành phố, đã trễ thế này còn có thể đi đâu chứ.

Anh vỗ ót: “Vẫn còn mớ ngủ, ngày mai anh rảnh, em có thời gian không, cùng nhau ăn cơm được chứ?”

“Sáng mai em có lớp rồi, buổi chiều không có, chúng ta hẹn ăn trưa nhé?”

“Cơm trưa, trà chiều, anh muốn hẹn ăn cơm chiều nữa có được không?”

Trong giọng Vương Miêu mang theo ý cười: “Em còn tưởng rằng anh gọi đến nói mình đã hối hận chứ?”

“Hối hận cái gì?” Cổ Lâm biết rõ cô hỏi, nghe Vương Miêu không trả lời, sợ đùa dai quá sẽ chọc cô mất hứng, lập tức tự hòa giải cho mình: “Anh vui tới mất ngủ cả đêm.”

“Anh đừng hù em, không phải ban đêm anh phải trực ban sao, vốn dĩ không thể ngủ.”

“Lúc nào có tai nạn nghiêm trọng mới không thể ngủ, không có việc gì thì có thể ngủ một chút, nhưng mà ngày hôm qua anh rất vui vẻ, uống ba ly cà phê, làm sao cũng ngủ không được.”

Vương Miêu lại cười: “Em cảm thấy hình như em có chút hiểu lầm đối với anh, em còn tưởng rằng anh là loại người không thích nói giỡn nữa chứ.”

Cổ Lâm mặt không đổi sắc nói hươu nói vượn: “Cách đối xử với người ngoài và người trong nhà phải khác nhau chứ, loại ám áp như gió xuân này chỉ có thể đối xử với người trong nhà.”

Hai người lại nói chuyện một lát, Cổ Lâm cảm thấy không tệ lắm, vừa uống thêm chút rượu nói chuyện đã có chút lợm lợm, vì muốn tạo ra dáng vẻ đáng tin cậy trước mặt Vương Miêu, không hề nói giỡn nữa, lập tức nói tiếng chúc ngủ ngon.

Vương Miêu kinh ngạc hỏi: “Ngày thường anh đều ngủ sớm như vậy sao?”

“Ngủ sớm dậy sớm rất tốt cho thân thể, em cũng đừng ngủ trễ giống như ngày hôm qua nhá.”

“Quả nhiên bác sĩ các anh đều chú ý tới dưỡng sinh.” Vương Miêu nói xong lại bổ sung thêm một câu: “Lại còn sạch sẽ, hợp vệ sinh.”

Cố Lâm nhìn bộ quần áo trên sofa, còn có một vũng lớn trên bàn cơm, cảm thấy sự tăng bốc của Vương Miêu anh thật không dám nhận. Anh ném cái nôi cho Cố Nhị, nuôi chó trong nhà, khẳng định mỗi ngày đều là lông mao, nước miếng và vết cắn ở góc bàn, sạch sẽ ở chỗ nào.

Anh quyết định kết thúc đề tài này ở trước mặt “cháu gái mới mười tuổi” – Vương Miêu, hơn nữa sau khi cúp điện thoại còn quét dọn phòng khách một chút, phòng hồ việc ngày mai lỡ như bỗng nhiên Vương Miêu có ý định muốn đến nhà anh.

Vương Miêu nói 12 giờ tan học, Cố Lâm đã chờ từ 11 giờ rưỡi. Lớp học Vương Miêu ở trong một tòa văn phòng, khu thương nghiệp này cách nhà anh không xa, sau này lúc nghỉ có thể đón cô tan tầm.

12 giờ mười lăm Vương Miêu mới xuống lầu, chân cô có lép bấp, đi đường còn có cà nhắc, lúc Cố Lâm thấy cô đi ra từ cửa đã đi xuống xe đỡ cô, sau khi đỡ người lên xe còn cúi người xoa xoa mắt cá chân của cô: “Có chuyển biến tốt rồi.”

Sau khi ngồi yên ổn thắt dây an toàn mới phát hiện mặt Vương Miêu đỏ bừng, như là thẹn thùng.

Làm sao lại dễ dàng thẹn thùng như thế chứ?

Mỗi ngày anh xoa qua bao nhiêu mắt cá chân của trai gái ở bệnh viện, một bàn tay đêm cũng không hết.

“Đừng nói là anh đều nói những lời như vậy với bệnh nhân nhé. ....” Vương Miêu bỗng nhiên nhỏ giọng nói thầm, sau đó tự ngắt lời mình: “À, hiện tại không phải người bệnh, mà là bạn gái anh.”

Khỏe miệng Cố Lâm nâng lên, nhìn xuống xúc động muốn xoa đầu cô, tâm tình sung sướng khởi động xe.

Ngày mai có thể kết hôn hay không anh không biết, nhưng hôm nay yêu đương với cô, anh rất vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4-2: (b)

Edit: Tuyen83~DDLQĐ

trong lòng Vương Miêu nhắm đến kết hôn và ở một chỗ với Cố Lâm.

Thanh xuân mơ màng, hết sức lỏng lẻo, nổi loạn, và rồi thanh xuân vô tình qua đi.

Hiện tại cô có thể hiểu rằng ba mẹ cô hy vọng cô ổn định.

Cho nên Cố Lâm là một đối tượng phù hợp, ưu tú, khi mà người nhà cô còn thích đối tượng xuất hiện, Vương Miêu cảm thấy “Chính là anh.”

Đương nhiên, một phần lớn nguyên nhân là Cố Lâm có bộ dáng đẹp trai, Vương Miêu rất có cảm giác với anh.

Đây có thể là đúng thời điểm gặp được đúng người, đã qua vài ba năm, cho dù lại cùng người đàn ông nói yêu đương cô cũng sẽ không nảy sinh cái ý tưởng gì “Có thể đã kết hôn rồi.”

Cố Lâm còn quan tâm hơn cô nghĩ, biết chân cô không được nhanh nhẹn, cách hai ngày chủ động nói ra hẹn cô tan tầm cùng nhau ăn cơm.

Rõ ràng quen biết chưa được mấy ngày, lại bỗng nhiên thành quan hệ thân thiết, thậm chí có khả năng phát triển trở thành hai bên giúp đỡ lẫn nhau cả đời, khi tan tầm Vương Miêu đi ra ngoài thấy Cố Lâm đẩy cửa xe đi tới đỡ cô, trong lòng hiện lên một chút cảm giác kỳ lạ.

Chờ cô lên xe, anh cúi người xem chân giúp cô, bàn tay đặt lên cổ chân cô nhẹ nhàng xoa nắn, biểu hiện chuyên chú hỏi cô “Như vậy có đau hay không”, trong nháy mắt kia cô cảm thấy giống như có một dòng điện chạy dọc từ mắt cá chân đến đầu gối, cẳng chân hoàn toàn mất đi tri giác.

Cô không nói chuyện, Cố Lâm lại nhìn nhìn, kết luận nói “Có chuyển biến tốt”.

Bàn tay khô ráo và ấm áp của anh dờ lên để buộc dây an toàn, cô ngồi ở trên ghế còn chưa lấy lại tinh thần, rất muốn hỏi anh một chút có phải nhéo cô té dại gân cốt hay không, đúng vậy nói có thể lại xoa một chút hay không, chính mình ngẫm lại đều cảm thấy nói không nên lời, thay đổi lời nói, “Hiện tại

em không phải là người bệnh, là bạn gái của anh.”

Cho nên ngoài việc anh xem bệnh ở chân cho em còn có thể thực hiện một số lựa chọn bổ sung khác, ví dụ như hôn môi, xoa nắn gân cốt.

Cố Lâm lại chỉ mỉm cười nhìn cô một cái, khởi động xe chạy đến quán ăn.

Trong lòng Vương Miêu thất vọng, lại cảm thấy Cố Lâm như vậy rất tốt, tuy rằng người có chút bảo thủ, nhưng kiên định như vậy, không cần lo lắng anh trêu hoa ghẹo nguyệt.

Cố Lâm hỏi cô muốn ăn cái gì, Vương Miêu nghĩ nghĩ, “Ăn lẩu đi?”

Mùa hè cảm giác ngày một càng ngày nóng lên, ăn cay để ra mồ hôi thật tốt.

Cố Lâm lại hỏi, “Loại nào? Món lẩu vịt, thịt bò hay là thịt cừu?”

“Cừu cung cách*!” Vương Miêu chỉ là nói thôi đều cảm thấy phải chảy nước miếng.

Cố Lâm nhú mày, “Dưỡng bệnh vẫn nên ăn thanh đạm một chút.”

“Đau chân còn muốn ăn kiêng?” Vương Miêu cảm thấy không thể tưởng tượng, bàn tay đưa qua muốn bắt cánh tay Cố Lâm làm nũng, mới vừa chạm tới anh phản ứng kịp anh đang lái xe không thể làm động tác nguy hiểm như vậy, nhanh thu hồi tay lại, “Em muốn ăn cừu cung cách*!”

*Món lẩu bên Trung có 9 ô trong đó có đủ các loại nước của các món: các loại thịt, cá.....(mình hiểu sơ sài như vậy,hi)

Cố Lâm nhìn cô một cái, thần sắc buồn lõng, khẩu khí tự nhiên mang theo vài phần dung túng, “Được rồi, đi vớt cá biển.”

Vương Miêu cảm thấy anh ôn nhu đến mức không thể hiểu được, chẳng qua mình chạm vào anh một chút, anh liền..... Thẹn thùng rồi?

Điều quan trọng là cô chỉ chạm vào cánh tay, người đàn ông này như thế lại xấu hổ?

Ban đầu Vương Miêu còn thấy lạ vì sao Cố Lâm không dẫn cô đi quán lẩu Trùng Khánh lại muốn tới đây biển vớt, mãi đến khi anh gọi lẩu bốn cung cách* có một ngăn yêu cầu nước canh mới biết được anh không ăn cay.

*Nồi lẩu có 4 ngăn để các loại nước, các loại thịt.

Điều này làm Vương Miêu băn khoăn, ăn nồi nước canh và ăn nồi nước trắng nấu đồ ăn có cái gì khác nhau?

Cố Lâm lại tỏ vẻ không quan tâm, múc chén canh cho cô uống để cô ảm đạm dày trước.

Trước khi ăn cơm còn muốn ăn mặc cẩn thận, khi ăn có chút đặc ý vênh vao, cảm thấy uống trà lạnh không đã ghiền, hỏi Cố Lâm có thể uống rượu hay không. Cố Lâm không ủng hộ nhìn cô, “Em là một bệnh nhân, phải kiêng kị chua cay, hiện tại còn muốn uống rượu?”

“Không uống rượu áp lực một lát liền muốn phun lửa.”

Vương Miêu hâm mộ nhìn ly rượu lớn ở bàn bên cạnh, “Trai gái xung quanh chúng ta đều không câu nệ tiểu tiết, chỉ là đau chân lại không phải gãy chân.”

Cố Lâm cười gọi người phục vụ thêm một ly bia, “Còn trai gái bốn phương, em đi bệnh viện xem phòng truyền dịch tất cả đều là người ăn kiểu này trai gái bốn phương đều bị viêm dạ dày.”

Vương Miêu bị lời anh vừa nói, thật đúng là cảm thấy có chút đạo lý, chờ bia đưa đến liền uống từng ngụm nhỏ, uống vào nửa ly liền không uống.

Cô vớt thịt cá, suýt nữa bị dầu nóng bắn lên cánh tay, Cố Lâm tiếp nhận muốn vớt giúp cô, cho cô một chén đầy thịt, xếp cao thành một ngọn núi nhỏ.

Rồi mới cười như không cười nhìn cô, làm Vương Miêu cảm thấy mình ở trong mắt Cố Lâm giống như một người trưởng thành kém thông minh.

Cô cũng đáp lại vẻ mặt cười như không cười, chiếc đũa dài kẹp thịt xoay một vòng ở trong dầu ớt, miệng nhai chậm rãi, ăn vài miếng nhanh chóng ăn hết toàn bộ, vụn đầu lưỡi liếm dầu ớt ở nơi khóe miệng, môi cảm thấy nóng rát, mở miệng chậm rãi thở ra một hơi.

Vương Miêu cảm thấy rằng động tác này là cực kỳ hấp dẫn, liếc trộm nhìn vẻ mặt của Cố Lâm.

Phát hiện anh cúi đầu xem di động.

.....

Vương Miêu không ngừng cố gắng, một chén thịt kia đều lặp lại động tác này để hoàn thành, chờ Cố Lâm trong lúc vô tình ngẩng đầu khi đó nhìn thấy.

Ai biết chén thịt kia đều đã thấy đáy Cố Lâm cũng không nhìn thấy bộ dáng của cô, cô có chút tức giận trừng anh, anh dường như đã phát hiện, tầm mắt từ di động di chuyển nhìn về phía cô, còn giải thích một câu, “Xin lỗi, bác sĩ thực tập đang hỏi anh một số vấn đề chưa hiểu.”

Nói xong để điện thoại trên bàn cho thấy không xem đi động. “Ăn xong rồi? No rồi sao? Còn con cá rồng thì sao?”

“Không được, no rồi.” Vương Miêu thất bại suýt nữa viết ở trên mặt, khi chờ Cố Lâm ăn cũng trà đưa cảm đi động lên chơi. Tuyen3~dieen ddaaan lee quy đoon

Lại cảm thấy trà đưa kiểu này của mình có vẻ buồn cười có chút ấu trĩ, cất lại đi động hỏi Cố Lâm, “Buổi chiều muốn làm cái gì?”

“Muốn xem phim điện ảnh sao?”

“Có thể, gần đây có phim điện ảnh nào hay không?”

“Nghe đồng nghiệp nói phim chiến thần XX cũng rất hay, các hiệu ứng làm rất chấn động.”

Anh nói bộ phim kia Vương Miêu và Đào Đào đã xem qua, xác thật thực sự không tồi, chỉ là nghĩ đến Cố Lâm ngày thường cũng chưa đi xem phim điện ảnh, cô không muốn anh mất hứng thú, gật gật đầu nói “Được”.

Cố Lâm lại nói, “Hoặc là chúng ta đi xem phim khác mà em thích hay không, loại phim phi cơ này em có có hứng thú hay không?”

“Sẽ không, em thích phi cơ.” Vương Miêu lắc đầu, “Xem bộ phim này đi.”

Rạp chiếu phim ở trên lầu, hai người com trưa ăn không ít, khi Cố Lâm đi mua bắp rang Vương Miêu vội vàng ngăn cản anh, nói ăn không vô.

Khi Cô nói không chú ý, tay kéo tay Cố Lâm bảo anh đừng đi mua. Vốn dĩ chuyện cũng không nhiều lắm, cố tình Cố Lâm nhìn thoáng qua lên cổ tay mình, một cái liếc mắt này làm Vương Miêu cảm thấy mình giống như khinh bạc anh, nhanh chóng buông tay ra, xoay người cầm về đi xếp hàng kiểm vé.

Vương Miêu có chút hối hận, Cố Lâm có phải không thích con gái quá chủ động hay không? hôm nay Cô còn có chút may mắn khi ăn com anh không phát hiện đoạn kia mình ăn cái gì, bằng không dọa người chạy mất như thế nào được.

Thời gian làm việc, lại hơn giữa trưa, phòng chiếu phim không nhiều người.

Vị trí phía sau hai người bọn họ lại không có người khác, không khí bỗng nhiên có chút ái muội, giống như hai người bọn họ có ý chọn hàng cuối cùng vậy.

Vốn dĩ ăn com no thì dễ dàng một môi, bộ phim này lại là phim Vương Miêu đã xem qua, cũng không có đồ ăn vặt đồ uống để nâng cao tinh thần, phim mở màn hơn nửa giờ Vương Miêu cảm thấy mí mắt nặng trĩu.

Cô cố gắng kiên trì, kiên trì, kiên trì khoảng năm phút đồng hồ.

Dù sao đeo mắt kính 3D cũng không nhìn ra mờ hay chớp mắt, cô dứt khoát yên tâm lớn mật ở phòng chiếu phim nhắm mắt lại ngủ gật.

Cô cho rằng mình cũng nhanh chóng ngủ hơn mười phút, tự nhiên không nghĩ đến ngủ tới khi phim kết thúc, đèn trong đại sảnh bật lên, nhân viên công tác đứng ở cửa kêu “Không có trứng màu! Không có trứng màu!”

Vương Miêu bừng tỉnh, khi tỉnh còn đeo mắt kính, qua thấu kính màu đen nhìn thấy cánh tay gần trong gang tấc, tiếp theo cảm giác được dưới mặt mình mặt nhiệt độ ấm áp.....

Ừ? Khi nào cô đã ngủ lên trên vai Cố Lâm rồi?

Cố Lâm nhún bả vai mình, “Tỉnh dậy?”

Vương Miêu sợ lập tức ngồi thẳng người, cảm thấy cổ có chút mỏi.

“Chậm một chút, đừng lắc mạnh.” ngón trỏ của Cố Lâm điểm lên mũi Vương Miêu, trong lúc cô đang nghi hoặc anh muốn làm gì, Cố Lâm đưa đầu ngón tay tháo mắt kính xuống cho cô, “Đi thôi, người ta còn muốn dọn dẹp vệ sinh.”

“Ừ.” Vương Miêu đi theo phía sau tay vỗ nhẹ đầu đang đau của mình, cảm thấy có chút mất mặt.

Khi đi ra ngoài Cố Lâm bỗng nhiên nói với cô: “Không thích xem dạng phim này thì nói với anh, không cần chiều theo ý anh.”

“Không phải em không thích xem.” Vương Miêu thật sự rất thích.

Cố Lâm bình tĩnh nhìn cô trong chốc lát, “Được rồi, không phải em không thích.”

Vương Miêu cảm thấy Cố Lâm giống như có chút hiểu lầm, lại không biết nên nói như thế nào, dứt khoát cũng không giải thích.

Chỉ lặp lại một câu, “Thật sự, em thích xem.”

Cố Lâm thả chậm bước chân, không cùng cô rối rắm vấn đề này, đột nhiên hỏi cô một câu, “Em muốn nắm tay anh không?”

Ồ? Đây là cái mạch suy nghĩ gì?

Thích xem phim phi cơ và có muốn nắm tay anh có liên quan gì?

Cố Lâm lại không đợi cô nghĩ kỹ hai vấn đề này có liên quan gì, tay giờ lên nắm lấy tay cô lại, nhẹ nhàng nhéo một cái bao bọc trong tay của mình, “Muốn uống cà phê hay là uống trà.”

khi anh hỏi đầu cũng không quay lại, Vương Miêu cảm thấy anh nhất định là thẹn thùng, muốn anh quay đầu lại, lớn tiếng nói một câu, “Em muốn uống nước chanh!”

Cố Lâm còn chưa có phản ứng, đứa nhỏ đang ngủ ở trong xe đi ngang qua lại bị giọng nói này dọa cho tỉnh, “Oa” khóc lên một tiếng.

Vương Miêu ngượng ngùng vội nói xin lỗi với người ta, “Thực xin lỗi.”

Người mẹ trẻ nói “Không sao.” bế đứa bé lên đỡ, Vương Miêu chỉ muốn chạy nhanh rời khỏi hiện trường chạy vào thang máy, tay Cố Lâm đang nắm tay cô lại buông cô ra đi hướng ngược lại.

Cô thấy Cố Lâm đi đến trước điểm dừng máy ép nước chanh tự động, hai phút sau bung một ly nước chanh tươi đi trở về bên cạnh mình, cầm ống hút lên cái ly đưa cho mình, “Muốn cái gì từ từ nói là được, không cần kêu, sẽ đưa cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: (a)

Edit: Tuyen83~LQĐ

Cố Lâm phát hiện ra rằng anh đã đánh giá sai về quyết tâm của mình.

Anh rất muốn chạy tới hỏi Phạm Tư Triết một chút, khi bạn gái của cậu ngây thơ đáng yêu còn mang theo một chút quyền rũ, cậu đã làm như thế nào mà ngồi ngay ngắn trong lòng vẫn không loạn?

Nếu bạn gái cậu ngay cả một ngón tay chọc bạn đều thẹn thùng nhanh chóng rút tay về, muốn kéo tay cậu bị cậu nhìn thấy còn muốn giả bộ như không có việc gì buông ra, chẳng lẽ cậu không muốn bỏ nhà tới trêu đùa cô ấy nhìn bộ dáng cô ấy thẹn thùng hơn sao?

Cố Lâm thật sự không nghĩ đến bạn gái mình đáng yêu như vậy.

Sẽ không uống rượu còn một hai phải uống một chút bia, sau đó giống như con mèo mở miệng nhỏ uống một ngụm, miễn cưỡng uống vào nửa ly thì đặt xuống.

Nói muốn ăn lẩu kết quả không thể ăn cay, ăn hai miếng liền thở, liếm môi đỏ rực, để cho người ta nhìn. .... Có chút muốn hôn.

Đương nhiên, chỉ cần nghĩ lại, để mình không còn ảo tưởng mơ hồ hơn, anh chỉ có thể làm bộ cúi đầu xem di động gửi tin nhắn cho người khác, nếu không, cuối cùng không thể nói chuyện với Vương Miêu “Bây giờ miệng em đỏ giống như lạp xưởng” rồi?

Nếu Vương Miêu bực bội anh còn có thể nói một câu “Anh có thể cắn một cái sao, thoát nhìn ăn rất ngon.”

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Cố Lâm nén cười cố gắng để cho bản thân thoát nhìn như là một thầy cô vấn thường xuyên trả lời những câu hỏi cho thực tập sinh, đến khi Vương Miêu có chút bất nhẫn nhìn chăm chăm vào anh, anh mới nói dối giải thích một câu để đặt điện thoại lên.

Khi đó cô chu miệng không vui, càng giống lạp xưởng nhỏ rồi.

Rõ ràng không thích xem phim điện ảnh khoa học viễn tưởng, một hai phải nhân nhượng anh đi xem phim phi cơ, còn cãi bướng nói mình thích, kết quả phim chiếu chưa đến một nửa thì ngủ rồi.

Khi đó Cố Lâm ở phòng chiếu phim nhìn thấy Vương Miêu buồn ngủ một lát gật đầu một cái, đã nghĩ làm sao có thể có người thích tự tìm khó chịu cho mình, lại nghĩ đến cô ấy vì đề nghị của mình xem bộ phim này, có thể cho rằng mình thích mới có thể nhẫn nại đến xem với anh.

Tự nhiên có chút cảm động.

Anh nhìn đầu lộn xộn của Vương Miêu ngồi bên cạnh một cái, tay đỡ cổ của cô để cho cô dựa vào mình, cô ấy ngủ rất say, tự giác tìm tư thế thoải mái đầu dựa vào vai anh, giống như xem anh trở thành lưng ghế dựa rồi.

Cô ngủ hơn một giờ, thẳng đến khi phim kết thúc, bà vai Cố Lâm đều đã tê rần, cô còn đang ngủ.

Tại sao chất lượng giấc ngủ tốt như vậy?

Trong đầu Cố Lâm bỗng nhiên hiện lên một cảnh tượng, khi anh trực đêm cô ở nhà cũng không sợ hãi, vẫn có thể ngáy khò khò như cũ.

Rất tốt.

Khi Vương Miêu ngủ trên mặt bị ép hiện lên vết đỏ, lại khẳng định mình là thích xem phim phi cơ, Cố Lâm nhìn nửa ngày vẫn là không nhìn được, chủ động kéo tay cô.

Sợ cô ấy thẹn thùng, anh tận lực không nhìn cô, để cho cô thích ứng một chút với sự tiếp xúc cơ thể của hai người.

Không nghĩ tới cô rất vui vẻ đối với việc mình kéo tay cô như vậy, giọng nói đều vui vẻ rất nhiều, còn dọa cho một đứa trẻ bên cạnh khóc.

Cố Lâm chưa từng thấy qua người dễ dàng thỏa mãn như vậy, nhưng khi bạn làm việc gì với ai đó, đối phương có thể tích cực đáp lại khi đó xác thật sẽ làm cho tâm tình bạn rất tốt. Cho nên anh đáp lại yêu cầu của cô mua cho cô ấy một ly nước chanh, thậm chí nhìn không được muốn thỏa mãn cô nhiều hơn, “Đều sẽ cho em.”

Vương Miêu đi đường còn có chút cà nhắc, Cố Lâm nhìn không được cô đi cà nhắc theo sau lưng mình, cũng không đi dạo phố, nắm tay cô tìm một quán trà để nghỉ ngơi.

Anh châm trà cho cô, cô thêm nước trái cây vào trong trà, làm anh nhớ tới lần trước nhìn thấy cảnh tượng cô bỏ quả tắc vào trong trà.

Cố Lâm tò mò, đem cái ly của mình giơ lên trước mặt cô, “Cho anh một chút, anh nếm hương vị.”

Vương Miêu nghe vậy nhấc cái ly lên đồ gần nửa ly nước chanh cho anh.

Cố Lâm uống lên miệng, ừ, uống không được.

“Thật nhiều.” Vương Miêu cười mĩa, “Em thích vị này.”

Cố Lâm một lần nữa châm một bình trà, thành thạo rửa trà cụ, nhìn tay anh làm mềm mại nhẹ nhàng hơi nước và hương trà quanh quẩn ở phía trước, cảm giác khoáng khắc yên bình, giống như chính mình ở trong phim cổ trang là người có trí tuệ ưu tú.

Giờ tay thêm trà, lúc lơ đãng thấy hai người con gái ở bên ngoài khoảng hai mươi bước, gọn gàng xinh đẹp, nói cười duyên dáng.

Quan trọng nhất chính là, người ở bên trái kia là bạn gái cũ của anh.

“Này ——” thất thần một lát nước ấm đổ lên tay, khiến anh thiếu chút nữa ném đi ấm trà.

“Không có việc gì chứ?”

Vương Miêu lấy đệm vải cầm ấm trà, “Tay đã đỏ, muốn đi mua thuốc trị phỏng một chút hay không?”

giọng nói cô quan tâm làm trong lòng Cố Lâm dễ chịu, vội giải thích. “Không đau, lúc này cũng hết đau rồi, không nổi bóng, không sao cả.”

Bạn gái cũ đặt trà ở phía trước sảnh, đang đi từng bước về phía bọn họ.

Cố Lâm có chút chột dạ, trong lòng muốn nói người yêu cũ đều là hảo tử hảo tán, chia tay cũng không đến mức trở thành kẻ thù. Nhưng người này thì khác, sau khi anh và Thẩm Lăng Tâm chia tay đi ra ngoài giải sầu mới quen một tiếp viên hàng không, khi đó trong lòng anh nói không rõ không buông tay Thẩm Lăng Tâm, hơn nữa vị tiểu thư xinh đẹp này hiển nhiên là đẳng cấp cao hơn so với anh một bậc, không lâu sau hai người cũng bởi vì một lần khắc khẩu nên chia tay, khi chia tay tiếp viên hàng không còn nói thẳng là vì đã có đối tượng tốt hơn.

Kết quả chia tay không bao lâu, tiếp viên hàng không lại muốn hợp lại, còn nói rằng khi chia tay nói có người đàn ông tốt hơn kia là do cô ấy bịa chuyện, vì giận anh, cũng không có tính cách như vậy.

Có hay không Cố Lâm cũng không muốn đi xác nhận, anh cũng không quá để ý, trong thời gian yêu đương với tiếp viên hàng không hai người ở bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, cũng cãi nhau không ít, vốn dĩ anh cảm thấy bọn họ cũng không thích hợp, nếu đã chia tay thì không cần thiết lại dây dưa.

Tiếp viên hàng không lại nhận định anh có tình yêu mới, lời nói nghe có chút không tốt lắm, hai người cãi nhau rất dữ.

Không nghĩ tới lại gặp nhau ở chỗ này, Cố Lâm đoán tình thế một chút, cảm thấy nếu tiếp tục ở lại nơi này rất có thể hiện trường sẽ trở thành thảm án lớn.

Tiếp viên hàng không đã cùng bạn ngồi xuống, ngồi ở phía sau bạn họ, hơn nữa tiếp viên hàng không đã nhìn thấy anh, ánh mắt nhìn về phía bên này vài lần.

Vương Miêu so với trong suy nghĩ của Cố Lâm càng nhạy cảm hơn, cô đã nhận ra ánh mắt bên kia hơn nữa còn quay lại nhìn, Cố Lâm chỉ cảm thấy đau đầu, nhẹ giọng thương lượng với Vương Miêu, “Không phải em không thích uống trà sao? Chúng ta đổi địa điểm khác nhé? Muốn ăn đồ ngọt không?”

Vương Miêu lắc đầu, “Anh quen các cô ấy sao? Các cô ấy đang nhìn anh.”

Hỏi Cố Lâm không thể không quay đầu nhìn, cười gật gật đầu xem như chào hỏi, “Là bệnh nhân trước kia của anh.”

“À.” Vương Miêu thở phào nhẹ nhõm, “Cô gái trẻ bên kia ánh mắt nhìn anh giống như rất có ý với anh, anh còn nói không nói chuyện yêu đương với bệnh nhân của mình.”

Cố Lâm cười gượng hai tiếng, trong lòng giống như có người cầm hòn đá nhỏ ném vào mình.

Nếu Vương Miêu đều nhìn ra ánh mắt bên kia không tốt, Cố Lâm càng không thể làm cho cô cảm thấy không thoải mái, cầm lấy nước chanh của Vương Miêu, “Không thích bị nhìn chăm chăm, chúng ta đổi nơi khác.”

“Cô gái kia đi tới.” Vương Miêu nhìn thoáng qua sau lưng anh, “Anh chào hỏi với cô ấy xong chúng ta lại đi.”

trong lúc Cố Lâm đang hoảng hốt nghe thấy âm thanh tắt máy tính Windows, lên tinh thần xoay người đối mặt với tiếp viên hàng không, “Lộ Lộ.”

Tiếp viên hàng không nhoen miệng cười, “Thật trùng hợp, gặp được anh ở chỗ này.”

“Ừ, thật trùng hợp.”

“Đi dạo phố với bạn gái à?”

Tầm mắt của tiếp viên hàng không chuyển lên người Vương Miêu.

“Ừ, cô ấy không muốn uống trà, chúng tôi đang định đổi nơi khác.” Trong giọng nói của Cố Lâm mang theo xa cách, nói đến cũng không lịch sự, thực rõ ràng truyền đạt ra ý không muốn tiếp tục nói chuyện với cô ấy.

Nhưng tiếp viên hàng không nghe không hiểu, không những nghe không hiểu còn thực không chú ý chế nhạo Vương Miêu một chút, “Hiện tại anh lại biết đồ bạn gái, trước kia kêu anh đi ra ngoài chơi với em anh luôn nói trực ban, tăng ca.”

Trong lòng Cố Lâm trầm xuống, quả nhiên không nên chờ mong cô ấy sẽ lưu lại tình cảm cho đối phương.

Đầu tiên Anh nhìn Vương Miêu, không muốn dây dưa với tiếp viên hàng không, chỉ muốn dẫn Vương Miêu rời khỏi nơi này để cho cô bớt xấu hổ một chút.

Anh nhìn Vương Miêu, Vương Miêu cũng nhìn anh, không chờ anh nói chuyện đứng lên cầm túi xách của mình, bộ dáng muốn đi dạo với anh.

“À, đi thôi?” Tiếp viên hàng không đứng ở giữa ghế dài và cái bàn, chặn Cố Lâm đi ra ngoài.

Cố Lâm lạnh mặt, vừa muốn nói chuyện, lại nghe thấy Vương Miêu mở miệng: “Cho nên cô tìm người khác.”

Cố Lâm và tiếp viên hàng không cùng lúc nhìn về phía Vương Miêu, giọng nói của Vương Miêu rất bình tĩnh lại nói một lần, “Anh ấy sẽ không đồ dành cô, cô tìm người khác, không phải đã thanh toán xong sao?”

Tiếp viên hàng không dường như một lúc chưa nghĩ ra muốn trả lời như thế nào, Cố Lâm thừa dịp cô ấy đang lưỡng lự cương quyết bước qua đi ra ngoài, nắm tay Vương Miêu đi ra ngoài, “Hẹn gặp lại.” cũng không muốn nói với tiếp viên hàng không.

Anh cũng không quan tâm chuyện của cô ấy, hiện tại anh buồn rầu chính là giải thích với Vương Miêu như thế nào.

Hai người đi ra khỏi quán trà, lặng lẽ bước đi ở trên đường lang thang không có mục đích, cuối cùng đi đến một cửa hàng thời trang ngồi ở trên ghế dài đằng trước cửa.

Vương Miêu vẫn không hất tay anh ra, còn bị anh nắm, nhìn cũng không giống như là đang giận dỗi, “Là bạn gái cũ của anh?”

“Không phải em. .... Đã đoán được sao.”

“Mắt nhìn rất tốt, cô ấy đều gả cho người khác vì cái gì còn ghen người yêu cũ như vậy?”

A, cô ấy coi cô ấy như Thẩm Lăng Tâm sao?

Lúc này Cố Lâm mới phản ứng lại, chẳng qua việc này cũng không cần thiết giải thích, anh đâm lao phải theo lao, “Ừ, thật ra khi anh với cô ấy ở bên nhau rất nhiều việc xảy ra không tốt.”

Vương Miêu khom lưng cúi người, ngưỡng mặt tiến đến trước ngực Cố Lâm nhìn về mặt của anh, “Hiện tại anh là đang..... Ừ, ảo não? Hở thẹn? Cảm thấy không chăm sóc tốt cho cô ấy?”

“Không phải.” Cố Lâm nhìn Vương Miêu, “Là đang hở thẹn không chăm sóc tốt cho em, để cho em đối mặt tình cảnh xấu hổ như vậy. Em..... Không tức giận sao?”

Vương Miêu ngồi thẳng, bỗng nhiên hất tay anh ra, “Có giận một chút xíu, khi anh gọi cô ấy là Lộ Lộ.”

“Cô ấy tên là Trương Lộ Lộ.” Cố Lâm giải thích.

“Vậy gọi Trương Lộ Lộ, vì cái gì gọi ngắn gọn tên họ của người khác?” Vương Miêu thực nghiêm túc nói với anh.

“Được, không bỏ bót.” Cố Lâm đồng ý, lại liếc nhìn Vương Miêu một cái, thế nhưng không biện pháp phân biệt cô ấy đến cuối cùng là suy nghĩ như thế nào, cảm giác cô ấy nhất định là không vui, lại nhìn về mặt của cô thật sự không giống như là đang tức giận.

Vương Miêu nhìn anh, bỗng nhiên cười, “Anh sợ em tức giận anh nói yêu đương trước kia? Sẽ không, không phải anh đã nói với em rồi sao? Hơn nữa anh có kinh nghiệm yêu đương cũng khá tốt, anh xem, trước kia anh đều sẽ không dễ dàng với người khác, nhưng hiện tại sẽ dễ dàng với em, cùng em ăn cơm xem phim ảnh, còn lo lắng em có tức giận không, việc này không phải có tiến bộ sao?”

Như thế nào sẽ có người thông tình đạt lý như vậy, là cô nàng khéo hiểu lòng người?

Cố Lâm xấu hổ muốn đào cái hố để giấu mặt đi, anh cảm thấy anh giống như lừa một người con gái rất đơn thuần thiện lương, có phải anh nên dẫn Phạm Tư Triết đến trước mặt cô để cho cậu ta vạch trần gương mặt thật của mình ra rồi mắng chửi một trận hay không? Vương Miêu này nhất định sẽ bị dọa chạy mất?

Anh không nhận được lại đi cầm tay Vương Miêu, trong lòng rối bời.

Vương Miêu lại nắm tay anh, “Kỳ thật em còn rất hâm mộ anh, cũng hâm mộ bạn gái cũ của anh, các người đều đã trải qua cái gì gọi là yêu đương, từ khi em mười ba tuổi mẹ em bắt đầu nhìn chăm chăm em không cho em yêu sớm, vào đại học sợ em học cái xấu cũng không cho em chọn trường học khác, mỗi ngày đều bảo em về nhà, đến khi em tốt nghiệp cũng chưa ăn qua vài lần cơm với bạn cùng phòng; xuất ngoại đi học hai năm kia, mỗi ngày bà ấy đều phải quan sát em từ xa qua video. Chính là chờ em về nước bỗng nhiên lại bắt đầu thúc giục em kết hôn, nói cái gì là bạn học em đều đã kết hôn rồi.”

Vương Miêu thở dài, “Anh xem, anh đều không có cơ hội thể nghiệm một chút gặp được người yêu cũ của em sau đó cảm thụ ăn đắng chua gì gì đó.”

Cố Lâm nghe cô nói xong trong lòng càng ảo não, Vương Miêu này chỉ là tiểu thiên sứ tạo ra cái nghiệt gì, lần đầu tiên yêu đương thì gặp được anh.....

Anh nghiêm túc ở trong đầu hiện lên người bạn gái trước của mình một chút đã ở khu vực nào, tự hỏi sau này mang Vương Miêu đi đâu hẹn hò một chút chuyện gặp mặt không đến mức âm ỉ như vậy.

“Này.” Vương Miêu bỗng nhiên kêu anh một cái, “Anh ngây ngốc cái gì? Còn đang suy nghĩ bạn gái cũ sao?”

Cô bĩu môi, là biểu tình không vui, gọi suy nghĩ Cố Lâm trở lại.

Anh cảm thấy đề tài kiểu bạn gái cũ này nói nhiều sẽ không tốt, “Chân em có đau hay không?”

Vương Miêu mắt sáng lấp lánh nhìn anh, “Không phải anh là bác sĩ sao, sẽ không xem sao?”

Vì thế Cố Lâm nhìn thoáng qua, “Vẫn là đừng đi bộ quá nhiều, nơi này cách nhà anh không xa, nếu không đến nhà anh ngồi một chút?”

Trong nhà vẫn là an toàn nhất.

Bọn họ có thể yên tâm nói chuyện.

Nhưng anh nói xong lại phát hiện về mặt Vương Miêu có chút..... Không vui? Cũng vì bởi tính tình cô cẩn thận như vậy, hẳn là cảm thấy không thích hợp rồi.

Anh vừa định đề nghị lại đổi một chỗ khác, Vương Miêu lại gạt đầu một cái, “Vậy đến nhà anh đi, chân em thật sự không được thoải mái.”

“Được.” Cố Lâm nhìn cô cười, cố gắng làm cho mình thoát nhìn giống như người tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5-2

Editor: Hồng Trúc

Cùng Cố Lâm hẹn hò so với trong tưởng tượng cũng khá thú vị, chỉ có hơi không vui chính là gặp bạn gái cũ của anh.

Từ vẻ mặt cứng đờ của Cố Lâm khi nói muốn đưa cô đến chỗ khác ngồi một chút, Vương Miêu cũng đã vận dụng đầu óc thông minh của mình đoán được hai cô gái đứng phía sau hẳn là có bạn gái cũ của anh.

Chẳng qua là cô không nghĩ tới mình đã đoán sai người, cứ tưởng rằng cô gái có vẻ mặt đoan trang ánh mắt hơi u sầu kia là bạn gái cũ của anh, nhưng kết quả lại là cô gái có khuôn mặt trang điểm đầy chanh chua đi tới.

Hai mắt Cố Lâm có vấn đề sao?

Thực là đang gián tiếp kéo gu thâm mỹ của Vương đại tiểu thư xuống mà!

Nếu như người đi tới là một cô gái khác, nhìn Cố Lâm với gương mặt đầy nước mắt không nói được lời thì cô còn có hứng thú nhìn lâu hơn một chút, còn cô gái không có đầu óc này, tự nhiên đứng đây tra hỏi Cố Lâm sao trước đây không dắt cô ta đi dạo phố, mà bây giờ lại đưa cô đi.

Thật là, như vậy cũng đi hỏi được sao?

Còn có lí do nào khác nữa, anh ấy không yêu cô, không yêu cô nên mới bận rộn liên tục, không rảnh, cũng không muốn ở cùng cô.

Vương Miêu không có tâm trạng ở đây nghe cô ta làm nhảm, đợi lúc Cố Lâm muốn đưa cô đi chỗ khác liền nắm tay đi theo không hề do dự, sẵn tiện tuyên bố chủ quyền.

Vương Miêu chợt nhớ đến lúc trước ở trong xe cô đã hỏi Cố Lâm chuyện bạn gái trước kia, sắc mặt Cố Lâm tối sầm bộ dạng khổ sở, lúc đó cô còn tưởng anh là người trọng tình cảm, bị người bạn gái trước làm tổn thương quá sâu.

Bây giờ nghĩ lại, thì ra Die nd da nl e q uu ydo n mọi chuyện không phải như vậy!

Chắc lúc đó anh nghĩ: "Làm sao mình có thể chấp nhận người phụ nữ như vậy, thật là nói không nên lời" mà!

Mặc dù Vương Miêu cảm thấy ánh mắt nhìn người của Cố Lâm trước đây hơi kém, nhưng phẩm chất của anh thì cực kì tốt, anh cũng chưa từng nói xấu người yêu cũ, chỉ đơn giản một câu "Cô ấy lấy người khác rồi" để giữ lại mặt mũi cho cả hai.

Cô còn muốn dạy Cố Lâm phải chọn bạn gái như thế nào, ai cũng nói là mình tốt, để nhận ra bản chất thật của con người không phải là dễ, nhưng cô thì khác..., là ngoại lệ.

Vương Miêu thấy Cố Lâm đang buồn phiền, hẳn là không nghĩ tới cô sẽ gặp được bạn gái cũ của anh, hơn nữa bạn gái cũ còn hùng hùng hổ hổ.

Vương Miêu cũng không có giận bao nhiêu, căn bản là loại người này cô không để tâm, đừng nói là bạn gái cũ đã lập gia đình, nếu như bây giờ cô ta muốn tranh giành Cố Lâm với cô, cô cũng không có gì là sợ.

Nhưng Cố Lâm buồn phiền là phải, dù sao cũng phải để anh ấy cảm nhận được cảm xúc của chính mình, nếu anh không yêu cô thật lòng, cô cũng không cần mong đợi sau này kết hôn anh sẽ đối xử tốt với cô như thế nào.

Cô chẳng những muốn cho anh buồn phiền chuyện bạn gái cũ không phải là người tốt, mà còn muốn làm tăng thêm cảm giác này, ví dụ như ví cô như một người đặc biệt.

"Từ khi em 13 tuổi, mẹ em đã bắt đầu khắt khe không cho em yêu sớm, lên đại học sợ em học những cái xấu cũng không cho em chọn trường ở khu vực khác, mỗi ngày đều phải về nhà."

Đây đều là sự thật, thái hậu đại nhân (để nguyên thái hậu cho hay nhé ^_^) bởi vì thấy Vương Miêu càng ngày càng xinh đẹp liền lo lắng cô sẽ yêu sớm.

"Ra nước ngoài du học hai năm, mỗi ngày đều phải gọi video với em"

Đây không phải là đang lừa gạt, mỗi ngày đều gọi video, làm gì được thoải mái, Vương Miêu không nói thái hậu cũng không biết rốt cuộc cô đã phải trải qua cuộc sống như thế nào.

"Anh còn không có cơ hội trải nghiệm cảm giác ăn dấm khi gặp người yêu cũ của em."

Điều này không có gì là sai, cứ cho là cô có mấy người bạn trai cũ hoặc là người Trung ở nước ngoài hoặc là đã trở về quê hương của mình, Cố Lâm đều không có khả năng gặp được.

Vương Miêu một câu cũng không nói dối, chỉ là cố tình dẫn ra câu "Em chưa yêu bao giờ nên anh phải đối xử tốt với em" với vẻ mặt cô đơn, sau đó liền thấy vẻ mặt Cố Lâm từ kinh ngạc đến tự trách, ánh mắt biến hóa phong phú.

Nếu như là cô, lỡ có người nói mình đã hai mươi bảy tuổi mà chưa yêu một lần, cô nhất định sẽ cảm thấy vô vị. Nhưng Cố Lâm đã ra mắt thái hậu nhà cô, biết anh là một người mạnh mẽ, nói không chừng trong lòng còn đang biết ơn mẹ vợ đã chăm sóc con mình rất tốt.

Cố Lâm cũng không phải là ngu, không bàn về vấn đề người yêu cũ với cô nữa, chuyển sang hỏi chân cô có đau hay không.

Vương Miêu nâng chân lên cho anh nhìn, trong lòng tràn đầy mong đợi anh sẽ xoa bóp cho cô, không nghĩ tới anh lại chỉ nhìn sơ qua, sau đó liền nói muốn đưa cô về nhà ngồi nghỉ một chút.

Cô trước là không được anh xoa bóp nên có hơi thất vọng, song, lại nghe anh nói sẽ dắt cô lên nhà anh ngồi nghỉ liền trở nên thích thú, thì ra anh cũng muốn để cho cô nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống của anh.

Hơn nữa cô cảm thấy đi xem nhà của anh như thế nào cũng khá tốt, sau khi nhìn thấy bạn gái cũ của anh, Vương Miêu bắt đầu thấy lo lắng với gu thẩm mỹ của Cố Lâm, cô phải đi quan sát thực tế để xác định sau này việc trang trí nhà cửa sẽ nghe theo ai.

Vương Miêu tưởng rằng sẽ khá thuận lợi, nhưng khi vào trong thang máy cô mới nhớ trong nhà Cố Lâm còn nuôi một con chó.

Hơn nữa còn là một con chó to khổng lồ, mỗi lần nó đứng lên là có thể bỏ nhào vào vai của cô.

Vương Miêu cũng không biết mình đã chọc con chó kia như thế nào, rõ ràng cô không làm cái gì, nhưng vừa vào tới cửa nhà Cố Lâm, con chó đó liền lao ra đứng trước mắt mặt cô sủa, cho dù Cố Lâm có quát lớn như thế nào, nó cũng không dừng lại.

Hừ, con chó ngu ngốc này nó làm như cô ghét bỏ nó lắm vậy!

Một người một chó nhìn nhau cả hai cùng chán ghét. Cuối cùng, Cố Lâm phải nắm hai chân sau của con chó Cố Nhị đó lôi vào phòng ngủ khóa lại.

Con chó nặng quá, lăn lộn với nó hồi lâu nên Cố Lâm cảm thấy hơi nóng, mở máy lạnh rồi để Vương Miêu ngồi trên ghế sofa.

Phòng khách rất sạch sẽ, Vương Miêu quan sát khắp mọi nơi, cảm thấy so với trong tưởng tượng của mình, nhà của người đàn ông độc thân này được hơn nhiều.

Cố Lâm mở tủ lạnh lấy bình nước soda rồi lấy hộp nước ép trái cây, pha hai ly, bưng ra phòng khách cho Vương Miêu: "Em không thích uống nước trà nên anh không rót, uống thử cái này đi."

Vương Miêu ngửi được mùi nước cam, cô rất sợ Cố Lâm hiểu lầm sau này sẽ cho cô uống nước chanh liên tục, "Thật ra thì em cũng không thích uống nước cam lắm đâu."

Cố Lâm cũng không nói gì, cầm lấy ly nước, "Vậy đổi cho em ly khác."

"Không cần phải vậy đâu, uống cái này trước là được."

Cố Lâm đặt cái ly xuống bàn, rồi lại vào phòng bếp đổi một ly nước nho.

Vương Miêu nhìn bóng dáng anh đi lại trong phòng bếp, có chút vui vẻ. Mới vừa uống một ngụm nước cam, chợt nghe tiếng "Ầm" từ phòng ngủ của Cố Lâm.

Cô nhìn về phía cửa phòng ngủ, đúng một tiếng "Ầm".

Vương Miêu ngừng uống nước, hai chân khập khiễng chạy thật nhanh, đến phòng bếp liền nói với Cố Lâm: "Con chó nhà anh tông cửa."

Cố Lâm đưa ly nước mới cho cô, đi tới gõ gõ vào cửa phòng ngủ, lập tức bên trong liền trở nên yên tĩnh.

Chẳng qua là đội bọn họ vừa ngồi vào ghế sofa nói chuyện, Cố Nhị lại tiếp tục tông cửa, sủa không ngừng nghỉ.

Vương Miêu cảm thấy phiền toái, cho nên mới nói cô chán ghét loài động vật cắn người này, chán ghét cả chỉ số thông minh thấp của bọn chúng.

Nhưng cô sẽ không nói xấu nó trước mặt chủ nhân của nó, cô chỉ cảm thấy phiền đến nỗi phải nhẹ nhàng nhắc nhở Cố Lâm: "Hay là anh đi xem một chút đi, lỡ nó làm hư cửa mất."

Cố Lâm "ừ" một tiếng, lặng lẽ đứng trước cửa phòng ngủ, bên trong không có động tĩnh gì chợt nắm tay vịn mở cửa ra.

Không ngờ đến khi anh vừa mới mở cửa, Cố Nhị đang cố tông cửa lại bị đẩy bay ra ngoài, nằm chổng vó trên sàn nhà, sau đó lặc cộc người bò dậy kêu "Gâu gâu".

Cố Lâm ngồi chồm hồm xuống sàn, hai tay ôm nó, đi đến ghế sofa vuốt ve đầu nó, giải thích với Vương Miêu: "Nó cho rằng anh cố ý mở cửa xô nó, đang tủi thân."

"..." Vương Miêu không hiểu lắm tại sao bọn họ giữa người với chó lại có thể hiểu nhau đến như vậy.

Cô nhàn chán uống miếng nước, con chó khổng lồ đó đang nằm ngoan ngoãn trong lòng Cổ Lâm, cũng không còn nhìn cô kêu nữa, trong nhà phút chốc trở nên yên tĩnh hơn.

Cổ Lâm nhìn Vương Miêu cười: "Em thử sờ nó đi, đợi nó quen với em rồi thì sẽ không sủa nữa."

Vương Miêu không muốn chạm vào nó, cô nghĩ rằng động vật không sạch sẽ: "Nó sẽ không cắn em chứ?"

Cổ Lâm kéo tay cô điendaaanleequydomn sờ móng vuốt của Cổ Nhị: "Không đâu, em không cảm thấy tay nó rất đáng yêu sao?"

Tay? Tay... chó?

Vương Miêu cố gắng đè xuống không để mình nôn ra ngoài, mỗi người đều có sở thích riêng, cô sẽ không can thiệp đến chuyện Cổ Lâm thích chó, nhưng tạm thời là cô không thể nào thích nghi với nó được... Hmm? Không phải vừa rồi con chó này còn liếc cô sao?

Vương Miêu cùng Cổ Nhị nghiêm túc quan sát đối phương.

Thật sự là nó trợn hai mắt nhìn cô!

Vương Miêu cảm thấy vì một con chó mà phản nản với Cổ Lâm thì quá trẻ con, cô bĩu môi, không quan tâm tới nó nữa.

Dường như Cổ Nhị lại tiếp tục phản chấn, vừa mới yên tĩnh một lát lại nhìn Vương Miêu sủa gâu gâu.

Cổ Lâm có hơi lúng túng: "Bình thường nó không có nghịch ngợm như vậy, hôm nay không biết đã xảy ra chuyện gì... Cổ Nhị! Không sủa nữa! Còn nữa là cho đi tắm!"

Vừa nghe đến chữ "tắm", Cổ Nhị lập tức chạy xuống dưới đáy giường trốn.

Vương Miêu đột nhiên bật cười: "Còn biết sợ nữa chứ."

Cổ Lâm sờ ót: "Nó kêu làm anh hơi nhức đầu, không biết có thể im lặng được bao lâu, em có đói bụng không, hay là chúng ta ra ngoài ăn gì đó?"

Cho nên mới nói tới nhà anh một lần chỉ để thưởng thức buổi hòa nhạc đặc sắc của loài chó?

Vương Miêu hơi tức giận, cô cố tình dựa vào ghế sofa, "Em không đi đâu, chân em còn đau."

"Còn đau sao?" Cổ Lâm tháo đôi dép lê khỏi chân đau của Vương Miêu, đặt chân cô lên đùi mình nhìn qua, "Không được rồi."

Lúc anh cầm chân cô, người cô cũng đồng thời xiêu vẹo sang bên cạnh, Vương Miêu cảm thấy tư thế này có hơi mập mờ, nhỏ giọng làm nũng: "A, đau."

Cổ Lâm đặt chân cô lên ghế sofa, đi lại mở ngăn kéo tủ ti vi lấy ra bình xịt giảm đau, xịt vào chỗ sưng đỏ trên chân cô, "Chờ một lát sẽ hết đau."

Vương Miêu dựa nửa người vào ghế sofa, Cổ Lâm đứng bên cạnh cô, lúc này cô cảm thấy bầu không khí thật kiêu diễm, hai tay để trên tay vịn ghế sofa từ từ nhắm mắt.

Hôn đi, hôn đi, nhanh lên!

"Gâu" Bầu không khí ái muội liền bị tiếng chó sủa dập tắt.

Không biết từ lúc nào Cổ Nhị đã từ đáy giường chui ra, ngẩng đầu nhìn hai người sủa.

Cổ Lâm hiển nhiên cũng giật mình hết hồn, xoay người cầm bình xịt định chạy lại xịt nó, dọa Cổ Nhị sợ đến mức nó lại chui vào gầm giường phòng ngủ.

Vương Miêu cười khúc khích, Vương Miêu cảm thấy con chó kia cũng không ngốc nghếch như mình nghĩ.

Cổ Lâm để bình xịt lên bàn, hắng giọng nói, "Có bớt đau chưa?"

Vương Miêu đặt hai chân xuống đất, làm bộ đáp: "Đỡ hơn rồi."

"Vậy suy nghĩ xem, nên ăn gì đây?"

Vương Miêu liếc mắt nhìn phòng ngủ, nói giỡn: "Ăn thịt chó!"

Cô vừa dứt lời, dường như Cổ Nhị cũng hiểu những gì cô vừa nói liền gào lên, co rúm lại vào sâu bên trong.

Cổ Lâm nở nụ cười: "Đúng là tính nghịch."

Không biết đây là nói Cổ Nhị hay là nói cô.

Vương Miêu cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, nhớ lại lúc xịt thuốc khi nãy, dù sao cô vẫn cảm thấy anh thiếu cô một nụ hôn.

~Hết chương 5~

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Editor: Melodysoyani.

Cố Lâm thật muốn đoạn tuyệt tình cha con với Cố Nhị, không, chủ tớ mới đúng, cũng không phải, là quan hệ người - chó.

Dẫn Vương Miêu về là vì muốn tìm yên tĩnh cho căn nhà này, nhưng lại bị con chó ngu ngốc này chế giễu, không những không bán manh giúp anh lấy lòng Vương Miêu, còn sủa mãi không dứt, Vương Miêu sợ tới mức không dám lớn tiếng nói chuyện.

Sủa, sủa, sủa cái gì chứ! Mày bị thiếu ăn hay thiếu uống hả?

Phải dùng mọi cách uy hiếp mới dọa được Cố Nhị bò đến nằm sấp dưới sàn, lòng Cố Lâm mệt mỏi bàn bạc buổi tối ăn gì với Vương Miêu.

Cô gái này nhìn chừng chặc, không nghĩ tới cũng là một người nghịch ngợm gây sự, nói với anh muốn ăn thịt chó.

Cố Lâm chỉ vào Cố Nhị rồi nói với cô: “Nó ấy lười muốn chết, cả người thịt mỡ ăn không ngon.”

Vương Miêu lập tức vui vẻ cười ha ha, rồi mới cứng rắn nói chân mình bị đau, không muốn đi ra ngoài, bảo anh đi nấu com.

Cố Lâm dùng ngón trỏ và ngón giữa chỉ chỉ vào đầu, thực đầu đầu hỏi: “Thật muốn anh nấu com hả?”

“Anh không biết nấu com sao?” Vương Miêu hồn nhiên hỏi một câu.

diendanlqđ

“Biết nhưng cũng tạm thôi, ăn được hay không là một chuyện khác.”

“Ăn không ngon em cũng không nói ra đâu!”

Cố Lâm nhìn dáng vẻ rất chờ mong của cô, nghĩ thầm coi như bồi thường việc không thể đi dạo phố với cô đi.

diendanlqđ

Tuy rằng anh cũng không xác định rốt cuộc việc mình làm com là bồi thường hay là trừng phạt.....

Một người quen sống biếng nhác, ngày thường anh không bật lửa, đều là ăn ở bệnh viện hoặc là ra ngoài ăn, trong nhà không có lương thực dự trữ.

Cố Lâm mở cửa tủ lạnh tìm tòi thật lâu, tìm được miếng bò bít tết không biết mua từ lúc nào, nhìn thấy ngày ghi trên bao bì còn chưa tới hạn.

Anh ngồi xổm ở phòng bếp hỏi Vương Miêu trong phòng khách: “Chiên bò bít tết được không?”

“Được.” Vương Miêu chậm rãi rời thoáng đến cửa phòng bếp: “Có món chính không?”

“Có mì ống và nước xốt.” Cố Lâm lục tất cả tài liệu ra quăng hết lên bàn, vòng mở chốt rửa tay: “Vậy làm bò bít tết và mì ống (nui).”

“Chất lượng sinh hoạt của anh thật tốt á.”

Cố Lâm khẽ cười: “Nếu em không tới đây anh cũng không biết nơi này còn nhiều đồ ăn ngon như vậy.”

“Ồ?” Vương Miêu yên tĩnh nhìn tủ lạnh hai giây, đột nhiên hỏi anh: “Không phải anh mua sao?”

Cố Lâm cảm giác ý của cô là nói những thứ kia là bạn gái cũ mua, vội giải thích: “Trước kia anh có một người bạn thân đến ở tạm nhà anh, ít thức ăn này là cậu ấy mua, anh cũng không để ý lắm.”

Vương Miêu nhỏ giọng “À” một tiếng, lại đi cà nhắc trở về phòng khách ngồi.

Cố Lâm xé mở bìt mì ống, nhìn cách sử dụng thức ăn trên bao bì, bỏ một ít tỏi vào trong nồi, châm nước nấu chín rồi vớt ra bỏ qua một bên. Bềt trên miếng bìt tét đông cứng đã tan đi không ít, anh không chú ý nắm phải nước trong ao nên run lẩy bẩy, đổ chút dầu phộng vào chảo đun nóng, sau đó lại ném bỏ bìt tét vào chiên cùng.

Trên bìt tét còn nước, nước gấp dầu nóng bắn tung tóe vang ra tiếng “lách cách”, cũng may Cố Lâm trốn đúng lúc, thiếu chút nữa đã bị bắn vào tay rồi.

Vương Miêu nghe tiếng vang chạy tới xem anh: “Anh muốn phá phòng bếp hả?”

Cố Lâm giờ tay mờ máy hút khói ra, thúc giục cô đi ra ngoài ngồi: “Sặc đó, em đừng ngây ngốc ở đây nữa.”

Vương Miêu lại không nghe anh, đi đến đóng lửa trước bếp, kẹp miếng bìt tét ra, đổ dầu trong nồi vào chén, quét một lớp nước lên cái nồi đã bị lửa thiêu cạn, lúc này mới hỏi Cố Lâm: “Lúc người “bạn thân” của anh mua bìt tét không có mua bơ sao?”

Cố Lâm cảm thấy hình như lúc cô nói hai chữ “bạn thân” kia có hơi nhấn mạnh một chút, mơ hồ có chút ghen tỵ. Anh vừa cảm thấy oan ức, lại cảm thấy cô như vậy rất thú vị, lục một hộp bơ từ trong tủ lạnh ra đưa cho cô: “Thật là bạn thân mà, tên là Phạm Tư Triết, hôm nào hẹn cậu ấy ra ăn cơm để em biết mặt nhé.”

“Phạm Tư Triết là bạn thân của anh à? Vậy chắc Hi Tư Lê cũng là chị của nhóm em rồi.” Vương Miêu bỏ miếng bơ vào trong nồi để nó tan ra, vừa cho bìt tét vào lập tức đưa cái xẻng cho Cố Lâm: “Anh tới làm đi.”

Cố Lâm tiếp nhận cái xẻng tiếp tục chiên bìt tét, thấy Vương Miêu không tin anh, cũng không còn cách gì: “Chờ em thấy sẽ biết.”

Chờ anh chiên xong hai miếng bìt tét, Vương Miêu lại bảo anh dùng ít dầu còn lại xào vài miếng thịt vụn, xong thì đổ mì ống vào nấu.

Cố Lâm nghe và làm rất tốt theo chỉ đạo của cô, thấy cô bày đồ lên bàn cơm, đáng vẽ cả nhấc cả nhấc hết sức đáng yêu.

Cô gái này thật tốt, vừa nấu cơm vừa quan tâm anh. Cố Lâm nhìn chằm chằm bóng dáng cô đến phát ngốc, bỗng nhiên nhớ tới tên tộc Mãn của cô, vì tỏ vẻ thân thiết, anh thử kêu một tiếng: “Ngạch Nhĩ Hách.”

Đầu lưỡi có chút đánh đến uốn cong.

Anh thả chậm tốc độ đọc từng chữ như phát thanh: “Ngạch — Nhĩ — Hách.”

“Sao vậy?” Vương Miêu kỳ quái nhìn anh.

Cố Lâm thử nói liền lại kêu tên cô lần nữa, lại cảm thấy cái mình nói ra chính là: “Nhị Hóa”.

“Hay anh cứ gọi em là Vương Miêu đi.” Vương Miêu dờ khóc dờ cười, ngồi ở trước bàn cơm chờ anh ăn cơm.

“Tên này quá khó đọc, em có nữ danh tộc Hán nào không?” Cố Lâm nâng cằm, chưa đói lắm, muốn tán dóc với cô thêm lát.

Vương Miêu lắc đầu: “Không có.”

“Anh gọi em Miêu Miêu nhé?”

Vương Miêu nhú mày: “Thôi đi.”

Cố Lâm nhú mày theo, nhưng vẫn cười: “Vì sao lại thôi chứ, nghe cũng hay mà, đất trăm họ đất trăm họ.” (Phát âm gần giống nhé @@)

“Anh mới là đất trăm họ.”

Cố Lâm cũng không biết vì cái gì, nghe cô nói chuyện lập tức muốn cười, xoa xoa mặt của mình hy vọng có thể nghiêm túc một chút.

Vương Miêu đã bắt đầu ăn cơm, cô tao nhã cắt bìt tét, vừa mau lại vững vàng, cái miệng nhỏ nhai, tác phong như một thiên kim tiểu thư.

Cô không nói gì, anh cũng không lên tiếng, chỉ là vừa thấy đáng vẽ bình thần của cô lập tức muốn đùa giỡn cô, cũng không biết loại ý nghĩ đùa dai vụng về này từ đâu mà đến.

Cố Lâm sâu sắc nghĩ đến cảm giác của mình, sao lại xấu xa như thế?

Nghĩ kĩ xong rồi lại tiếp tục làm điều xấu xa, anh nghiêm trang nói với Vương Miêu: “Không thích anh gọi em là Miêu Miêu, thế anh gọi em là Vương Bình An vậy.”

Tên tiếng Mãn kia không phải có ý nghĩa là bình an sao.

Vương Miêu bị sặc một chút, uống chút nước miếng để bình phục, tay nắm chặt thành quyền đặt trên mặt bàn, bất mãn trừng anh.

Cố Lâm vội đuổi tay vỗ vỗ cánh tay cô: “Không nói giỡn nữa, ăn cơm, ăn cơm.”

Lúc này Vương Miêu mới cầm lấy dao nĩa, còn chưa ăn cái gì đã hỏi anh trước: “Anh có nhũ danh không?”

“Tên anh đều do mẹ LâmThì Khởi đặt, nào có nhũ danh gì?” Tuy rằng Cố Lâm nói giỡn, chỉ là xác thật không nhũ danh, trước nay ba mẹ anh đều gọi cả họ lẫn tên của anh.

Mới vừa nói xong, anh đã thấy Vương Miêu lộ ra nụ cười giảo hoạt với mình: “Vậy gọi anh là Cầu Từ đi.”

Cầu Từ?

Cố Lâm rất muốn đuổi tay gõ đầu cô một cái: “Được đó, em cứ gọi đi, Vương Bình An.”

Vương Miêu không nghĩ tới anh sẽ lên tiếng trả lời, sau kinh ngạc là bức bối: “Em không muốn bị gọi là Vương Bình An.”

Cố Lâm còn muốn nói cái gì đó, thấy Cố Nhị ăn xong đồ ăn cho chó lại lặng lẽ di chuyển tới bên này, anh quát nó một tiếng: “Ngoan ngoan đi!”

Cố Nhị lập tức dừng hoạt động bước chân, rũ cái đuôi “Gâu Gâu” hai tiếng, chờ Cố Lâm cắt miếng thịt vụn có khúc xương ném đến, nó lại bắt đầu thông thả ăn.

Cơm làm không nhiều lắm, bọn họ ăn lại sớm, ăn xong rồi trời còn chưa tối đen.

Vương Miêu không ở lại lâu, nói phải về nhà soạn giáo án, sáng mai còn có lớp. Cố Lâm cũng không giữ cô, đặt hai cái đĩa vào trong hồ, đóng điều hòa đổi giấy muốn đưa cô đi.

Ai biết Cố Nhị thấy anh xô gậy hiểu lầm là muốn mang mình đi dạo, chó con lập tức ngậm dây thừng nhảy vọt lên để Cố Lâm buộc cho nó.

Cố Lâm đẩy nó ra: “Vội biểu hiện hôm nay của mày, còn muốn ra ngoài chơi à?”

Cố Nhị nghe không hiểu Cố Lâm nói, ngậm dây thừng nghiêng đầu lắc óc bán manh, ý đồ đã động Cố Lâm.

Vương Miêu vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên hỏi Cố Lâm: “Biểu hiện nó không tốt, anh sẽ đánh nó sao? Hay là không cho nó ăn?”

“Không đánh nó.” Cố Lâm đẩy Cố Nhị ra sau, mở cửa kéo Vương Miêu chạy nhanh ra để đóng cửa, lập tức nghe thấy tiếng “bụp bụp” do móng vuốt Cố Nhị gõ vào cửa.

Tay nắm cửa Cố Lâm chuyển từ cổ tay dời đến mu bàn tay Vương Miêu, nhẹ nhàng cầm tay cô: “Không thể tùy tiện sử dụng bạo lực, phải tiến hành giáo dục tình cảm với nó.”

“Giáo dục thế nào?”

“Tâm sự với nó.” Cố Lâm xụ mặt nói hươu nói vượn: “Giống như em dạy bé trai vậy, bé trai làm sai việc gì em sẽ đến từ từ nói chuyện với nó, đánh nhau không giải quyết được vấn đề.”

Vương Miêu nghe thấy có chút ngầy ngời: “Anh tâm sự với chó, nó nghe hiểu được sao?”

“Nói chuyện nhiều vài lần sẽ nghe hiểu.” Cố Lâm lại có thể tự thuyết phục bản thân, tính toán buổi tối trở về thật sự nói chuyện với Cố Nhị, ví dụ như lần sau nhìn thấy Vương Miêu không thể lại sửa bậy, bằng không Vương Miêu sẽ hầm nó ăn.

Trên đường đưa Vương Miêu trở về, Vương Miêu nhận một cuộc gọi từ nhà, là mẹ cô thúc giục cô về nhà ăn cơm chiều, nói anh cô đã trở về.

Bởi vì giọng mẹ Nữ rất lớn, trong xe lại an tĩnh, Cố Lâm vô tình nghe hết toàn bộ nội dung.

Anh vừa muốn hỏi Vương Miêu có muốn mình gặp anh cô hay không, Vương Miêu đã tính toán kỹ càng giúp anh: “Anh đưa em tới cửa tiểu khu liền trở về đi. Người anh kia của em, ai nha, còn khó thu phục hơn ba em, dù sao một tháng anh cũng trở về một chuyến, anh có thấy hay không cũng không quan trọng.”

Cố Lâm không bài xích cũng không ham thích loại gặp gỡ qua lại như thế, nếu Vương Miêu không muốn để anh đi, anh cũng đỡ phải tự tìm phiền phức cho mình. Rốt cuộc mẹ vợ thấy con rể càng nhìn càng thích, anh vợ gì đó, có lẽ cũng không thật sự muốn gặp anh đi.

Hai người ăn ý đủ loại trầm mặc, ngẫu nhiên nói một hai câu, cũng không cảm thấy không khí có gì xấu hổ.

Vương Miêu nhìn ngoài cửa sổ thấy đèn đường dần dần sáng, bỗng nhiên quay đầu nhìn Cố Lâm: “Anh gạt em à.”

Trong nháy mắt tim Cố Lâm đập không quy luật, không thềm để ý về ngoài nhũn mủi: “Gạt em cái gì?”

“Tâm sự với chó, anh gạt em à.”

Hồ, dọa nhảy dựng.

Cố Lâm mỉm cười: “Chờ em làm sai, em xem anh có tâm sự với em hay không.”

Vương Miêu chờ đèn đỏ xe dừng lại mới dùng sức nắm cánh tay của anh: “Em không phải là chó!”

Thần thái kia, dùng từ gì mới miêu tả được đây, ngây thơ?

Cố Lâm bị đánh như tâm trạng lại rất tốt, thẳng đến đưa cô tới cửa tiểu khu rồi, thấy cô đi đứng không linh hoạt trên đường, đi theo xuống xe: “Hay là để anh đưa em vào.”

“Không có việc gì, em đi chậm một chút là được.” Vương Miêu không cho anh đưa: “Anh trở về đi, bị mẹ em nhìn thấy sẽ giữ anh lại ăn cơm đó.”

“Còn không nỡ cho anh ăn bữa cơm?”

“Vừa rồi không phải mới ăn cơm sao.” Vương Miêu sờ soạn bụng: “À, về nhà lại phải ăn thêm một đống, ngấm lại đã cảm thấy căng.”

“Ừa, ăn ít thôi.” Cố Lâm giờ tay nắm cầm Vương Miêu: “Em xem đi cầm tròn phúng phính rồi kìa.”

Vương Miêu kinh ngạc trừng lớn mắt, giống như muốn phản bác cái gì.

Cố Lâm không chờ cô nói chuyện, cực nhanh cúi đầu chạm xuống môi cô, rồi mới như không có việc gì buông ra: “Gây thành mặt trái xoan chụp hình cưới mới đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6-2

Edit: Tuyen~ĐDLQĐ

Vương Miêu không nghĩ tới tính tình Cố Lâm tốt như vậy.

Cô nói cô muốn ăn anh làm cơm, anh chân tay vụng về làm cho cô món bò bít tết.

Cô nói không muốn để cho anh gặp anh trai của cô, anh cho cô đủ không gian chỉ đưa cô đến cửa tiểu khu.

Anh còn có thể nói đùa nghiêm túc, xem cô như một cô bé, nói muốn gọi cô “Vương Bình An”, nếu con chó không nghe lời thì “Tâm sự” với nó.

Anh thậm chí rất thức thời đưa cô về đến nhà khi rời đi phải hôn cô một cái! Ha ha ha anh nhất định rất có cảm tình với cô!

Bất quá nói mặt cô mồm mỉm là chuyện gì xảy ra? Ngày mai thời điểm đi làm ở bệnh viện đeo cặp mắt kính được không? Rõ ràng cô là mặt trái xoan xinh đẹp, những chiếc cằm cái nhọn có cái gì xinh đẹp!

Vương Miêu bị Cố Lâm không hề dấu hiệu hôn lại buông ra sau đó mới phản ứng lại đã xảy ra cái gì, đang nghĩ ngợi tới có nên giả bộ thẹn thùng hai tay che mặt nói một câu “Đáng ghét” hay không, lại thấy Cố Lâm nghiêng mặt nhìn cây to bên cạnh tiểu khu, “Ồi rất nhút nhát nha.”

Vương Miêu bị những lời này của anh thu hút sự chú ý, đều đã quên che mặt, kinh ngạc nhìn anh.

Cố Lâm nói xong câu nói kia cũng nở nụ cười, như là muốn giảm bớt không gian xấu hổ giữa hai người, giờ tay sờ sờ đầu Vương Miêu, “Được rồi đã biết em thẹn thùng, về nhà đi thôi.”

Trái tim Vương Miêu đã tan chảy bởi những lời này của Cố Lâm, rất muốn lớn tiếng nói với anh “Em không thẹn thùng anh tiếp tục đến hôn em đi!”

Cũng chỉ là suy nghĩ.

Cô sợ Cố Lâm nhìn ra trong ánh mắt của chính mình phát ra sự nhiệt tình, xoay người, nhảy chân bước nhanh trở về, túi nhỏ đeo ở trên người lúc lắc sắp bay lên.

Khi lên lầu bỗng nhiên hát lên, “Này ~ bạn là đóa hoa của tôi ~ tôi muốn yêu bạn không ngủ cũng không nghỉ ~”

Một bên hát một bên còn hỗ trợ cho mình, “Lại! Tới! Một! Thứ!”

Mới vừa hát xong cửa nhà cô liền mở ra, anh trai của cô đã đặt túi rác ở cửa, nhìn cô với vẻ hoài nghi, “Có chuyện gì mà vui vẻ như vậy? Còn lại đến một lần.”

“Ca hát mà.” Vương Miêu rất sợ người anh trai tiến sĩ này của cô, cảm thấy không che giấu được gì ở trước mặt anh, cặp kính không gọng kia của anh luôn luôn tỏa sáng với sự thông minh, giống như cái gì đều có thể nhìn thấu.

Vương Miêu nhanh chóng theo sát bên cạnh anh trai cô đi vào nhà, một bên đôi giày một bên quan sát không khí trong phòng khách, thấy Vương Hi Văn gục mặt rũ vai liền biết người anh trai tới không có ý tốt.

“Chân em làm sao vậy?” Vương Ký Minh đột nhiên hỏi.

“À, bị trẹo chân.” Vương Miêu nhanh chóng đổi giày đi về phía trước tránh đường đi.

“Yêu đương rồi hả?”

Vương Miêu vừa muốn hỏi có phải mẹ Nữu nói hay không, Vương Ký Minh liền đẩy mắt kính, “Trẹo chân còn có thể vui vẻ ca hát, cũng chính là yêu đương mới ngu ngốc như vậy.”

Vương Miêu không lời gì để nói, cô tình nguyện nghe mẹ Nữu mẹ lái nhai cũng không muốn nói chuyện phiếm với anh trai cơ trí của cô.

Tuy nhiên cô có thể tránh khỏi, nhưng Vương Hi Văn địa vị thấp nhất trong nhà nên cô bé không may mắn như vậy, đối với ba mình một tháng trở về một lần, Vương Hi Văn trừ bỏ mấy ừ mặt ề chính là hết hoảng lo sợ.

Cơm nước xong cha con hai người vào nhà nói chuyện, mẹ Nữu biết Vương Hi Văn chưa thi kiểm tra sợ con trai mất cháu gái, đẩy Vương Miêu vào nhà để cô đi giải cứu Vương Hi Văn.

Vương Miêu rất muốn nói cô cũng sợ anh trai cô, tránh cho ánh mắt kia của mẹ không khỏi nghi ngờ đành phải chịu thiệt, bưng một mâm dưa hấu đã cắt xong rồi đi vào phòng Vương Hi Văn, cười với hai người và nói: “Ăn dưa trước, một lát nữa lại mắng.”

Vương Hi Văn cầm miếng dưa hấu chân chó đáp, “Ba không mắng con, ba đang giáo dục con về tình yêu.”

Giáo dục về tình yêu? Từ này giống như cô mới nghe chiều nay.

Vương Miêu nén cười, dưới áp lực cực lớn ngồi ở mép giường Vương Hi Văn ngồi xem hai cha con nói chuyện,

“Hai người cứ tiếp tục giáo dục.”

Vương Ký Minh không dạy bảo cô, cũng không ăn dưa hấu, tiếp tục vấn đề vừa rồi, “Con muốn đăng ký trường đại học nào, con muốn ở bên cạnh bà, hay là đi học ở trường chúng ta.”

“Không có sự lựa chọn thứ ba sao.....”

Vương Ký Minh hòa ái cười, “Xem thành tích trước mắt của con, ba cho rằng không được.”

Vương Hi Văn liếc nhìn Vương Miêu một cái, cúi đầu hứa hẹn, “Con sẽ học tập chăm chỉ.”

“Nói những lời nói suông này cũng vô dụng.” Vương Ký Minh cũng nhìn về phía Vương Miêu, “Nhìn cô nhỏ của con cũng vô dụng, thành tích của con cô nhỏ phụ đạo cũng không được.”

Vương Miêu ngồi ở mép giường, nõi nhọ từ trên trời rơi xuống.

Giáo dục con gái thì giáo dục con gái, vì cái gì muốn kéo cô tiến hành công kích?

Vương Ký Minh nhắc tới Vương Miêu bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, “Đúng rồi, ngày mai họp phụ huynh em không cần đi.”

Vương Miêu gật đầu, đang muốn thương cảm Vương Hi Văn, Vương Ký Minh nói tiếp: “Anh và mẹ Hi Văn đi.”

Vương Miêu thiếu chút nữa phun dưa hấu ra ngoài, càng đồng tình Vương Hi Văn hơn.

Sau đó Vương Ký Minh cầm bài thi hàng tháng giải thích những đề sai cho Vương Hi Văn, Vương Miêu không có hứng thú nghe, bưng mâm không rời khỏi phòng. Ra cửa thấy mẹ Nữu về mặt đầy lo lắng, rửa sạch mâm đi qua ngồi nghỉ chân.

“Con nói một năm anh con mới trở về mấy lần, mỗi lần đều không cho Văn Văn vui vẻ.”

“Con thấy Vương Hi Văn rất vui vẻ, mẹ đừng lo lắng về điều đó.” Vương Miêu càng cảm thấy hứng thú chính là một sự kiện khác, “Mẹ của con bé Vương Hi Văn đã trở lại?”

“Ừ, anh trai con nói muốn thương lượng với cô ấy về việc đăng ký học đại học của Văn Văn.” Mẹ Nữ càng nói càng tức giận, “Đứa nhỏ đều là do mẹ nuôi lớn, bọn họ dựa vào cái gì mà thương lượng! Văn Văn chỗ nào đều không đi, liền đăng ký trường học ở địa phương là được!”

“Mẹ đừng tức giận, bọn họ cũng là quan tâm Vương Hi Văn.” Vương Miêu hỏi hột nói vài câu.

Lại nói tiếp mẹ Nữ kiểm soát cô mạnh mẽ như vậy tất cả đều là Vương Ký Minh làm hại. Người anh trai này của Vương Miêu từ nhỏ đã có thành tựu xuất sắc, chủ kiến cũng lớn, thời điểm học nghiên cứu sinh bỗng nhiên mang theo một cô gái về nhà nói hai người đã kết hôn, hơn nửa năm lại mang theo đứa nhỏ trở lại.

Thậm chí ba mẹ Vương Miêu còn chưa quen thuộc với vợ của Vương Ký Minh, vợ chồng son này đã lập tức ly hôn, đứa nhỏ cũng không chịu mang theo về.

Mãi cho đến bây giờ, Vương Ký Minh cũng không tái hôn, một lòng làm học thuật, vợ trước của anh cũng là đã hoàn thành bằng tiến sĩ, không chỉ mình Vương Miêu không rõ ràng lắm.

Hiện tại cha mẹ tiến sĩ của Vương Hi Văn kia cơ bản không chăm lo đến con phải quay về lo việc lớn của con gái, không nói đến mẹ Nữ, chính Vương Miêu cũng tức giận.

Cô chính là từ nhỏ nhìn Vương Hi Văn lớn lên!

Mẹ Nữ nhắc mãi một lúc chuyện Vương Ký Minh phá hỏng, nhìn Vương Miêu chỗ nào đều thuận mắt, “Con hiểu chuyện hơn anh trai con, không làm cho mẹ tức giận.”

Wương Miêu có chút chột dạ.

“Đừng rồi, gần đây con cùng tiểu Cố thế nào rồi?”

Nhớ tới nụ hôn chia tay không lâu trước đây, Vương Miêu tự tin lên, “Rất tốt!”

“Ồ, rất tốt, không có việc gì thường xuyên dẫn về nhà, mẹ cùng ba con giúp con nhìn xem nhân phẩm, nếu không có gì khác thường sẽ quyết định tiến tới, con cũng không còn nhỏ.”

Wương Miêu kiên nhẫn lắng nghe mẹ cô nói xong, cảm thấy mẹ chăm sóc hai đứa con gái như vậy cũng rất đáng thương.

Tắm rửa xong buồn ngủ thời điểm phát hiện Cố Lâm đã gửi cho cô một tin nhắn, là nửa tiếng trước, nói là đã giáo huấn Cố Nhị rồi.

Wương Miêu nghĩ lại con chó kia bộ dáng tròn trắng mắt nhìn cô có chút buồn cười, có lẽ là bởi vì Cố Lâm, cô cũng có chút cảm tình với con chó kia của anh.

Cô gửi lại cho anh: “Giáo dục hay là muốn khích lệ là chính, hướng dẫn tích cực là chính, phê bình hù dọa là phụ.”

Cố Lâm gửi lại cho cô một hình ảnh, là Cố Nhị đang ngậm thịt nhìn màn ảnh chấp tay thi lễ, trên sàn nhà còn có một đôi dép lê bên cạnh nó.

Cố Lâm nói: “Ăn thịt là chính, quăng dép lê là phụ.”

Wương Miêu mới không tin anh thật sự sẽ đánh Cố Nhị, cô đã nhìn thấy trường hợp anh ôm con chó lớn ở trong ngực ôn nhu dỗ dành an ủi. Cô nghĩ, một người đối với chủ chó tốt như vậy, hẳn là một người rất hiền lành.

Ban đầu dự định buổi chiều sẽ đi họp phụ huynh cho Vương Hi Văn, không nghĩ tới ba mẹ con bé cũng đến đây. Lên lớp xong Vương Miêu rảnh rỗi tính toán tìm cho mình một chút việc để làm, cuối cùng kêu taxi đi đến cửa hàng bán hoa của Đào Đào.

Khi đến trong tiệm Đào Đào có khách, Vương Miêu lên tiếng chào hỏi với cô ấy ngồi trên sofa ở bên quầy chờ.

Khách đến là một học sinh tiểu học, nói sinh nhật mẹ của cô bé muốn mua một bó hoa tặng cho mẹ, Đào Đào chỉ vào thùng cắm chương nói “Tặng cái này đi, ba đồng một đóa.”

Cô bé kia từ trong túi móc ra tới hai mươi đồng tiền, nhút nhát hỏi Đào Đào đóng gói bao nhiêu tiền.

Wương Miêu nhớ rõ cửa hàng bán hoa Đào Đào của người này tùy tiện mua một bó hoa cũng không có thấp hơn 60 đồng, lại nghe thấy Đào Đào vui vẻ nói với cô bé: “ba đồng một đóa, mua sáu đóa mười tám đồng, đóng gói hai đồng.”

Cô bé gật đầu, đưa tiền cho Đào Đào ở một bên chờ đợi.

Wương Miêu thấy Đào Đào rút ra sáu đóa cắm chương sau đó lại cắm một vòng tiểu cúc nhỏ còn có hoa khô lục chi gì đó làm trang trí, gói thành một gói nhỏ hỏi cô bé được chưa, cô bé thành thật gật đầu.

“Em có đi động sao? Lưu lại số điện thoại của cửa hàng nhà chị có thể tặng một đóa bách hợp.” Đào Đào vươn cánh tay ra, lộ ra hình xăm 2D ở trên.

Cô bé lắc đầu, “Cám ơn chị, bách hợp muốn bán 20 một đóa, em biết đến, không cần đưa cho em”

Đào Đào không lời gì để nói, đóng gói giấy cùng dây lụa cũng chọn loại tốt nhất, gói thật đẹp đưa hoa cho cô bé, nhìn cô bé nhảy nhót ôm lời nói rồi đi.

Vương Miêu khoa trương vỗ tay, “Đào Đào của chúng ta đổi nghề làm công ích rồi.”

“Ít làm tổn thương tở, chính là nhìn cô bé có chút nghĩ đến mẹ tở.” Đào Đào cầm túi xách đi ra ngoài, đóng cửa hàng lại đi ra ngoài ăn cơm trưa với Vương Miêu.

Vương Miêu cầm di động lướt qua cái hình xăm mới kia của Đào Đào, “Cửa hàng này của cậu nếu đóng cửa có phải còn phải đi sửa hình xăm hay không?”

Đào Đào bĩu môi cười, Vương Miêu bên kia giao diện cũng được mở ra, căn bản nó không phải là trang chủ của cửa hàng, giao diện là một câu chữ to thời Tống: “Cậu nhìn gì?”

Vương Miêu vui vẻ không được, cắt di động hỏi cô ấy nghĩ như thế nào được, cái lời văn trò đùa như vậy.

Đào Đào nói là đồ án văn hiện thực tình yêu của Đại Bản, cái mã quét 2D ra là của anh ấy “Nhìn cậu sao mà”.

Vương Miêu bỗng nhiên cảm thấy có chút hâm mộ, ăn cơm nói chuyện một lát vẫn không muốn về nhà, cuối cùng kêu taxi đi bệnh viện kiểm tra chân.

Cô cũng không biết Cố Lâm có bận rộn không, cảm giác ở thời điểm anh đang đi làm quấy rầy anh là không thích hợp. Vì thế vào quán giải khát bên cạnh bệnh, gọi một ly nước trái cây ngồi ở bên cửa sổ điều hòa không khí.

Thình thoảng có thể thấy vẻ mặt hoảng loạn hoặc đau khổ người từ bên ngoài đi vào bệnh viện, cũng có thể thấy trên mặt mang theo nhẹ nhàng tươi cười đại khái là bình phục xuất viện.

Vương Miêu tưởng tượng thấy công việc thường ngày của Cố Lâm, nếu cô là người bệnh của anh, nhìn thấy anh ôn nhu cười hẳn là sẽ giảm đi rất nhiều đau khổ?

Cô cũng chưa nghĩ đến mình cư nhiên lại có sự bình tĩnh lớn như vậy, ngồi ở quán giải khát 3 tiếng đồng hồ, đến khi thời gian tan tầm mới gọi điện thoại cho Cố Lâm, “Anh tan tầm sao?”

“Ừ, sẽ nhanh.” Cố Lâm thậm chí không chờ cô hẹn, liền chủ động hỏi, “Em ở nơi nào, anh đến đón em đi ăn cơm”

“Em đang ở gần bệnh viện.” Vương Miêu xoay chuyển mắt cá chân đã không còn đau, “Em muốn tới kiểm tra lại.”

“Về điểm này một chút thương tổn nhỏ em cũng đừng lãng phí tài nguyên bệnh viện công cộng rồi.” Cố Lâm cười, hẳn là từ văn phòng đi ra, tiếng động trong tai nghe có chút ồn ào, “Bác sĩ tư nhân của em lập tức vì em đến khám bệnh tại nhà.”.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Editor: Hồng Trúc

Cả ngày hôm nay vẻ mặt Cố Lâm lúc nào cũng đầy tươi tắn.

Lúc sáng khi đi kiểm tra các phòng bệnh thì được y tá trưởng trêu ghẹo "Yêu thật rồi", lúc tan làm nhận được điện thoại của Vương Miêu liền thay quần áo rồi đi thì gặp lão Trương hâm mộ: "Phó viện trưởng đã có người yêu rồi."

Đến anh cũng không biết tại sao mình lại không giống được tâm trạng của mình.

Haizzz, anh hơi lo lắng về mối tình này, đây là lần đầu tiên Vương Miêu hẹn hò, chắc chắn sẽ có nhiều vướng víu, anh phải bàn bạc với cô về hình thức hai người ở chung như thế nào, dù sao công việc của anh cũng quá bận rộn, không thể thỏa mãn được các cuộc hẹn hò như cô mong muốn.

Anh tìm thấy cô ở quán nước mà cô nói với anh, phía trước cửa hàng rất nhỏ, máy lạnh cũng không đủ mát, Vương Miêu ngồi ủ rũ bên cạnh cửa sổ, nhìn thấy anh khuôn mặt liền tươi cười.

Cố Lâm mỉm cười, đi lại gần cô thay cô cầm túi, "Em lại có thể chạy đến chỗ này, chắc là chân đã bình phục trở lại rồi."

"Không phải chạy, mà là bắt xe tới đây!" Vương Miêu đứng dậy cùng anh đi ra ngoài, "Em có bác sĩ riêng mà, sợ gì không khỏi!"

"Đi đường có bị kẹt xe hay không?"

"Không biết nữa, em đi có chút xíu là tới, lúc đó thì không kẹt xe."

Cố Lâm mở cửa cho cô lên xe, "Tới lâu chưa?"

Vương Miêu suy nghĩ, "Hơn hai tiếng rồi."

Cố Lâm trầm mặc, đóng cửa xe rồi đi lại chỗ ghế lái, ban đầu anh định bàn với cô về một số việc, nhưng nếu cô đã sẵn sàng chờ anh hai tiếng đồng hồ để hẹn hò, anh cũng không nên nói những lời không hay khiến cô không vui.

"Anh đang nghĩ gì vậy?"

"À." Cố Lâm khôi phục trạng thái ban đầu, thắt dây an toàn bắt đầu lái xe, "Anh đang nghĩ buổi tối nên ăn cơm ở đâu, em định đi đâu sao?"

"Em không có." Hai tay Vương Miêu nâng má nhìn anh, "Em định sẽ ăn cơm cùng anh."

Cố Lâm mỉm cười nhìn cô, "Đừng làm nũng nữa, sẽ ảnh hưởng đến an toàn giao thông."

"Em có làm gì ảnh hưởng đến việc lái xe của anh đâu?" Vương Miêu đặt hai tay trên đùi, "Luật giao thông nào quy định điều này?"

"Em quá nhiều cảm xúc của người lái xe." Cố Lâm chỉ tay vào mình, "Người lái xe không có cách nào tập trung nhìn đường được."

Anh thấy Vương Miêu ngượng ngùng nghịch dây an toàn, "A..." một tiếng liền không quay qua nhìn anh nữa.

Thật là dễ mắc cỡ, có phải anh không nên trêu chọc cô nữa không, để tránh cho cô nghĩ chính mình không đứng đắn...

Đúng là, nhin cười không được mà!

Cố Lâm lái xe ra ngoài, trò chuyện khác để phân tán sự chú ý, "Anh hai em đi rồi sao? Tối nay em không cần phải trở về nhà ăn cơm à?"

"Em nói với mẹ là muốn anh cơm cùng anh, mẹ em còn háo hức nữa kia."

Cố Lâm nghe Vương Miêu không chút để ý nói xấu mẹ của mình, cảm thấy thú vị, "Còn em phản kích bao nhiêu?"

"Đồ đáng ghét!"

Cố Lâm tỏ vẻ oan ức, "Sao anh lại trở thành đồ đáng ghét rồi?"

"Em không nói với anh nữa." Vương Miêu hừ lạnh một tiếng, ôm cánh tay nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên quay đầu chăm chọc anh, "Mẹ em nói anh không có việc gì thì thôi nhà chơi."

"Không có việc gì là thế nào? Anh thấy mỗi lần anh định đi là em liền không cho."

Vương Miêu suy nghĩ, giải thích với Cố Lâm, "Gia đình em tương đối phức tạp, anh hai của em thì ly hôn, sau đó thì một lòng một dạ đòi học tiến sĩ, con của mình cũng vứt cho mẹ em nuôi, mỗi tháng anh ấy chỉ về nhà một lần những ngày này mẹ em tâm trạng không được ổn định cho lắm, nhìn thấy ai cũng khó chịu, em sợ anh bị anh hai em liên lụy. Anh không thấy em cũng không trở về à, chỉ đi dạo xung quanh thôi!"

Cố Lâm nghe cô nói một tràng dài, xong liền đáp lại: "Anh nghĩ em không về nhà là do đợi anh."

"Là đang đợi anh đó." Vương Miêu thần nhiên thừa nhận, "Buổi trưa tan làm liền đi ăn cơm cùng đồng nghiệp, sau đó mới tới đây đợi anh."

Cô còn kể chuyện về cô bé mua hoa ở cửa tiệm hoa của Đào Đào cho Cố Lâm nghe: "Cuộc sống của Đào Đào cũng không dễ dàng chút nào, một người từ nơi khác tới đây gắng sức làm việc, không giống như em mỗi ngày đều được nhìn thấy ba mẹ. À đúng rồi, một lát nữa nhớ nhắc em, trước khi về mua cho mẹ một bó hoa, đoán chừng chị dâu với anh hai của em sẽ làm mẹ tức lắm đây."

Cố Lâm nghe cô kể những chuyện nhỏ nhặt về bạn bè của mình, trong đầu lại tưởng tượng ra hình ảnh Vương Miêu mặc một chiếc tạp dề màu sáng đang sắp xếp hoa. Thật đúng là một cô gái tốt, vừa đáng yêu, vừa hiểu thảo, ngay cả bạn bè xung quanh cô cũng là một chủ tiệm hoa tốt bụng.

Nếu nói vật sống theo loài, người chơi theo nhóm, thì Phạm Tư Triết chính là người anh em tốt của anh, có phải như vậy cũng đủ để chứng minh anh không phải là một người tồi?

Như vậy mà nói, anh chẳng phải là rất xứng đôi với Vương Miêu sao.

Vương Miêu nói muốn ăn cháo hầm, Cố Lâm cũng biết một quán ăn không tồi, chẳng qua là đang trong giờ cơm, có rất nhiều người đang đợi, Cố Lâm cầm phiếu số nói với Vương Miêu phải đợi tới 20 bàn nữa.

Ít nhất cũng phải hơn một tiếng.

Nếu như chân Vương Miêu không bị thương thì anh còn có thể đưa cô đi dạo quanh trung tâm mua sắm, bây giờ lại bị như vậy, ngoại trừ ngồi chờ ở đây, thì chỉ có thể đi quán khác. Đi nd da nl e q uu ydo n

Cố Lâm hỏi ý kiến của cô, tuy rằng Vương Miêu nói ăn cái gì cũng được, nhưng Cố Lâm vẫn có cảm giác là cô chỉ thích ăn ở quán cháo này.

Cố Lâm liếc nhìn xung quanh, hầu như tất cả các cửa hàng đều là tiệm cơm, vịn lan can nhìn xuống dưới lầu, ở dưới là các cửa hàng bán quần áo và trang sức. Anh chỉ tay vào một cửa hàng rồi hỏi Vương Miêu, "Hay là em đi làm móng đi?"

Vương Miêu gật đầu, "Được đó."

Hai người đi thang máy xuống dưới, đi đến trước cửa Vương Miêu nhìn bảng hiệu nhỏ giọng thì thầm, "Nhà này sang trọng lắm nha!"

Cố Lâm giờ tay khoác lên vai cô đẩy cô vào cửa, "Lát nữa ăn ít lại hai chén cháo."

Vương Miêu làm móng tay, Cố Lâm ngồi trên sofa bên cạnh tường xem điện thoại. Vương Miêu quay đầu hỏi anh đang làm gì, anh liền nói: "Xem luận văn."

Vương Miêu tò mò quay đầu liên tục, mãi đến khi Cố Lâm giờ điện thoại lên cho cô xem mình đang đọc luận văn, cô mới giật mình ngạc nhiên hỏi: "Thật sự đang xem luận văn sao? Em có thể xem trong đó viết gì được không?"

Vương Miêu cũng là một khách quen trong tiệm, tiếng nhạc mở nhẹ nhàng du dương, thực ra trong hoàn cảnh này cũng không tệ lắm.

Cố Lâm thở dài bất đắc dĩ, "Nếu như em không quay lại lại hỏi, có lẽ là sẽ được xem."

Vương Miêu nghe xong lập tức quay đầu lại, qua gần hai mươi phút cũng không quay đầu lại xem nữa.

Cố Lâm cúi đầu xem xong tài liệu, ánh mắt chuyển đến nhìn Vương Miêu kể trò chuyện cùng nhân viên trong cửa hàng, trong lòng cảm thấy mềm mại.

Chờ đến khi bọn họ trở lại quán ăn thì cũng đã qua lượt, Vương Miêu vẫn kéo dài thời gian đứng yên lặng trước cửa hàng làm móng, cô thậm chí còn không nói chuyện với anh.

Cố Lâm không nói lời nào cầm tay cô lên xem móng tay của cô, "Ừm, khá đẹp."

Vương Miêu cong cong ngón tay, "Anh khen cũng tiết kiệm lời thật."

Cố Lâm nhìn thêm vài lần, "Trông rất đẹp."

Tuy anh vẫn như cũ không có một khiêu khen ngợi nào, nhưng chẳng qua là Vương Miêu đang rất phấn khích, vuốt móng tay nhiều lần.

Vào quán ăn Vương Miêu gọi món, so với lần ăn lẩu lúc trước, lần này cô gọi món ít hơn rất nhiều, gọi xong liền nói với Cố Lâm, "Bữa tối ăn ít một chút, để giảm cân."

Cố Lâm cố ý hỏi: "Em tiêu tiền làm móng tay cho nên phải ăn ít lại hai chén cháo, còn anh không làm cái gì hết, vì sao cũng phải giảm cân?"

Vương Miêu đẩy thực đơn đến trước mặt Cố Lâm "Vậy anh gọi thêm hai món nữa đi."

"Anh gọi thêm vậy em có ăn không?"

"Ăn..."

Cố Lâm liền nhìn Vương Miêu cười: "Oh, em cũng ăn thêm à."

"Một mình anh ăn không hết được." Vương Miêu chân thành nhìn anh, "Không thể lãng phí."

"Ai nói anh ăn không hết?" Cố Lâm kêu người phục vụ gọi thêm đồ ăn.

Lúc sau, đồ ăn anh gọi thêm được dọn lên đây bàn, thật đúng là một mình anh ăn sạch, một đĩa cũng không thừa cho Vương Miêu.

Vương Miêu chậm rãi múc từng muỗng cháo, ăn xong một chén liền đưa thêm cho Cố Lâm một chén, vẻ mặt cô cực kì nghiêm túc: "Có phải cô bạn gái cũ của anh vì bị anh dành đồ ăn nên mới đòi chia tay với anh?"

Suýt nữa Cố Lâm đã phun toàn bộ cháo trong miệng ra ngoài.

Vương Miêu tiếp tục nói: "Khó trách cô ấy gầy gò mặt trái xoan, đói bụng quá nha!"

Không ngờ cô phải ngồi đây đợi anh.

Cố Lâm thấy đáng về tình nghịch này của cô thực làm cho anh muốn hôn cô, nhưng tiệm cơm đang ồn ào, anh không cho rằng Vương Miêu thích cử chỉ thân mật ở nơi công cộng, vì thế cố gắng kiềm chế.

Cố Lâm không nói lời nào, Vương Miêu cũng không hỏi, dường như đêm nay đồ ăn cũng không thể làm xóa bỏ mùi vị của dấm chua được.

Ra khỏi quán cơm, bỗng nhiên Vương Miêu nói muốn đến nhà Cố Lâm thăm Cố Nhị, vừa lúc tiện đường, Cố Lâm liền dừng xe dưới lầu nhà mình.

Vương Miêu mang theo bọc xương sườn hấp từ quán ăn, vừa vào cửa liền ném lại gần Cố Nhị.

Cố Nhị không lập tức tiến lên ăn thịt, ngược lại đứng ở một khoảng cách cố định nhìn Vương Miêu, nhìn một lát rồi sủa mấy tiếng, đem xương sườn đến chỗ đựng đồ ăn của mình ăn.

Vương Miêu quay lại nhìn Cố Lâm: "Nếu mỗi ngày em đều tới đây cho nó ăn, nó sẽ không ghét em nữa chứ?"

Bọn họ chưa có ai thay giày, đứng ngay cửa.

Cố Lâm đứng dựa vào cửa chống trộm, nhìn Vương Miêu đứng phía trước, nhíu mày: "Em định ngày nào cũng đến nhà của anh à?"

"À... Lúc anh không đi làm, em cũng không đi làm, không có việc gì em sẽ tới." Vương Miêu giải thích, sau đó trừng mắt nhìn anh: "Em nói như thế đó, đi thôi, em phải về nhà."

Bàn tay Cố Lâm nắm khóa cửa, lùi lại hai bước, giờ tay tắt đèn.

Cửa khép hờ, ánh sáng mờ ảo, Cố Lâm nghiêng đầu hôn lên mặt Vương Miêu.

Anh nhìn Vương Miêu đỏ mặt từ trong nhà đi ra, như là định nói cái gì nhưng không biết mình muốn nói cái gì. Cố Lâm đặc ý thiếu chút nữa là đã huyết sáo, đóng cửa lại ấn thang máy đưa Vương Miêu xuống lầu.

Đoạn đường này Vương Miêu không nói lời nào, thấy gần đến nhà mình cô liền lôi kéo cánh tay Cố Lâm để anh dừng xe bên vệ đường.

Chỗ này cách nhà không xa lắm, Vương Miêu tính toán quãng đường còn lại cô phải đi.

Cố Lâm đương nhiên không thể để cô tự về nhà một mình, liền cùng đi với cô.

Trên đường không có nhiều xe, người cũng không nhiều, đèn đường cũng không quá sáng càng khiến cho đêm hè trở nên yên tĩnh hơn.

Bỗng nhiên Vương Miêu chỉ vào đèn đường cho Cố Lâm xem: "Đêm nay nhiều bướm thật."

Cố Lâm không thấy, ngược lại còn hơi cúi đầu nhìn chằm chằm Vương Miêu cười nói: "Có phải em muốn hôn anh không?"

"Em không..." Vương Miêu xoay người tiếp tục đi.

Cố Lâm bị bỏ lại phía sau liền nhanh đi theo cô, nhìn cái cổ trắng nõn của cô, nhìn chiếc váy đã xen lẫn màu của bóng đêm, nhìn vào bờ vai gầy gò của cô.

Hai người một trước một sau, trên mặt đất hình bóng hai người từ dài thành ngắn, từ ngắn thành dài.

Cố Lâm cũng không biết tại sao, chẳng qua là nhìn hai cái bóng thỉnh thoảng chồng lên nhau, khóe miệng anh liền cong lên không lý do.

~Hết chương 7(A)~

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7-2

Editor: Melodysoyani

Đối với chuyện lừa Cố Lâm, Vương Miêu cảm thấy có chút không đành lòng.

Chủ yếu là bịa quá khoa trương, dù sao cũng phải nói mình đã trải qua một hai lần chứ.

Nhìn đến Cố Lâm thật sự xem mình như nữ sinh ngây thơ chưa từng nói chuyện yêu đương mà quan tâm chăm sóc, Vương Miêu cũng không biết là nên cười hay là nên khóc.

Anh coi cô giống như một [vật chữ cổ] mới đào được từ đất lên, cử chỉ hành động đều khéo léo giữ gìn khoảng cách, giống như sờ cô một cái hay động tới một lông tay của cô thì cô sẽ lập tức biến thành bọt bay lên biến mất không thấy nữa vậy.

Không phải cô muốn anh động tay động chân với mình, nhưng anh cũng phải giảm bớt phòng thủ của mình một chút chứ, cô đã bung mình đến trước mặt anh rồi vậy mà anh còn có thể hồ hững bảo cô ngồi xuống đừng ảnh hưởng tới việc lái xe của anh.

Ai, người thành thật cũng có người rất thành thật, ít nhất Cố Lâm thực dễ dàng thỏa mãn.

Chỉ cần cô giả bộ thẹn thùng làm nũng, anh lập tức cười đến không thấy mắt.

Đáng vẻ ngốc nghếch nói lung tung còn rất đáng yêu.

Hơn nữa tính tình anh cũng tốt, trên cơ bản đều nhường cô, cô nói muốn ăn lẩu nồi đất anh lập tức dẫn cô đi ăn, dù cho thời gian xếp hàng rất lâu anh cũng không có biểu hiện mất kiên nhẫn.

Vương Miêu thật sự không nghĩ ra, là cọng dây thần kinh nào của bạn gái cũ Cố Lâm bị lệch rồi nên muốn chia tay với anh. Cô tự định tội cho người phụ nữ cầm nhon kia, nhận định là cô ta phản bội tình cảm trước, rốt cuộc phụ nữ vẫn hiểu phụ nữ nhất, đổi lại là lúc cô còn trẻ tuổi cũng sẽ không chịu được chuyện bạn trai không dành thời gian cho mình.

Thậm chí cô còn suy nghĩ một chút, năm ngoái Cố Lâm vừa lên phó chủ nhiệm mới được nhàn rỗi một chút, trước kia vừa phải xét chức danh vừa phải tăng ca trực ban nhất định là công việc rất bẽ bộn.

Lúc xếp hàng ăn cơm Cố Lâm dẫn cô đến cửa hàng làm đẹp ngồi trong chốc lát. Vương Miêu vừa làm móng tay, vừa nghe nhân viên cửa hàng nói lời nịnh hót và hâm mộ với cô: “Hiếm khi thấy có người bạn trai nào bằng lòng chờ như vậy lắm đó.”

“Bạn trai của cô thật đẹp, mỹ nam mỹ nữ các cô ở cùng nhau thực đẹp mắt.”

Cô nghe xong nhìn không được lập tức quay đầu nhìn anh, anh nói anh đang xem luận văn, về mặt chuyên chú nghiêm túc đặc biệt mê người.

Cô có chút hâm mộ những bác sĩ, y tá, làm chung với anh, mỗi ngày đều có thể nhìn đến vẻ mặt mê người của anh, vậy mà thật sự không chút động lòng sao?

Thật ra cô không ghen ghét bạn gái cũ của anh chút nào, đều là người cũ rồi còn có cái gì tốt mà ghen ghét, cô cảm thấy cô ta vứt bỏ Cố Lâm gả cho người khác làm cô được nhặt lượ, cô phải cảm ơn người ta mới đúng.

Chỉ là hình như Cố Lâm rất thích thấy cô ghen.

Cho nên không có việc gì cô lập tức nhắc đến bạn gái cũ cầm nhon của anh, làm bộ như mình không vui, rồi mới âm thầm thở dài nhìn anh bởi vì được coi trọng mà đắc ý mỉm cười, người này cũng thật dễ dàng thỏa mãn.

Vì làm anh càng thêm cảm nhận được cảm giác vui vẻ khi được coi trọng, cô không chỉ giả bộ ghen, mà còn tỏ ra rất muốn sống hài hòa với gia đình của anh, chẳng hạn như là khiến cho con chó ngốc nhà anh tiếp nhận nhiệt tình của cô.

Cơm nước xong cô cố ý nói muốn đến nhà anh nhìn xem Cố Nhị, lấy xương sườn đóng gói đút cho Cố Nhị ăn. Cũng không biết có phải mình biểu hiện quá mức hay không, Cố Lâm lại có thể cao hứng hôn cô một cái.

Ở cửa vào không bật đèn, nơi nói nhau giữa cửa và gian phòng.

Bóng đêm khuếch to dục vọng của con người, Vương Miêu cho rằng dù bọn họ không phải lửa gần rom lâu ngày sẽ cháy thì cũng là môi súng khẩu chiến xúc cảm mạnh mẽ hôn nồng nhiệt.

Kết quả anh hôn mặt cô cái, lập tức, đi.

Vương Miêu đang ôm vũ khí chạy với tốc độ cao sừng sốt.

Vậy thôi?

Hôn mặt một cái là thôi hả?

Dù sao cũng phải thoáng qua miệng của chúng ta chứ?

Cô chậm chạp bị anh nắm tay đi xuống lầu, suy nghĩ rối loạn lung tung, nghĩ có lẽ Cố Lâm có thái độ chuẩn mực trong tình yêu thế này chủ yếu là do bạn gái trước của anh gả cho người khác.

Nhưng tiếp theo cô lại thấy có chút may mắn, xã hội tào bạo thế này, biết tìm đâu ra một người đàn ông ba mươi tuổi đứng đắn nói chuyện yêu đương

thuần khiết như một nam sinh cao trung với mình chứ.

Cô đều cảm giác mình giống như mới mười bảy tuổi.

Lúc Vương Miêu sắp về đến nhà nhớ tới chuyện phải mua một bó hoa để dỗ mẹ vui lòng, hôm nay anh hai cô còn chị dâu trước đi họp phụ huynh cho Vương Hi Văn xong, nhất định sẽ muốn làm chút chuyện gì đó, bọn họ tùy tiện làm, đừng để thái hậu tức giận sinh bệnh là được.

Cô để Cổ Lâm dừng xe sang bên, cô nhớ rõ có một cửa hàng bán hoa trước cổng tiểu khu.

Đi tới đi lui thấy dưới đèn đường đằng trước có đám bướm bướm, ánh đèn mờ lung, lại không có chút mỹ cảm nào. Cô nhìn mà ghê tởm, ảm ức muốn lừa Cổ Lâm nhìn theo, ai biết cô chỉ vào đèn đường cho anh xem, anh lại hỏi có phải cô muốn hôn anh hay không.

Thật là.....

Vương Miêu nghĩ nếu mình muốn hôn anh, bây giờ tuyệt đối anh sẽ không đứng ở chỗ này rồi, dám chắc là còn chưa đi ra cửa chính nữa.

Cũng không biết ai cho anh gương mặt dày như vậy, lại còn có thể phán đoán mình muốn hôn anh.

Có lẽ anh cũng cảm thấy mình quá tự ki, không mặt mũi thấy cô, lúc sau cô đi trở về anh đều ngượng ngùng theo sau, chậm rì rì đi ở phía sau.

Hai người bọn họ một đường đi đến cửa hàng bán hoa, Vương Miêu dừng bước chân lại, vào cửa hàng bảo chủ tiệm đóng gói hoa bách hợp lại.

Trong tiệm vừa buồn lại nhỏ, Cổ Lâm đi vào một lát lập tức đi ra ngoài cửa chờ.

Vương Miêu nhìn anh khoanh tay đứng ngoài cửa, phát ngốc nhìn đèn đường.

Đây là quan sát bướm bướm đi?

Vương Miêu nhớ lại dáng vẻ vừa rồi lúc anh hỏi có phải mình muốn hôn anh hay không lập tức cảm thấy muốn cười, chủ tiệm bao hoa xong kêu cô hai lần cô mới nghe thấy, trả tiền nói cảm ơn rồi ôm hoa đi ra ngoài.

Cổ Lâm tiến lên muốn cầm giúp cô, cô ôm hoa tránh đi, cố ý lấy chuyện ăn cơm tối nói với anh: “Hoa là em mua cho nên em phải tự ôm, giống như đồ ăn anh làm tự anh ăn, không cho em một ngụm nào.”

Cổ Lâm cười lại gợn tay lấy hoa đi: “Anh sai rồi, buổi tối đầu óc co.”

Vương Miêu không cho, thích loại trò chơi cướp đoạt âm ỉ này, thẳng đến anh lấy hoa chống đầu gối xoay người cúi đầu ghé vào trước mặt cô: “Không phải em muốn hôn anh sao? Tối đây, cho em hôn này.”

Vừa mới nháo nên cổ họng Vương Miêu có chút khô, nuốt nước miếng thuận giọng mới mở miệng: “Ai muốn hôn anh?”

“Không muốn hôn anh thì em nuốt nước miếng làm gì?” Cổ Lâm đưa mặt đến gần bên miệng cô thêm chút nữa: “Hôn đi.”

Vương Miêu rói rầm, hôn hay không hôn đây?

Cô nhớ lại mối tình đầu một chút, lúc tâm tình kia tới, có phải vào lúc thế này nên đẩy anh một cái rồi sau đó lập tức bỏ chạy không?

Chỉ là một người phụ nữ hai mươi bảy tuổi hơn nữa cổ chân còn bị sưng làm hành động như thế, có phải quá ra vẻ rồi không? Lỡ như cô đẩy mạnh quá khiến anh ngã xuống đất lắc mông bị thần kinh tọa gì đó thì sao bây giờ?

Vào lúc cô do dự, Cổ Lâm đã đứng dậy, còn tự giảng hòa cho mình: “Em mất đi cơ hội hôn anh rồi.”

Tĩnh tình.

Vương Miêu nhẹ nhàng thở ra, thật tốt quá, không cần rồi rầm nên làm phản ứng gì nữa rồi.

Chỉ là anh vì cái gì lại có hứng thú lớn với hành vi cọ cọ trên mặt như vậy chứ? Lúc cô du học bên ngoài, dù nam hay nữ, bạn bè tương đối tốt khi chào hỏi sẽ kẻ mặt hôn một cái, rốt cuộc chuyện này có gì vui chứ?

Vương Miêu nghĩ nghĩ, cảm thấy giữa bọn họ thiếu đi một vài lộ số (có thể hiểu nôm na là tiền trình.v), ví dụ như cô phải giả làm một người phụ nữ tuy rằng lần đầu tiên yêu đương nhưng cũng không cần thận thừng đến mức đó.

Cho nên nếu anh thực thích hôn mặt thì cô lập tức thỏa mãn anh.

Cô vẫy tay với Cổ Lâm: “Anh lại đây.”

Cổ Lâm “Hả?” Một tiếng.

“Anh lại đây, em muốn hôn anh.” Vương Miêu lại vẫy tay.

Cố Lâm cười, theo lời cúi đầu, đưa mặt đến trước mặt Vương Miêu.

Khoảng cách gần làm Vương Miêu có thể ngửi được hương vị bột giặt trên quần áo anh, nhẹ nhàng khoan khoái, một chút cũng không hợp với đêm hè nóng bức. Cô bấu môi tính toán dùng sức hôn lên mặt anh một cái, tốt nhất có thể lưu lại một dấu môi. Nhưng cô vừa sắp chạm vào mặt Cố Lâm, anh quay đầu một cái lập tức hôn lên môi cô.

Tay Cố Lâm ôm eo cô, chậm rãi gia tăng nụ hôn này, liếm mút môi dưới của cô:

“Khụ khụ!”

Một ông cụ đi ngang qua bên đường bỗng nhiên dùng sức ho khan, Vương Miêu cả kinh, vô ý thức quay đầu đi xem, cũng may, không phải ba cô.

Cố Lâm sờ sờ môi, cũng khụ một tiếng, ra vẻ như cái gì cũng chưa xảy ra chậm rãi đi về phía trước.

Bờ môi của anh lạnh lạnh, lúc đi lên có loại cảm giác như được ăn thạch hoa quả.

Vương Miêu không chút che giấu vui vẻ của mình, đuổi theo kéo cánh tay anh, tim đập có chút loạn.

Sự vui vẻ này thẳng đến khi về tới nhà cũng chưa biến mất.

Cô vừa vào cửa đã đưa hoa cho thái hậu nhà cô, thấy thái hậu rất vui vẻ mới hỏi: “Anh con và Vương Hi Văn đâu?”

“Đi ra ngoài ăn cơm.” Mẹ Nữ cầm hoa đi tìm bình hoa: “Còn có mẹ của con bé Văn Văn nữa.”

“Ồ, khó được cả nhà tụ tập lại như vậy.” Vương Miêu bỗng nhiên nổi lên lòng nhiều chuyện: “Mẹ của con bé là có ý gì? Muốn cho anh con kết hôn lại sao?”

“Không biết, mẹ thấy anh con cũng độc thân, mỗi ngày nói cái gì làm học thuật, học thuật có thể giúp nó lo ăn uống, sinh con cho nó sao?”

“Mẹ, thì ra là như vậy muốn tìm đối tượng cho anh con là vì dễ hầu hạ cho anh ấy à? May chị dâu con sớm rời đi, bằng không cũng chưa làm được tiến sĩ, đã làm nô dịch làm việc thay mẹ rồi.”

“Chớ nói bậy! Con của mẹ sao mẹ không thương được! Lại nói mẹ còn thương con không đủ sao?” Mẹ Nữ thực uất ức: “Con nói xem con lớn như vậy rồi còn chưa kết hôn, mẹ có nói cái gì sao?”

“.....” Vương Miêu trầm mặc, hoá ra trước kia thúc giục cô sớm kết hôn là muốn cô sớm làm mẹ người ta à?

“Đúng rồi, hẹn hò với Tiểu Cố sao rồi?” Mẹ Nữ không yên tâm hỏi: “Nó nghiêm túc hay không nghiêm túc? Mẹ nói con này, yêu đương thì yêu đương, cũng không thể xằng bậy, bằng không bị hại vẫn là con.”

“Nghiêm túc nghiêm túc mà.” Vương Miêu liếc nàng gật đầu, chỉ hôn mặt cũng cười ngây ngô thật lâu, rất nghiêm túc.

Nửa câu sau cô không dám nói, không chừng mẹ cô thấy hai người chỉ nắm tay thôi cũng là tiến triển rất nhanh rồi.

“Mẹ nói này, con nên đến nhà nó thêm vài lần đi, mẹ chắc chắn con sẽ có chuẩn đoán chính xác hơn.” Mẹ Nữ cầm bình hoa xong, lại nói đến việc này.

Ai yêu đương đều không thích cha mẹ tham gia quá nhiều, Vương Miêu đang nghĩ ngơi tới tìm lý do gì từ chối, anh cả cô đã dẫn theo Vương Hi Văn trở lại. Hai cha con này thành công hấp dẫn lực chú ý của mẹ Nữ, Vương Miêu nhân cơ hội trốn về phòng của mình.

Cô tẩy trang tắm rửa, nhìn thời gian gọi điện thoại cho Cố Lâm, chúc ngủ ngon định nghỉ ngơi sớm chút, Cố Lâm lại vút một trái bom đánh tan cơn buồn ngủ của cô, anh hỏi Vương Miêu: “Chúng ta đính hôn đi được không?”

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Edit: Tuyen83~ Dđ LQĐ

Cố Lâm nhìn Vương Miêu, nhất cử nhất động đều lộ ra đáng yêu.

Bóng dáng nhỏ xinh của cô đứng chờ ở cửa hàng bán hoa, cô nuốt nước miếng nói với anh không muốn hôn anh, đều làm Cố Lâm cảm nhận được thích thú.

Đưa Vương Miêu đến dưới lầu anh mới một mình đi trở về, khi đi đến cổng tiểu khu gặp phải Vương Hi Văn từ xe taxi đi xuống, người đàn ông bên cạnh hẳn là anh trai của Vương Miêu.

Wang Hi Wen vui vẻ chào hỏi với anh, xoay người nói cho ba của cô, “Người kia là dượng nhỏ!”

Cố Lâm đối với cách xưng hô lần này mới phản ứng lại đây, bước lên bắt tay với anh trai của Vương Miêu, “Chào anh, em là Cố Lâm.”

“Wang Ji Ming.” Anh trai nhà họ Vương bắt tay một chút liền buông ra, cũng không cùng anh khách sáo, “Trời không còn sớm, sớm một chút về nhà đi, đi đường cẩn thận.”

“Được, tạm biệt anh, tạm biệt Văn Văn.” Cố Lâm mỉm cười chào tạm biệt với hai người, lên xe của mình mới thở phào nhẹ nhõm, Vương Miêu nói không sai, anh trai của cô xác thật làm cho người ta cảm giác áp lực, nhìn còn uy nghiêm hơn ba của cô.

Nghĩ đến Vương Miêu, anh nhớ tới vừa rồi đưa cô về nhà, cô đúng lý hợp tình mà ôm cánh tay nói “Anh lại đây, em muốn hôn anh”, bộ dáng kia, thẳng thắn làm cho người ta động tâm.

Cô thật sự thích anh đi, cho nên cô áy nhứ nhất như vậy, muốn tiếp xúc gần gũi với anh.

Eo cô mềm mại như vậy, khi ôm vào trong ngực tựa như ôm cái gối bông. Cô hôn môi anh vụng về không biết nên làm cái gì, khi anh muốn thâm nhập cô lại sợ tới mức né tránh.

Còn có tật giật mình nhìn khắp nơi xung quanh.

Chẳng qua là có người đi ngang qua mà thôi, anh vốn định tiếp tục, nhưng nhìn dáng vẻ khẩn trương của cô lại từ bỏ.

Suy nghĩ thoáng qua không lâu trước đây nụ hôn dịu dàng đó, tâm tình Cố Lâm thật tốt thối cái huyết sáo, thất kỷ dây an toàn lái xe về nhà.

Khi mở cửa Cố Nhị còn nhiệt tình hơn một chút so với bình thường, cắn dây thừng của mình vẫy đuôi với anh, muốn đi ra cửa.

Cố Lâm cảm thấy hôm nay cũng chưa nhìn nó, là rất ủy khuất nó, cũng không đòi giày, lấy dây xích buộc thật chắc cho nó dắt nó xuống lầu.

Bình thường ngồi thang máy Cố Nhị đều sẽ sợ hãi vẫn luôn nằm trong lòng Cố Lâm, hôm nay lại ừ rừ, không có phản ứng gì. Ai biết vừa ra cửa, nó lại bỗng nhiên hưng phấn lên, đột nhiên lao về phía trước.

Cố Lâm thiếu chút nữa bị nó kéo ngã, lớn tiếng kêu tên nó dạy bảo nó, nhưng Cố Nhị hoàn toàn không nghe, làm theo ý mình chạy nhanh như cũ. Cố Lâm không dám buông tay, gia hỏa này vừa buông tay khẳng định sẽ chạy đi không thấy bóng dáng. Nhưng anh thật sự chịu không được kiểu chạy vòng quanh và bỗng nhiên dùng sức này của nó, cuối cùng vẫn là tro mắt nhìn nó chạy nhanh như gió từ cầu thang thoát đi ra ngoài.

Cố Lâm oán hận quăng sợi dây trong tay ra, dây thừng này trước đó bị Cố Nhị cắn đứt gút lại một cái, ngày thường anh đều dùng một dây xích khác mang nó đi ra ngoài chơi. Hôm nay con chó này vẫn luôn biểu hiện bộ dáng rất mắc tiểu, anh không nghĩ nhiều buộc dây này cho nó, ai biết cư nhiên bị nó tính kế.

Cố Lâm đi nhanh đuổi theo hướng Cố Nhị chạy thoát, vừa đi vừa kêu nó, “Cố Nhị, về nhà ăn thịt gà, thịt gà mà mày yêu nhất! Cố Nhị! Chắc chắc chắc chắc! Cố Nhị!”

Anh gọi một hồi, trong lòng có chút sốt ruột, sợ Cố Nhị trốn ra tiểu khu bị xe đâm, bị bắt đi làm thịt chó, có lẽ bị người ta mang đi. .... Lúc trước nhận nuôi nó ở trại động vật, đi trễ hai ngày nói không chừng Cố Nhị đã bị chết rồi.

Con chó ngu ngốc này, như thế nào một chút đều không nhớ.

“Vù vù ~”

Phía sau lùm cây có tiếng động, Cố Lâm dừng lỗ tai nghe, như là Cố Nhị, anh cố gắng dịu dàng gọi nó, “Cố Nhị, lại đây.”

Nhánh cây xoát xoát rung động, thân hình Cố Nhị có chút béo đi ra ở giữa hai cây sồi xanh. Cố Lâm ngồi xổm xuống đuổi tay ra sờ sờ vào đầu nó, “Ngoan, không mắng mày, đeo dây xích chó không được nghịch ngợm.”

Cố Nhị liếm hai cái lên bàn tay anh, như là lấy lòng anh, rồi mới xoay người lại vào phía sau lùm cây, qua một hồi lại chạy ra trong miệng ngậm đồ vật.

Nó đi đến trước mặt Cố Lâm, miệng hơi mở, đồ vật trong miệng rơi xuống dưới đất. Cố Nhị đưa tay đẩy đẩy đồ vật gì đó đến trước mặt Cố Lâm.

Cố Lâm còn tưởng rằng nó ngậm con chuột lại đây tranh công, nhìn kỹ lại phát hiện trên mặt đất một đồng nho nhỏ kia hình như là con chó con.

Chó con đi đường còn không nhanh nhẹn, lung lay đi hai bước tới Cố Lâm, miệng rộng kêu lên một tiếng “Ha”.

Cố Lâm ngây dại, chỉ vào chó con hỏi Cố Nhị, “Đây là con của mày?”

Cố Nhị nghiêng đầu nhìn đi nơi khác.

Lúc Cố Lâm đẩy Cố Nhị đi tới lùm cây, cầm di động bật đèn pin sáng lên, bãi cỏ ở phía sau trống trải, cái gì đều không có. Anh chỉ có thể quay trở lại tiếp tục hỏi Cố Nhị, “Con của mày hay là mày nhặt chó con? Nhìn tao! Đừng tránh né!”

Cố Nhị lấy cái mũi đẩy đẩy chó con, chó con lại phát ra tiếng “Ha ha”.

Một lớn một nhỏ tha thiết nhìn anh như vậy, Cố Lâm cũng không có cách nào khác trực tiếp đẩy chó nhỏ đến phía sau cây sồi, đành phải bế nó lên, “Lại là một chú chó đực nhỏ.”

Cố Nhị vui mừng đi xung quanh Cố Lâm, hình như biết anh muốn đón nhận con chó con này.

Lúc trước Cố Nhị vào ở trong nhà đã không còn nhỏ, Cố Lâm còn chưa có chăm sóc qua con chó nhỏ như vậy, cũng không biết có thể dùng những thức ăn cho chó của Cố Nhị cho nó ăn hay không, anh nhớ rõ những thức ăn cho chó đó rất cứng.

Lên mạng tìm kiếm, nói cái gì đều có, cuối cùng Cố Lâm dùng sữa bò nấu trứng gà đánh nát sau đó cho chó nhỏ ăn một ít. Anh đau đầu nhìn chó nhỏ ăn sữa còn có Cố Nhị vẫn luôn nằm bên cạnh, lấy chân đập đập Cố Nhị, “Mày chơi bởi trắng hoa khi nào? Mẹ của đứa nhỏ đâu?”

Cố Nhị lè lưỡi cười với anh.

Không có biện pháp, thành viên mới này anh không thể không tiếp nhận.

Cố Lâm chờ chó con ăn no nằm lên đệm mềm mại của Cố Nhị đánh ngáp ngủ khi đó đi qua sờ sờ vào cổ nó, “Nếu như vậy, kêu gọi mày là Cố Tam Hứ, mày có thể là con trai của Cố Nhị đúng không, nghe giống anh em, vậy kêu mày là Cố Tam Tam, biết rõ chưa?”

“Ha ~” chó con có tên đã phát ra một tiếng nấc cục, cũng không tiếp nhận một tiếng liền nhắm mắt lại ngủ.

Bộ dáng không tìm không phối với Cố Nhị nhưng thật ra rất giống, hẳn là con trai ruột.

Hầu hạ hai con chó này ngủ xong Cố Lâm mới đi tắm rồi lên giường, anh nhắm mắt lại, ngủ không được.

Anh nên sớm rút ra thời gian mang Cố Nhị đi làm hạn chế sinh đẻ, haiz, buồn rầu. Chó con này đến từ đâu, mẹ nó là chó hoang hay là chó nhà, nó còn có anh chị em gái hay không, những điều này Cố Nhị một cái đều trả lời không được.

Chỉ biết cười ngây ngô.

Anh cảm giác Cố Nhị là có lập kế hoạch trước, lập kế hoạch trước vài ngày, cho đến khi chó nhỏ biết đi mới mang nó trở về.

Đang miên man suy nghĩ, Vương Miêu gọi điện thoại cho anh, cũng chưa nói cái gì, chỉ là nói ngủ ngon. Cố Lâm bỗng nhiên rất muốn ban đêm như vậy ôm cô ở trong ngực hôn môi, muốn cho cô nằm ở bên cạnh mình nói ngủ ngon, muốn cùng cô tâm sự về chuyện của Cố Nhị làm ra một đứa con trai.

Anh suy nghĩ rất nhiều, lại chỉ xuất hiện ra một câu, “Chúng ta đính hôn đi?”

Vương Miêu dường như hoảng sợ, nửa ngày không nói chuyện, rồi mới không xác định hỏi anh, “Là trong nhà anh đang thúc giục sao?”

Ba mẹ Cố Lâm luôn luôn thực hành hình thức nuôi thả đối với anh, cũng không thúc giục anh chuyện gì, nhiều nhất là ngẫu nhiên hỏi hai câu có bạn gái hay không, Cố Lâm mỗi lần đều nói có, mẹ anh cũng không nói cái gì.

Anh giải thích với Vương Miêu, “Trong nhà không thúc giục, bỗng nhiên thực cảm xúc, anh đã là ông nội rồi.”

“Hả?”

Cố Lâm cười nói sự việc của Cố Nhị, “Anh đoán hơn phân nửa Cố Tam chính là con trai của nó.”

Vương Miêu cũng cười theo, “Anh đặt tên không thể để tâm một chút sao, Cố Nhị Cố Tam, một chút đều không để nghe, chó cũng sẽ ghét bỏ.”

“Đây là dựa vào thứ tự sắp xếp trong gia đình, anh vị trí cao nhất là Cố đại, tiếp theo Cố Nhị, tam tam chính là lão Tam.”

“Em đây đâu? không phải địa vị của em là cao nhất sao? Trình tự của bọn anh có phải đều phải sửa hay không, tên cũng cần phải đổi?”

Cố Lâm nghe cô nói như vậy, cười càng vui vẻ, “Em ngốc nha, em lại không phải họ Cố, thứ hạng cũng là Vương đại.”

“Anh vì cái gì cuối cùng phải đặt cho em cái tên nghe không hay một chút nào!” Vương Miêu không vui nói thầm.

“Đều đã là bà nội rồi, tên gì không quan trọng.”

“Em mới không phải bà nội, em tuổi còn trẻ!” Vương Miêu nói vài câu lại hỏi vấn đề lúc đầu kia, “Cho nên vừa rồi anh nói muốn đính hôn là bởi vì bị chó nhà anh kích động, cũng muốn con trai?”

“Không phải.” Cổ Lâm trả lời phủ định, “Là bởi vì muốn kết hôn với em.”

“Ách.....” Vương Miêu yên lặng vài giây, “Có thể quá nhanh hay không?”

“Cho nên anh nói chính là đính hôn.” Cổ Lâm nói trước còn không có nghĩ như thế nào, nói ra lại càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý này không tồi, “Em có chịu không?”

“Em, em phải hỏi mẹ em một chút.”

Cổ Lâm đùa cô, “Khi em hôn anh sao không hỏi xem mẹ em?”

“Em không hôn anh! Anh xuất hiện ảo giác!” Vương Miêu thẹn quá thành giận đáp, “Không nói với anh nữa! Em muốn đi ngủ!”

Cô nói chuyện liền tắt điện thoại, Cổ Lâm buông di động cánh tay đặt lên trán nhìn trời.

Trong lòng anh vui vẻ, mỗi lần đùa Vương Miêu xong thì vui vẻ. Cổ Lâm nói không rõ suy nghĩ hiện tại, thích là khẳng định, hai người các phương diện điều kiện cũng rất xứng, nếu lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết kết giao hình như cũng rất tốt, thêm một phần trịnh trọng.

Kết hôn sao, chính là tìm một người hợp ý sinh hoạt cùng nhau, anh cảm thấy anh một lòng phiêu lâu rồi rất muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Anh suy nghĩ mình yêu đương trước kia, ngoại trừ Thảm Lãng Tâm dường như đều là bản thân liền thích đùa người, quen biết Thảm Lãng Tâm cũng là ở quán bar, khi anh bắt đầu yêu đương luôn có vẻ có chút tùy tiện, hơn nữa trước kia công việc của anh bận rộn có rất ít thời gian bên cạnh người yêu, giao lưu không đủ nhiều, cuối cùng chỉ có thể âm thầm chia tay.

Kỳ thật cũng không âm thầm.

Dù sao uống một ly rượu công phu có khả năng gặp được người mới. Cái này nhanh bắt kịp thời đại, yêu đương như là sự việc rất qua loa.

Trước đây anh còn không cùng một người phụ nữ kiên định nghiêm túc đơn thuần nói chuyện yêu đương như vậy, chẳng sợ chỉ yêu đương một tuần, anh đều cảm thấy vô cùng phong phú.

Chỉ là chính mình che giấu tình sử đối với Vương Miêu như vậy một cái cảm tình thế giới trống rỗng người tới nói có chút không công bằng, nếu có thể nói, Cổ Lâm nguyện ý sau này đối với Vương Miêu thật tốt, để cho cô có thể cảm nhận được yêu đương sở hữu vui sướng.

Anh nghĩ tươi đẹp, trong lòng cũng ngây ngất, khoe miệng nhếch lên gửi tin nhắn cho Vương Miêu, “Ngủ ngon?”

Vương Miêu dường như nhanh chóng gửi lại, “A a a a chán ghét quý! Ngủ không được!”

Cổ Lâm đã gửi ảnh trạng thái qua, là hình ảnh người phụ nữ giờ ly rượu, bên cạnh đủ mọi màu sắc sáng lên tự thể viết “Chúc phúc em bạn của anh”.

Vương Miêu gửi lại ảnh trạng thái cùng loại, nhưng không giống nhau: “Tình bạn thiên trường địa cửu”.

Cổ Lâm: “Đính hôn không?”

Vương Miêu: “Không.”

Cổ Lâm: “Ngày mai anh sẽ hỏi lại.”

Vương Miêu: “Ngày mai cũng không.”

Cổ Lâm trở mình, gối lên cánh tay mình, “Uh, ngày kia tính.”

Vương Miêu: “Đừng dễ dàng từ bỏ như vậy, ngày mốt anh thử lại.”

Cổ Lâm cười ra tiếng, cô lúc thì thẹn thùng lúc thì hoạt bát, thật đáng yêu. chó con ở phòng khách giống như tỉnh, râm rì, không chờ Cổ Lâm đi ra ngoài đã bị Cổ Nhị đã trấn an thật tốt.

Cổ Lâm rút cuộc có chút buồn ngủ, gửi lại cho Vương Miêu cái tin nhắn cuối cùng, “Ngủ đi, ngày mốt anh sẽ thử lại.”

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8-2

Editor: Hồng Trúc

Đề nghị đính hôn của Cổ Lâm nghe qua giống như là một suy nghĩ nông nổi, hơn nữa anh còn nói con chó của mình còn mới đem về thêm một chú chó nhỏ ở bên ngoài nữa.

Cho nên Vương Miêu im lặng đợi anh nói cái gì Cổ Nhị Cổ Tam xong, định bay đến đánh anh một trận.

Đinh hôn mà có thể tùy tiện nói như vậy sao?

Vương Miêu cũng không nói rõ rốt cuộc mình có đang mong chờ một màn cầu hôn nghiêm túc hay không nhưng vẫn có chút hi vọng rằng đây chẳng qua chỉ là lời nói đùa, cô lại cảm thấy thời gian bọn họ ở bên nhau là quá ngắn mà đã muốn làm hôn thê rồi.

Khi hai chữ "Hôn thê" xuất hiện trong đầu, Vương Miêu ngây ngẩn cả người.

Nghe giống như một lời hứa hẹn sâu xa vậy.

Ngủ không được, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, Vương Miêu hỏi "Là ai đó?", Vương Hi Văn lên tiếng, "Là con."

Con bé mở hé cửa, hỏi Vương Miêu, "Cô ơi, con có thể ngủ cùng cô không?"

Vương Miêu đang nằm giữa giường liền di chuyển sang một bên, chừa lại một chỗ nằm, "Lại đây đi."

Vương Hi Văn ôm chần của mình, vào phòng đóng cửa lại, leo lên chỗ mà Vương Miêu đã chừa cho nó rồi nằm xuống, "Hôm nay, con gặp mẹ con rồi."

"Cảm giác như thế nào? Mẹ con có xinh đẹp không?" Vương Miêu hỏi.

"Không những xinh đẹp, mà còn rất có khí chất, còn đẹp hơn con lúc ăn tết nữa." Hai mắt Vương Hi Văn vụt sáng lên, "Cô, con cảm thấy mẹ con giống như đang yêu đương, nếu không thì sắc mặt không thể nào tốt như vậy được?"

"Con biết rồi đó." Vương Miêu cười cô, "Mẹ con có được bằng tiền sĩ như bây giờ không biết đã vượt qua bao nhiêu khó khăn? Ba mẹ con đều là những người xuất chúng như vậy, không giống như những người tầm thường chúng ta."

Vương Hi Văn gật gật đầu, "Mẹ với ba con đều rất lợi hại, cô nói xem có phải là con được sinh ra lúc bọn họ đang làm thí nghiệm ở lò phản ứng không? Tại sao IQ của bọn họ cao như vậy mà con chẳng thừa hưởng được tí nào?"

"Con nói cũng đúng đó, lại vẫn là lò phản ứng, lò phản ứng là cái gì? Phóng xạ là cái gì? Có phải tia phóng xạ đã lấy mất chỉ số thông minh của con rồi không?"

Hai cô cháu người cái này người cái kia tám chuyện cả buổi trời, Vương Hi Văn ngáp một cái, có hơi mệt.

Vương Miêu gồi đầu lên tay mình cũng nhắm mắt lại, "Ngủ đi, ngày mai còn đi học nữa, bây giờ con chỉ còn ngủ được 5 tiếng."

Vương Hi Văn nhỏ giọng "Dạ", hơi thờ dằn ổn định.

Lúc Vương Miêu chuẩn bị say giấc, bỗng nhiên nghe Vương Hi Văn nói với cô: "Cô, cô không cần phải giống như ba mẹ của con, nghe ông bà nội nói kết hôn sinh con, sinh rồi lại coi đứa con là gánh nặng, ảnh hưởng tới sự nghiệp, như vậy đứa trẻ sẽ rất đáng thương."

Trong nháy mắt, Vương Miêu liền bừng tỉnh, nhìn Vương Hi Văn nhắm mắt tựa như đang tán gẫu chuyện nhà người ta, có chút đau lòng, cô vỗ vỗ cánh tay Vương Hi Văn, "Con cũng đừng quan tâm đến chuyện của cô, cô không có chí lớn gì cả, cũng không có sự nghiệp, chẳng qua đây là chuyện vui nên cả nhà phấn khích vậy thôi. Trái lại con, hôm nay đi ăn cơm với bọn họ có nói mai một lớn muốn học đại học ở đâu không?"

"Dạ, con nghĩ con muốn đến trường của ba ba để học." Vương Hi Văn từ từ nhắm hai mắt nói chuyện, "Như vậy con sẽ được ở cùng một thành phố với ba con và mẹ con nữa, nếu bọn họ có chuyện gì con còn có thể chăm sóc được."

Đúng là một đứa trẻ ngoan, Vương Miêu thở dài.

"Nghỉ đông và nghỉ hè con sẽ trở về thăm ông bà nội, hơn nữa trong nhà còn có cô chăm sóc ông bà, nên cũng không là vấn đề."

Vương Miêu rất nhanh đã bị lời nói của cô bé làm cho bật khóc, một nhà có nhiều người như vậy nhưng lương thiện nhất chắc có lẽ là tiểu nha đầu này.

Cõi lòng tràn đầy cảm xúc đau buồn liền ngủ thiếp đi, ngày hôm sau lúc rời giường Vương Miêu cảm thấy lồng ngực có gì đó buồn bực.

Bên ngoài bầu trời đầy mây, còn có cả sương mù. Lúc cô ăn cơm thì Vương Hi Văn đã đi học, Vương Ký Minh đang ngồi trên ghế xem tin tức, nhìn thấy chân Vương Miêu vẫn chưa bình phục liền nói, "Lát nữa anh đưa em đi làm, đúng lúc anh muốn đi gặp một người bạn, cho anh mượn xe của em một lát."

"Được." Vương Miêu mở cái lồng chụp đồ ăn, bên dưới còn có chén nước đậu xanh, đoán chừng là ba bữa nhiều mà không uống hết, liền lấy ra uống một hộp đầy, bị mùi vị kích thích làm cho mặt mũi cau lại tròn trĩnh mất, rồi để lại vào trong cái lồng."

Trên đường đi làm, Vương Miêu cả gan hỏi anh hai một vấn đề, "Mẹ của Vương Hi Văn đang yêu đương sao?"

"Không biết." Vương Ký Minh lạnh lùng trả lời.

"A..." Vương Miêu có hơi không dám hỏi, "Vương Hi Văn sợ mẹ nó tái hôn, nó sẽ trở thành trẻ mồ côi."

Vương Ký Minh cũng không giải thích gì với lời trách móc của em gái, chỉ là đưa cô tới nơi làm việc rồi dừng xe nói một câu, "Nếu bọn anh vì Vương Hi Văn mà duy trì mối quan hệ này, mỗi ngày đều cãi vã thậm chí còn như những người xa lạ, chưa hẳn là tốt với Vương Hi Văn."

"Nếu chưa từng nghĩ sẽ bên nhau đến hết cuộc đời thì lúc trước kết hôn làm gì, sinh Vương Hi Văn để làm gì?"

Vương Ký Minh nhìn tay lái, nhẹ nhàng phũ phũ, "Lúc kết hôn cứ nghĩ sẽ bên nhau đến hết cuộc đời. Được rồi, đi làm đi, đừng đến muộn."

Vương Miêu "Dạ" một tiếng, nghe theo mở cửa xe xuống, đứng trên bậc thang nhìn thoáng qua, thấy anh hai của cô vẫn chưa đi, vẫn đang ngăn người trong xe.

Cô lắc đầu, chuyện của mình còn lo chưa xong, không được nhúng tay vào chuyện của người khác.

Giờ nghỉ giải lao có một nữ sinh đến phòng nghỉ giáo viên tìm Vương Miêu, hỏi cô có thể dạy thêm một mình cô ấy được không, cô ấy muốn vươn lên trong vòng 1 tháng.

Vương Miêu bảo cô ấy đi tìm giáo viên cố vấn của trung tâm, cô ấy trả lời đã hỏi rồi, không có lớp học nào một tháng hết, kèm riêng một người ít nhất cũng phải ba tháng.

Nữ sinh vẫn cầu xin, Vương Miêu chỉ biết từ chối vì đây không đúng quy định của nhà trường, cô không thể nào lên lút dạy được, để cho cô ấy đi hỏi lại trường hợp này có biện pháp nào giải quyết hay không.

Nữ sinh thất vọng rời đi, trước khi đi nước mắt lưng tròng nhìn cô.

Vương Miêu lại có hơi mềm lòng, nữ sinh này chỉ mới học được nửa năm, hai tháng đầu thường xuyên nghỉ học, bây giờ lại muốn đạt thành tích cao trong cuộc thi sắp tới. Cô nhớ lại lúc trước mình học bên ban ngôn ngữ cũng không tốt, tan học lúc nào thầy dạy tiếng Pháp cũng ở lại luyện tập cùng cô, giúp đỡ cô rất nhiều.

Tuy nói Vương Miêu là một người không có tinh thần trách nhiệm, cho dù cô là một giáo viên trong trung tâm dạy kèm, học sinh học như thế nào cũng không liên quan gì đến cô, tiền lương của cô là tính theo số lượng học sinh. Nhưng cô nghĩ đến nữ sinh lưng tròng nước mắt khi này, cảm giác cô ấy lớn hơn Vương Hi Văn cùng lắm là hai tuổi, bỗng nhiên tình thầy trò trời dạy, định sau khi tan học sẽ tâm sự cùng nữ sinh kia, bây giờ nghỉ ngơi trước để lát nữa còn có sức mà trò chuyện.

Sau này, Vương Miêu vẫn còn cảm thấy cảm động với quyết định lần này của mình, cô vậy mà có thể tình nguyện đi giúp đỡ người khác, cô cũng thật là tuyệt vời.

Trước khi vào lớp cô có ghé qua nhà vệ sinh, không ngờ lại nghe được vài chuyện rất khó chịu.

Cho nên mới nói nhà vệ sinh luôn luôn là nơi dễ dàng gây ra phiền phức nhất, có chuyện gì thì mấy người có thể tìm một chỗ nào đó lặng lẽ nói chuyện được hay không?

Cô nghe thấy giọng nữ sinh lúc này tìm cô cầu xin giống như là đang nói chuyện điện thoại với bạn trai, kể lại chuyện của mình tìm Vương Miêu, sau đó lại bắt đầu phán xét."

"Cô ta lúc nào cũng phân biệt đối xử giữa học sinh nữ và học sinh nam, đúng rồi, cô ta chỉ dịu dàng với với các nam sinh. Cái bà cô ế này, đã 30 tuổi rồi, vẫn chưa kết hôn, tại sao vẫn chưa, chẳng qua là cô ta ngại trang quá giỏi đương nhiên anh không nhận ra rồi, cô ta ghen tị với các học sinh trẻ tuổi, đúng là bà cô già biến thái."

Vương Miêu định đẩy cửa ra ngoài nhưng vẫn cố gắng kìm nén ở lại trong phòng, cuối cùng vẫn để lại cho nữ sinh kia chút mặt mũi, chờ cô ấy đi rồi mới ra.

Vương Miêu rửa rồi lau tay, soi gương, thấy mình chỉ trang điểm nhạt, nhìn như thế nào cũng không nghĩ là 30.

Cô nghĩ lại bình thường mình có đối xử phân biệt giữa nam sinh với nữ sinh sao, đặt tay lên ngực tự nhủ là đối xử như nhau, chẳng qua là các học sinh nam thích tìm cô trò chuyện, cho nên cô mới trò chuyện cùng học sinh nam tương đối nhiều thôi.

Vương Miêu rất muốn gọi điện nhờ Cố Lâm đến đón cô, để cho bọn họ biết mình cũng có bạn trai, hơn nữa bạn trai còn rất tuấn tú, cũng không phải là bà cô già biến thái. Ngay sau đó lại phải dẹp bỏ ý định, hôm nay là ngày 24, phải đến 8 giờ sáng mai Cố Lâm mới có thể hết giờ làm.

Cô điều chỉnh hơi thở, mỉm cười rời khỏi toilet, tiếp tục giảng bài giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trong phòng học, cửa sổ đang mở bị gió thổi, "oành" một tiếng liền đóng lại, ngay sau đó bỗng dưng trời mưa to, càng lúc càng nặng hạt.

Vương Miêu kêu nam sinh ngồi sau chốt cửa lại, rồi nói bây giờ không làm bài kiểm tra, sau đó phát bài ra cho học sinh về nhà làm rồi hôm sau mang lên nộp.

Có dù, không có dù, bắt taxi, từng nhóm học sinh kéo nhau ra về, phòng học nhanh chóng không còn ai.

Vương Miêu ngồi ghé bên cạnh cửa sổ, nhìn những giọt mưa đang lăn trên mặt kính.

Ngoài phòng học có người đi ngang qua, giống như đang chơi trò chơi, cô nghe thấy loáng thoáng cái gì mà "Dù đổ bạn trai về nhà", không biết tại sao lại cười.

Cố Lâm gọi điện thoại đến: "Tam làm chưa?"

"À, buổi chiều còn một lớp nữa, cỡ 5 giờ về." Vương Miêu có chút chờ mong.

"Có mang dù không?"

"Không, tới lúc đó chắc đã tạnh mưa rồi, anh định đến đón em sao?" Vương Miêu càng mong đợi.

Cố Lâm trầm mặc vài giây, "Thời tiết như thế này rất dễ gặp tai nạn... Anh không đi được, các đồng nghiệp cũng đang bận bịu, anh không thể đổi ca được."

Đoán là anh sẽ trả lời như vậy, Vương Miêu vội nói: "Không sao, anh cũng bận mà, công việc quan trọng hơn."

"Lúc ra về dù trời có mưa hay không thì cũng phải bắt taxi, nhớ cẩn thận đừng để dính mưa, nếu không thì không còn thoải mái được như vậy nữa đâu."

"Thoải mái chỗ nào? Bây giờ đang rất khó chịu có được hay không!" Vương Miêu nói lại, "Không phải bệnh viện anh đang rất bận sao, không cần lo cho em, lo làm việc đi!"

"Đang ăn cơm, mà còn tốn tiền nói chuyện điện thoại cùng em!" Cố Lâm nói đùa, "Em tính ăn trưa như thế nào? Anh gọi đồ ăn đến cho em nhé?"

"Trời mưa lớn như vậy đừng làm phiền họ phải giao đồ ăn, ở dưới lầu chỗ em có cửa hàng thức ăn nhanh, em xuống ăn là được."

Hai người cũng thảo luận trưa nay ăn gì một lát, bên kia có người gọi Cố Lâm, anh cũng không giải thích gì, chỉ nói "tới liền" rồi tắt điện thoại.

Vương Miêu hơi sững sốt với chiếc điện thoại đang nóng lên, từ ngày quen Cố Lâm đây là lần đầu tiên cô biết được công việc của Cố Lâm bận đến nhường nào. Cô rảnh rồi quen rồi, không hiểu được cảm giác bận rộn là như thế nào.

Mưa lớn như thế, cô không mang dù, bạn trai thì bận chữa bệnh cứu người, không thể nào đến đón cô được.

Nhưng mà hôm nay cô có chút tủi thân, muốn gặp mặt anh.

Cô chỉ tiếc vài giây, bỗng nhiên lại nghĩ, dù sao cô vẫn đang rảnh rỗi như vậy, cô có thể đi tìm anh mà.

~Hết chương 8B~

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Edit: MarisMiu

Cố Lâm suy nghĩ chuyện của con chó cả đêm, càng suy nghĩ càng thấy không thích hợp.

Buổi sáng, Cố Lâm vừa ăn cơm vừa thổ lộ tình cảm với Cố Nhị đang ở bên cạnh: "Nhị à, tao cảm thấy mày chỉ có thể là cha của tao, tao suy tính trước hai tháng như thế, không nhớ rõ mày phá Cố Tam như thế nào, mấu chốt là tao một tác cũng không rời, hơn nữa cũng không có khả năng là tao làm. Rốt cuộc là Cố Tam Tam nó lừa gạt mày như thế nào lại làm mày cảm thấy mày là nhãi con?"

Cố Nhị nghiêng đầu lè lưỡi liếm Cố Lâm, hai con mắt đều tím lại hết.

Cố Lâm thở dài. Thôi cứ vậy đi, Cố Nhị không cảm thấy ủy khuất là tốt rồi, thêm một cái miệng cũng ăn không được bao nhiêu đồ ăn.

Anh sờ đầu Cố Nhị, lại vuốt cổ Cố Tam, ngâm bịch sữa liền đi làm. Ra cửa thấy thời tiết này liền biết lại là một ngày bận rộn, ngày mưa sự cố đặc biệt nhiều, người gãy tay gãy chân có thể đứng đầy hành lang.

Quả nhiên, ngày hôm nay bận tới mất tới mũi, giữa trưa ăn tạm hai gói mì ăn liền, ngay cả nước cũng không kịp uống.

Lại trải qua một phen bận rộn, rốt cuộc anh cũng có thời gian đi ăn cơm tối.

Bên ngoài trời đã tối, mưa cũng ngừng. Lúc mua cơm từ trong bệnh viện đi ra có thể cảm giác được không khí oi bức trầm thấp, Không khí trầm thấp khiến tất cả lỗ chân lông trên người đóng lại hết, từ trong ra ngoài không thoát mái.

Lấy hộp cơm che đầu chạy khỏi căn tin, lúc trở về không muốn quay lại đường từ trong viện, liền đi đường vòng từ khu nội trú để trở về. Đặt hộp cơm lên trên bàn, mở tủ quần áo lấy đi động liền nhìn thấy đi động chớp nháy.

Cố Lâm đoán là Vương Miêu tìm anh, mở khóa quả nhiên thấy cuộc gọi nhớ của Vương Miêu, còn có mấy tin nhắn.

“Em tới đưa cơm tối cho anh ~”

“Em tới bệnh viện rồi, anh đang làm phẫu thuật sao? Không thấy hồi âm cho em gì cả ~”

“Em chờ anh ở ngoài phòng truyền nước biển. ....”

Cố Lâm vội vàng nhìn qua mấy tin nhắn này, lập tức gọi điện lại cho Vương Miêu. Sau khi chuông vang lên được hai tiếng, giọng nói ủy khuất của Vương Miêu truyền tới, “Anh xong việc rồi sao?”

“Hiện giờ em đang ở đâu?”

“Phòng truyền nước. .... Chỉ có nơi này mới có ghế ngồi.” Vương Miêu hít hít cái mũi, “Bây giờ em có thể đi tìm anh không?”

“Ngồi chỗ đó đi, anh đi tìm em.” Cố Lâm nói xong liền cúp điện thoại.

Anh quen thuộc bệnh viện hơn cô, đương nhiên là anh đi tìm cô sẽ nhanh hơn là cô đi tìm anh.

Trong lòng anh nôn nóng không tả nổi, bước chân cũng nhanh hơn một chút, nhưng trên mặt lại có chút không vui.

Cố Lâm rất rõ ràng trong công việc và cuộc sống, anh không thích trong lúc làm việc phải phân tâm đến chuyện khác, dĩ nhiên anh cũng không thích Vương Miêu ngồi chờ nửa ngày ngày ngốc như vậy, anh nhớ rõ tin nhắn đầu tiên cô gửi đến đã là ba giờ trước.

Ngồi ba giờ cùng với một đám bệnh nhân ở trước phòng truyền nước, sao có thể vui vẻ nổi.

Cố Lâm không thích Vương Miêu gặp phải tình huống như thế này, càng không thích cô vì việc chờ đợi không ý nghĩa này lại tức giận ảnh hưởng đến tình cảm của hai người.

Có điều hiển nhiên anh đã đánh giá sai về Vương Miêu, lúc cô nhìn thấy anh lại không nổi nóng, ngược lại mang theo vẻ mặt lo lắng: “Có phải em lại khiến anh thêm phiền toái rồi không? Vốn nghĩ muốn đưa cơm tối cho anh, không nghĩ tới anh lại bận như thế, hơn nữa em thấy bệnh nhân cần chữa trị đi tới đi lui còn nhiều như thế.”

Cố Lâm nghe cô nói, tâm trạng khẩn trương căng như bong bóng giống như bị người ta lấy cây kim đâm một cái nháy mắt xẹp xuống. Anh dẫn cô tới văn phòng của mình, “Biết anh không lừa em vậy còn không nhanh về nhà, ngu ngốc ngồi chờ ở chỗ này làm gì?”

“Em đã đến đây rồi, chủ yếu muốn gặp anh một cái rồi sẽ đi. ....” Vương Miêu quơ quơ chiếc túi trong tay, “Anh đã ăn cơm chưa? Em vẫn chưa ăn đâu, cơm đều đã nguội hết rồi.”

Cố Lâm rất không vui nhìn cô, “Em cũng không phải đứa trẻ, đến giờ cơm còn muốn người nhắc sao?”

“Vốn muốn ăn, nhưng bên kia có đi đang nôn, em liền. .... lập tức không còn khẩu vị.”

“.....” Cố Lâm cũng không lấy thời gian làm việc của mình để yêu cầu cô, vừa tức vừa buồn cười mắng cô, “Sau này không có việc gì thì đừng tới bệnh viện tìm anh. Lúc anh tan làm, tất cả thời gian đều sẽ dành cho em.”

“Em có việc nha, em rảnh không có việc gì làm, em sợ anh bận quá không có thời gian đi ăn cơm, em tới đưa cơm. ....” Vương Miêu cau mày, “Được rồi, em không bao giờ đưa cơm cho anh nữa.”

A, lại giờ tính trẻ con rồi.

Cố Lâm đang muốn nói lại cô vài câu, liền chạm mặt phải y tá trưởng, y tá trưởng nhìn nhìn hai người, cười hỏi Cố Lâm, “Bạn gái tới thăm cậu à?”

Cố Lâm không nghĩ sẽ để Vương Miêu trở thành đối tượng bàn tán của người khác, “Tôi lấy chìa khóa nhà tôi, giúp tôi cho con chó nhà tôi ăn.”

Nói xong cũng không định trò chuyện, liền mở cửa văn phòng để Vương Miêu đi vào.

Trong phòng mở điều hòa, Vương Miêu che miệng hắt xì một cái.

Cố Lâm bấm lên hai độ, đi đến phòng rửa tay, kêu Vương Miêu cùng nhau rửa. Lúc rửa tay còn chỉ vào tờ giấy dán trên tường bảo Vương Miêu nhìn vào rồi làm theo.

Kết quả Vương Miêu không quan tâm đến anh, tự rửa tay theo cách của mình.

Cố Lâm lại thờ dài. Tình huống ngày hôm nay, nói thật Vương Miêu hẳn là cảm thấy ỳ ỹ, tốt nhất là anh nên đi dỗ cô, tính tình cô tốt như vậy đoán chừng rất nhanh sẽ nguôi giận.

Anh còn chưa mở miệng, Vương Miêu đã đặt hộp com của mình lên trên bàn, lại đẩy hộp com còn nóng hổi trên bàn kia qua một bên, “Anh mau tới ăn com đi, ăn xong rồi em liền trở về.”

Cố Lâm ngồi vào bên người cô, cầm hộp com lên hít hà, là com hải sản, anh nếm thử hai miếng, bởi vì để quá lâu nên miếng phô mai đã kết khối, hải sản cũng có chút mùi tanh.

Vương Miêu ở bên cạnh nhìn anh ăn thử hai miếng liền lấy hộp com nóng hổi đẩy tới trước mặt anh, “Anh vẫn nên ăn hộp này đi, hộp kia lạnh sẽ đau dạ dày.”

Tầng trệt của bệnh viện này có lò vi sóng, chỉ là Cố Lâm lười đi hâm nóng. Anh thấy Vương Miêu tuy đang giận nhưng còn biết quan tâm anh, anh lại mềm lòng.

“Anh đi hâm nóng lại.” Cố Lâm đứng lên, cầm hai com hộp đi ra ngoài.

Không nghĩ tới Vương Miêu lập tức đứng lên đi theo sau như cái đuôi nhỏ.

Anh quay đầu lại nhìn cô, rốt cuộc cũng nhẹ giọng nói: “Có thể thấy em, anh rất vui, nhưng anh thật sự không nghĩ sẽ để em ngồi chờ như thế, anh thấy rất đau lòng.”

Vương Miêu gật đầu, “Em biết, sau này em sẽ không tới.”

Cố Lâm cúi đầu nhìn cô một cái, “Sao nghe kiểu gì cũng giống như đang giận dỗi vậy nhỉ?”

“Thật không.”

Cố Lâm cười một cái, rõ ràng chính là đang giận lấy đi.

Nhìn quá trình hâm nóng có chút nhàm chán, lò vi sóng “Ong” một tiếng quanh quẩn giữa hai người, giữa bọn họ ai cũng không nói chuyện, Vương Miêu không nhìn Cố Lâm chút nào, nhưng ngược lại Cố Lâm thì nhìn chăm chăm vào cô.

Rõ ràng là một người rất chín chắn, thế mà lại làm ra chuyện ngốc như thế. Nghĩ đến cô ngồi nguyên ba giờ ở ngoài đại sảnh, Cố Lâm liền cảm thấy khó chịu, là ba giờ đó.

Cầm hộp com đã được hâm nóng trở lại văn phòng, Cố Lâm cảm thấy thật đói bụng, cũng không thèm để ý đến hải sản tanh hay không tanh, lấy cái muỗng múc từng miếng một lần ăn xong một hộp com. Vương Miêu yên lặng nhìn, cô đẩy một hộp còn lại đến trước mặt Cố Lâm, Cố Lâm không nhận, ngược lại lấy cái nắp đậy hộp com của mình lại.

Vương Miêu không nói một lời, đẩy hộp com của mình đến trước mặt anh.

“Làm gì vậy?”

“Em không đói bụng, anh ăn đi.”

Cố Lâm vờn hai đầu ngón tay gõ lên trên mu bàn tay của cô, “Không đói bụng cũng nên ăn một chút lót dạ.”

“Đã khuya rồi mà vẫn còn ăn com sẽ béo lắm.” Vương Miêu lại đẩy đẩy, “Em cũng không phải là mặt trái xoan, không thể béo được.”

Cố Lâm há miệng nhìn cô, cô cũng hé miệng nhìn anh, Cố Lâm liền nhịn không được cười, “Vậy thì tùy em đi.”

Anh thuận theo ý cô, lấy hộp com thịt gà còn lại ăn hết, ăn xong tự lấy cho chính mình một ly trà xanh, cũng lấy cho Vương Miêu một ly trà, “Đã trễ lắm rồi, em mau về nhà đi.”

Vương Miêu vừa nghịch móng tay của mình vừa trả lời, “Vừa rồi mẹ em có gọi điện thoại tới, em cũng không biết lúc nào thì anh làm việc xong, liền nói với mẹ đêm nay em ngủ nhờ nhà bạn, không về nhà rồi.”

“Em muốn đi nhà người bạn nào?” Cố Lâm có vẻ không vui lắm khi cô không trở về nhà.

Vương Miêu nhìn anh một cái, “Thì là bạn trai nha.”

.....

Cố Lâm vẫn như cũ dùng hai đầu ngón tay gõ cô, lần này chính là gõ vào đầu, “Về nhà đi.”

“Vừa rồi không phải anh nói bảo em đi nhà anh cho chó ăn sao? Anh cho em chìa khóa đi, em về nhà anh giúp anh cho chó ăn.” Vương Miêu sờ sờ chỗ mình vừa bị gõ, “Khuya vậy em lái xe về nhà cũng quá xa, không bằng ở nhà anh một đêm, vẫn gần hơn một chút.”

Cái lý do này hình như rất có sức thuyết phục.

Nhưng Cố Lâm vẫn không vui, nói không vui không phải vì cô không nghe lời mà bởi vì chính mình phải trực ban không thể nào cùng cô về nhà.

Anh mở tủ quần áo lấy chìa khóa nhà từ trong túi ra, tháo ra một chìa, “Ngày mai mấy giờ em đi làm? Phải 9 giờ anh mới về nhà, mà đây chỉ có một cái chìa khóa.”

“Ngày mai em không đi làm.” Vương Miêu nhận lấy chìa khóa rồi bỏ vào trong túi của mình, “Em chờ anh trở về rồi mới đi.”

Cố Lâm mỉm cười trong lòng, chờ anh trở về em còn đi cái gì nữa.

Anh ngược mắt nhìn đồng hồ trên tường, khuya quá sẽ không an toàn, anh thúc giục cô, “Đi xe cẩn thận, sau khi lên xe thì gửi bảng số xe qua cho anh.”

“Sao anh không hỏi xem em có sợ con chó nhà không?” Vương Miêu nhìn anh, “Hai con lặn đó.”

“Vậy em có sợ chó nhà anh không?”

“Sợ.....”

Cố Lâm quả thực không biết phải làm sao với cô bây giờ, “Vậy em hãy về nhà, hoặc là anh tìm người đưa em trở về.”

Anh nghĩ đến gọi Phạm Tư Triết lên đây đưa cô về, người anh em mà anh có thể tin tưởng cũng chỉ có thể là cậu ấy.

Vương Miêu cự tuyệt, nhỏ giọng nói câu, “Có lẽ anh hôn em một cái, em sẽ không sợ nữa.”

Cô như thế này, thật sự là, thật sự là..... Đáng yêu có chút phạm tội rồi.

Cố Lâm nhìn nhìn khắp phòng làm việc một lượt, bực bội cởi áo blouse trắng ném lên trên bàn, d.e.n.da.n.l.e.q.u.y.d.o.n cũng không biết là đang nói với ai, “Bệnh viện dơ muốn chết.....”

Anh vẫy tay với Vương Miêu, “Lại đây.”

Vương Miêu cười đến gần anh, ngửa đầu nhắm mắt lại chờ anh hôn.

Cố Lâm nhìn cô gần gũi như thế, nắm chặt tay ở phía sau, cúi người hôn lên miệng cô một nụ hôn, trong lòng bàn tay ngửa ngáy giống như là bị muỗi chích.

Anh chỉ hôn hai giây liền tách ra, ra về đạo mạo bảo cô trở về sớm một chút nghỉ ngơi. Không nghĩ tới Vương Miêu lại không đi, về mặt mong chờ đứng tại chỗ nhìn anh.

Muốn chết ư, vẫn không muốn để người ta làm việc à?

Cố Lâm không dao động mặc áo blouse trắng vào, ngồi vào ghế, trên tay tùy ý cầm hồ sơ bệnh án lật xem, “Đi nhanh đi.”

Rồi anh thấy Vương Miêu đi đến bồn rửa tay bên cạnh, nhìn các bước rửa tay được dán trên tường bắt đầu nghiêm túc rửa tay. Rửa xong rồi đi trở về bên người anh, hai tay nhẹ nhàng sờ mặt của anh.

“Em có ý gì?” Cố Lâm cảm thấy trên mặt mình lạnh lạnh.

“Bệnh viện dơ muốn chết.” Vương Miêu lặp lại câu nói vừa rồi của anh, ngón tay cái xoa nhẹ ở môi anh, “Em mới không hôn anh đâu.”

Cô nói xong liền cầm túi xách của mình rời khỏi.

Lưu Cố Lâm ngồi tại chỗ chỉ cảm thấy trên mặt trên môi đều lưu lại một mùi hương thơm mát.

Anh nghĩ không muốn trực nữa, hiện tại anh chỉ muốn đưa cô về nhà, sau đó giữ cô lại ở nhà của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-2

Edit: MarisMiu

Vương Miêu cũng không xác định rằng đi bệnh viện tìm Cố Lâm có phải là lựa chọn sáng suốt hay không, bình tĩnh mà xem xét, nếu lúc cô đang bận mà có người tới làm phiền, khẳng định cô sẽ tức giận.

Cô đã gửi tin nhắn cho Cố Lâm, nói chính mình muốn đi bệnh viện đưa cơm cho anh, kết quả thẳng đến khi cô tới cổng bệnh viện rồi, anh vẫn chưa hồi âm.

Cũng may mưa đã tạnh, chờ đợi cũng không đến mức chật vật như vậy.

Vương Miêu gọi điện thoại cho Cố Lâm, nhưng không ai bắt máy, gửi tin nhắn, cũng không ai trả lời.

Cô nhàm chán đi bộ một vài vòng trong bệnh viện, đang nghĩ ngợi có nên về nhà hay không thì Đào Đào gọi điện thoại cho cô, rủ cô ra ngoài đi hát.

Vương Miêu nói đang làm việc ở bệnh viện, Đào Đào vạch trần cô: “Thôi dẹp đi! Làm việc gì chứ? Có phải đi thăm bạn trai hay không? Chúng ta đang ở đường Kiếm Nam bên này, cô thăm bạn trai xong rồi thì tiện đường ghé qua đây, Đại Bản kêu một phần hải sản lớn, chúng ta ăn không hết.”

Trong bệnh viện oi bức, trên bãi cỏ đều tả tơi như là bị người đi đường dẫm lên giống như không có sức sống. Vương Miêu đi vào bên trong bệnh viện, dựa vào ký ức đi bộ một vòng quanh văn phòng của Cố Lâm, thật sự không thích mọi nơi tràn ngập nước sát trùng này.

Cô nghĩ thầm tính, thôi đi tìm bọn họ chơi, nếu Cố Lâm có hỏi tới liền nói mẹ cô kêu cô trở về ăn cơm.

KTV quả thật cách bệnh viện không xa, có điều Vương Miêu lười đi đường, vẫn là chạy xe qua đi, tổng cộng không tốn năm phút đồng hồ.

Ghế lô trừ bỏ Đào Đào, Đại Bản còn có đôi nam nữ rất trẻ. Vương Miêu không thân với bọn họ lắm, vì thế ngồi ăn hải sản ở bên người Đào Đào. Đại Bản nói “Không hết” quả thật là không hết, một bàn chất đầy đĩa nào là ốc biển, cá muối, tôm hùm còn có cả cua.

Sợ dính mùi, trong lúc ăn Vương Miêu đặc biệt cẩn thận, mang bao tay ăn tận lực, không cần lột da lột xác gì đó, ăn liền sáu con tôm thấy no liền ngừng tay.

Đào Đào kêu cô uống bia, cô xua tay, “Uống bia, ăn hải sản sẽ đau bụng!”

Đào Đào khịt mũi coi thường, chê cười cô vô dụng, nâng ly cạ với bọn Đại Bản, uống vô cùng vui vẻ.

Vương Miêu nhiều lần xem điện thoại, Cố Lâm vẫn không trả lời cô.

Đào Đào dựa đầu lên trên vai cô, “Cậu cùng bạn trai bác sĩ kia như thế nào rồi? Dự định kết hôn thật đấy à?”

Vương Miêu cất điện thoại vào trong túi, xách lên tính toán đi, “Thật thật, đến lúc đó cho cậu làm phù dâu!”

Đào Đào lôi kéo không cho cô đi, ăn vạ bắt cô hát một bài mới cho đi.

Lúc Vương Miêu ra cửa trời đã tối rồi, cô lái xe trở lại bệnh viện, di động im lặng lạ thường. d.e.n.da.n.l.e.q.u.y.d.o.n Cô hoài nghi có phải Cố Lâm làm đến buổi sáng ngày mai mới trả lời lại cô hay không, lại cảm thấy Cố Lâm bận vậy khẳng định sẽ muốn ăn cơm, thật sự không đến mức làm suốt đêm chứ.

Lần này cô không chờ ở bên ngoài, nhìn bệnh viện lớn có không ít tòa nhà, cầm theo hộp cơm đã nguội ngồi chờ. Cô đã nhắn tin cho Cố Lâm, rồi mới lên mạng, định tìm một bộ phim để xem.

Chưa kịp xem xong quảng cáo, một người phụ nữ bên cạnh “ợ” một tiếng ỏi ra.

Vương Miêu cả kinh, nhìn bên người cô lại không có người giúp đỡ, vội đi kêu y tá tới hỗ trợ.

Bận rộn một hồi, Vương Miêu thấy không còn tâm trạng để xem phim, cũng không nghĩ sẽ chờ Cố Lâm, tính toán về nhà nằm nghỉ ngơi. Đúng lúc đấy Cố Lâm gọi điện thoại tới, bảo cô chờ tại chỗ, anh tới tìm cô.

Vương Miêu đôi ý không về nữa, hơn nữa hồi tưởng một chút hôm nay nữ sinh nói những lời đó liền nỗ lực làm ra vẻ mặt bi thương, bi thương còn mang theo chút hổ thẹn. Rốt cuộc khi nghe giọng điệu của anh trong điện thoại, lại thấy buồn bực lớn hơn là vui mừng.

Cô thật sự không cảm thấy ủy khuất, một là cô không chờ bao lâu, hai là cô hoàn toàn có thể lý giải Cố Lâm là một người không kiên nhẫn, từ câu trả lời trẻ như thế mới trả lời liền nhìn ra được anh là một người không kiên nhẫn.

Lúc nhìn thấy Cố Lâm, Vương Miêu vui mừng ra mặt. Anh mặc một cái áo blouse trắng dài, sải bước đi tới, vẻ mặt mang theo vài phần xa cách, thoát nhìn đặc biệt gọi cảm.

Nàng để Cố Lâm ăn cơm tối, ăn xong anh liền thúc giục cô về nhà, phòng chừng trong suy nghĩ của anh, trời tối con gái không nên đi lang thang bên ngoài.

Vương Miêu cố ý nói muốn ngủ ở nhà anh, nói nhà anh gần hơn một ít, nhưng nghĩ lại trở về nhà mình cũng mất một giờ rồi.

Cố Lâm suy nghĩ một chút đồng ý, Vương Miêu nhìn bộ dáng đứng đắn kia của anh liền nổi hứng muốn giỡn anh, làm nũng đòi anh hôn chính mình, kết quả anh nói cái gì mà bệnh viện quá bẩn nên cự tuyệt hôn môi.

Đây là cái lý do quái quỷ gì, bảo anh hôn cô, cũng không phải hôn để chuẩn đoán bệnh, có cái gì mà dơ?

Vương Miêu nghiêm túc rửa tay, bảo đảm trên tay không lưu lại mùi tanh hải sản rồi mới xoa mặt Cố Lâm, sờ bờ môi của anh, nhìn đến hàu kết của anh chuyển động mới vừa lòng buông tay ra, liễu mạng bỏ chạy.

Nắm chìa khóa nhà của Cố Lâm, Vương Miêu lại có chút sợ hãi. Cô nhớ rõ Cố Nhị không tốt chút nào đối với cô, nếu không có Cố Lâm đi theo, con chó kia cắn cô thì làm sao đây?

Cô lên mạng tìm cách đối phó con chó như thế nào, có người bạn trên mạng nói có thể thử nói “Ha hô ha hô” với nó, đối với con vật mà chủ nó, bình thường nói xong câu đó con chó chỉ có hai loại phản ứng, một là sợ tới mức chạy trốn chết, hai là liều mạng một sống hai chết với bạn.

Vương Miêu nghĩ nghĩ. Thôi, đừng gây sự, nói không chừng sẽ chết thật

Cô thấp thòm mở cửa nhà Cố Lâm, sau khi bật đèn lên thứ đầu tiên đập vào mắt lại không phải Cố Nhị, mà là một con chó nhỏ có bộ lông màu trắng, đang nằm dài ở góc nhà.

Đây có lẽ chính là cô tam, nghe nói là em của Cố Nhị.

Vương Miêu mở nửa cánh cửa, tính toán nếu Cố Nhị công kích liền chạy nhanh, không nghĩ tới Cố Nhị nghe tiếng rồi thấy cô chỉ hừ hừ hai tiếng, rồi mới khiếp sợ nhìn Cố Tam đang kéo tú giày bên cạnh.

Vương Miêu đổi dép lê, cảm giác địch ý của Cố Nhị không gắt lắm, hẳn là còn nhớ rõ cô đã từng cho nó khúc xương sườn.

Đóng kỹ cửa, cô đi vào phòng khách, liền ngửi thấy một mùi khó chịu.

Chờ đèn phòng khách sáng lên hết mới phát hiện mùi đó đến từ nơi nào -- Cố Tam làm một đồng kéo khắp sàn.

Vương Miêu đau cả đầu, khó trách hôm nay Cố Nhị không tìm cô gây chuyện, khẳng định nó cũng biết cái vật nhỏ kia làm sai chuyện rồi!

Vương Miêu cảm giác một trận hít thở không thông, nửa phút cũng không muốn ở lại trong cái nhà này, với lấy túi xách liền mở cửa rồi khỏi, định tìm khách sạn ở một đêm, buổi sáng lúc Cố Lâm tan làm trở về, làm bộ ủy khuất nói cho Cố Lâm rằng buổi tối cô đã thu dọn xong hết, không nghĩ tới nửa đêm Cố Tam lại làm bậy.

Cái kế hoạch này thực hoàn mỹ, Vương Miêu nói đi là đi, chạy như bay ra khỏi căn nhà.

Nhưng trong lúc gọi xe lại có chút do dự.

Cố Lâm làm nguyên một ngày, lại làm nhiều cuộc giải phẫu như vậy, cứu nhiều người như thế, buổi tối hẳn là không thể ngủ, anh nhất định rất mệt đi!

Nếu trở về không thể nghỉ ngơi tốt, còn phải thu dọn bãi chiến trường, hình như..... Có hơi đáng thương?

Cô nghĩ như thế, lại nghĩ tới lúc cô đi trong mắt anh đã đỏ lên. Cô đã lừa anh nhiều lần như vậy rồi, tuy nói chỉ có lừa một lần, nhưng anh khá tốt với cô, cô cũng không thể không có lương tâm được.

Cô hít sâu một hơi, hủy gọi xe, đi vào cửa hàng tiện lợi bên cạnh mua bao tay dùng một lần cùng với khẩu trang, diiiieen ddannn

leeee quyyyy dooon thuận tiện cầm một chồng báo quảng cáo trước cửa hàng, lại quay trở về trong nhà Cố Lâm.

Lần này cô đeo khẩu trang và bao tay ở ngoài cửa trước, vào cửa không nói hai lời lập tức cầm tờ báo bắt đầu nhặt vứt chó ném vào sọt rác.

Cố Nhị không biết vì cái gì lại nổi điên lên sửa ráo riết, Vương Miêu tháo bao tay ra, kéo khẩu trang xuống, hung dữ nói với nó, “Câm miệng! Con chó ngu xuẩn! Là tao!”

Cố Nhị thấy rõ mặt cô, lại nghe hiểu giọng nói hung ác của cô, lập tức nằm bò xuống.

Bắt nạt con chó nhỏ bé!!!

Vương Miêu bừa bãi, một lần nữa mang bao tay vô tiếp tục thu dọn.

Thật vất vả mới rửa sạch sẽ phòng khách, dùng cây lau nhà lau sạch nơi mà Cố Tam để lại.

Vương Miêu bước nhanh đến tiến lên ôm lấy hai cái chân trước của nó đặt vào trong bồn, lặp lại, “Cào tại đây, hiểu chưa, cào tại đây.”

Cố Tam bị cô dọa như thế một, cào không ra, cào cào móng vuốt ở cái bồn lại chạy đến nơi đó làm bộ muốn cào.

Vương Miêu có chút hồng mắt, lại lần nữa đem nó đến cái bồn, cố Tam cho rằng cô đang vui đùa với nó, liền vui mừng chạy tới chạy lui không giống như lúc này ngoan ngoãn để cô ôm.

Vương Miêu đầu hàng, buông tha dạy nó. Toàn thân cô đều chảy mồ hôi, hiện tại chỉ muốn nhanh tắm rửa xong rồi ngủ một giấc.

Trong lúc tìm quần áo tắm rửa, cô có chút tâm tư lấy một cái áo sơ mi không ngắn lắm đủ che phần mông từ trong tủ quần áo Cố Lâm ra, tùy tiện kéo nhẹ một cái đều có thể lộ ra đường cong tuyệt mỹ.

Cô tắm xong, lại lấy quần áo của mình đã giặt sạch treo lên ban công để phơi khô, hạ quyết tâm làm bộ ngủ đến khi Cố Lâm trở về, kiên quyết không đổi quần áo của mình.

Cố Tam rốt cuộc vẫn là chỉ chó con, “Chơi đùa” với Vương Miêu một lát đã mệt mỏi nằm ngủ ở trên cái tấm thảm, Cố Nhị ở một bên canh chừng nó, thuận tiện cảnh giác nhìn chăm chăm Vương Miêu, coi cô giống như là tên trộm tới trộm đồ nhà nó.

Vương Miêu sấy khô tóc liền đi vào phòng ngủ, khi đi vào phòng ngủ còn cố ý đi ngang qua Cố Nhị, xoa xoa đầu nó, nói cho nó: “Yên tâm đi, trừ bỏ ba của mày ra, tao đều không có hứng thú với những đồ vật khác.”

Cố Nhị gầm nhẹ một tiếng.

Vương Miêu bỗng nhiên rất muốn thử nói "Mẹ của mày", lại tưởng tượng chờ sau này kết hôn chính mình lại thành “Mẹ” của con chó này, cô đầu rảnh rồi đến nỗi đi mắng chính mình chứ.

Vì thế liền cười lạnh về phía Cố Nhị rồi trở về phòng.

Hai con chó kia coi như cũng an tĩnh, cũng không kêu to, cô nằm ở trên giường nghịch đi động một lát liền định ngủ.

Nhắm mắt không quá mười phút lại nghe thấy tiếng nhỏ giọt “lách tách, lách tách”, Vương Miêu đột nhiên ngồi dậy, mở đèn pin chiếu về phía thanh âm đó, tưởng là con bướm thiêu thân, nhìn kỹ mới phát hiện mép giường đã ướt đầm.

Cô nhìn theo giọt nước hương lên trên xem, thì ra là điều hòa rỉ nước. Không, không phải là rỉ nước nữa, mà giống như là ai đó đang mở vòi nước.

Vương Miêu vội vàng lấy điều khiển từ xa đóng điều hòa lại, giọt nước nhỏ lại rất nhiều, nhưng vẫn nhỏ giọt lách tách.

Hiện giờ đã trễ như thế cô cũng không thể tìm nhân viên đến sửa chữa, chỉ có thể lấy khăn lông khô đặt lên trên đó thấm nước, lại tìm tới máy sấy tóc sấy khô một hồi.

Động tĩnh của cô quá lớn, Cố Nhị không yên tâm đi vào phòng nhìn nhìn, nhìn cô “ư ư” hai tiếng, Vương Miêu lại cảm thấy hình như là nó quan tâm an ủi cô, giờ tay muốn sờ đầu của nó tỏ vẻ cảm ơn.

Kết quả cô vừa mới vươn tay, Cố Nhị liền nhăn mũi lộ ra hai hàm răng.

“Cút!” Vương Miêu chỉ thẳng vào cánh cửa, Cố Nhị chạy không chút lưu luyến.

Khóa lại cửa, mở cửa sổ, đóng lại điều hòa, ngủ trên giường của bạn trai ở một nơi xa lạ.

Vương Miêu chỉ cảm thấy phiền muộn trong lòng, chuyện này với tưởng tượng ở chung trong một căn nhà với bạn trai hoàn toàn không giống nhau.--

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Editor: Melodysoyani

Sau khi Vương Miêu rời đi Cố Lâm cũng không có lẫn lộn khó ngủ, bởi vì anh hoàn toàn không rảnh nằm xuống.

Buổi tối lại phải khám gấp cho ba bệnh nhân, anh lấy cả phê hòa tan làm nước uống, cả đêm không nhắm mắt.

Chỉ là lúc về tới nhà chút chuyện nhỏ này cũng không ảnh hưởng gì tới tinh thần của anh, dù sao cũng có “bảo vật” cất giấu trong nhà bê tông, vào lúc này nếu là đàn ông đều sẽ không héo, anh nói là tinh thần thôi.

Ngồi trên xe taxi trở về, anh rảnh rỗi không có gì làm lập tức tìm việc, rốt cuộc cũng tìm được một vài chuyện, lập tức gọi điện thoại cho Phạm Tư Triết để phá giải câu đố về cảnh đời của Cố Tam Tam nhà anh.

Phạm Tư Triết tuần tra ở công trường, bối cảnh âm thanh ồn ào, kết nối không thông thuận lắm.

Cố Lâm nói ba lần Phạm Tư Triết mới nghe hiểu anh hỏi cái gì” “Ồ, Cố Nhị à, mình còn tưởng con riêng của cậu tìm tới cửa chứ.”

“Đi chết đi, ngắt lại chuyện hai tháng trước cậu để lạc mắt Cố Nhị để nó phải ở bên ngoài mà nể tình một chút đi có được hay không?”

“Để mình ngắt lại, ha ha, hình như thực sự có một lần như thế, mình không chú ý làm nó chạy, lúc đuổi theo thì nó đang chạy theo một con chó trắng lớn, chỉ là thời gian mình đuổi theo cũng không tới năm phút thì phải. ....”

Cúp điện thoại, Cố Lâm lâm vào rối rắm, cho nên bây giờ lại thêm một hạng mục lựa chọn——Tam Tam và Cố Nhị, hơn nữa thời gian của Cố Nhị còn phải ngắn hơn.

Hình như chuyện này cũng không tốt hơn chuyện cho nó hưởng vui vẻ được làm cha thì phải.

Cố Lâm đang cân nhắc, bác tài xé nâng gương lên, quay đầu lại nhìn anh: “Tới rồi.”

“Ai, cảm ơn bác.” Cố Lâm vội phục hồi tinh thần lại giao tiền, xuống xe huyết sáo đi về phía nhà mình.

Đã hơn 9 giờ, Vương Miêu nên dậy rồi đi? Nói không chừng còn hiền lành làm com sáng cho anh.

Nghĩ đến sau khi mở cửa bạn gái bùng com dịu dàng bảo anh rửa tay ăn com, hai con chó một lớn một nhỏ vui vẻ chạy tới chạy lui vây quanh anh, Cố Lâm chỉ cảm thấy “Đây mới là cuộc sống á”.

Nhưng mà không như mong muốn, lúc anh ấn vang tiếng chuông cửa của nhà mình người chạy vọt tới trước cửa kêu to đầu tiên chính là Cố Nhị, qua khoảng năm phút Vương Miêu mới chạy ra mở cửa.

Vừa mở cửa đã lấy tay bụm mặt, rầm rì: “Sao anh lại về sớm vậy.”

Cố Lâm nhìn thời gian, hình như, không tính rất sớm mà?

“Có phải đổi giường nên không ngủ ngon hay không?” Cố Lâm cảm thấy hình như cô đang muốn ngăn cản mình, nên muốn kéo tay cô để cô lộ mặt ra, nhưng bị Vương Miêu nhanh nhạy né tránh.

“Ừm, không ngủ ngon, điều hòa của nhà anh hỏng rồi, buổi tối nóng quá.” Cô nói rồi lù lại vào toilet: “Em đi rửa mặt trước, anh, anh xem có phải Cố Tam Tam lại cắn bậy rồi không.”

Đây là muốn rửa mặt để anh không nhìn thấy sao?

Cố Lâm lắc lắc đầu, đến phòng bếp rửa tay thật sạch, đi đến phòng khách quả nhiên nhìn thấy Cố Tam Tam đang cắn bánh bên cạnh bàn trà, cũng chỉ có một đồng kia, có thể thấy được trước đó Vương Miêu đã dọn dẹp qua.

Anh dùng giấy báo nhặt một đồng thứ Cố Tam Tam gây ra lên, rồi mới dẫn nó đến bồn đá nhấn nạy dạy nó: “Muốn chỗ này béo phệ ra sao?”

Đầu Cố Tam Tam đang đưa vui vẻ chạy đi rồi.

Cố Lâm cười, cũng không vội muốn cho nó lập tức học được, lúc trước Cố Nhị phải mất hết hai tháng mới học được.

Còn có Vương Miêu nói điều hòa hỏng rồi, anh mới vừa lấy điều khiển từ xa mở ra, đã thấy giữa điều hòa nơi gió lùa rỉ ra một ít nước, vội lại đóng. Anh nhớ rõ trước đó chủ nhà đã tìm đội thi công tu sửa tường ở bên ngoài, đi đến bên cửa sổ xem máy móc gần đó, nhìn đến đầu ống thoát nước bị một cái nút chặn lại, cho nên nước quá nhiều quá nặng không chảy ra được nên chảy ngược vào bên trong máy móc rồi.

Cố Lâm cảm cây gậy đồ chơi của Cố Nhị vuron nửa người trên cổ sức đẩy cái nút không quá sít chặt trên ống thoát nước ra, thở một hơi, lúc xoay người đóng cửa sổ đã thấy Cố Nhị để phòng nhìn anh, giống như mình thực sự không nên chưa được sự đồng ý đã lấy đồ chơi của nó đi vậy.

Cố Lâm ném cây gậy tới trên mặt đất, Cố Nhị ngậm lên quay đầu ngậm đi từng bước một, khiến cho Cố Lâm không hiểu sao lại cảm thấy áy náy.

Anh đi rửa tay lần nữa, tìm một cái áo rộng rãi ngăn tay và một cái quần đùi từ trong tủ quần áo, đi đến cửa toilet hỏi Vương Miêu: “Xong chưa? Anh muốn tắm rửa.”

Vương Miêu mở cửa, cúi đầu: “Xong rồi, anh đi đi.”

Cố Lâm lập tức cúi đầu nhìn cô: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Vương Miêu không muốn bị nhìn thấy nên né tránh: “Không ngủ ngon, nên quảng thâm mắt rất dày thôi.”

“Để anh nhìn xem!” Cố Lâm dùng quần áo trong tay nâng cằm Vương Miêu lên, nghiêm túc nhìn gương mặt không trang điểm của cô, cảm giác như trẻ lại vài tuổi: “Đẹp mà.”

Vương Miêu lại có thể còn thờ phỉ phỉ “Hừ” một tiếng: “Anh tắm rửa trước đi, em ngủ tiếp một lát.”

Vừa rồi Cố Lâm sửa ống thoát nước nên trên người có chút mồ hôi, anh không muốn nói giỡn với Vương Miêu nữa, lưu loát đi vào tắm rửa, lúc lấy khăn lông lau mới phát hiện phân nửa khăn lông đã bị ướt.

Có hai cái khăn lông treo song song trên giá: Một cái màu xanh biển, là của anh; còn có một cái màu xanh nhạt, rất mới, chắc là tối hôm qua Vương Miêu đã mua.

Hiển nhiên, vừa rồi lúc lau mặt Vương Miêu đã lấy lộn khăn lông mà anh dùng.

Đúng là làm lòng người thất thường mà.

Cố Lâm cho rằng không thể bởi vì Vương Miêu phạm sai mà mình cũng sai theo đi dùng khăn lông của cô, cho nên anh thật cao hứng lấy cái khăn đã bị Vương Miêu lau mặt đi lau người của mình.

Thay quần áo xong, bắt đầu ném quần áo dơ vào máy giặt, lúc muốn thổi tóc lại không thấy máy sấy tóc nữa.

Anh đi ra ngoài, đi đến phòng ngủ hỏi Vương Miêu: “Máy sấy đâu?”

Vương Miêu lại nằm xuống giống như lời cô đã nói, nằm nghiêng trên ra trải giường để điều hòa thổi thẳng vào người, nghe được chuyện anh hỏi giờ ngón tay ra, chỉ vào máy sấy bên mép giường.

Máy sấy dán vách tường, chân sau của Cố Lâm quỳ trên mép giường, tay lướt qua trên người Vương Miêu bắt được máy sấy, lúc trở về cố ý chọc chọc mặt của Vương Miêu: “Lát nữa ăn một chút rồi hãy ngủ tiếp.”

Vương Miêu không nói gì, kéo chăn lên che nửa khuôn mặt lại, giả bộ như không nghe thấy.

Cố Lâm cười xuống giường đi làm khô tóc, lại lạy gối mì sợi từ tủ lạnh ra, nước súp gì đó đều không làm, chỉ bỏ chút dầu vừng và nước tương vào làm nước luộc mì sợi.

Anh vào phòng tắm Vương Miêu từ trong ổ chăn lên: “Không ăn cơm sáng dễ bị viêm túi mật, thận kết sỏi, em ăn vài miếng rồi hãy ngủ tiếp.”

Vương Miêu xoa xoa mắt, không biết có phải bị những từ đó của anh dọa rồi hay không, đá dép lê lên đi theo anh đến bàn ăn cơm.

Cố Lâm cảm thấy Vương Miêu mới vừa rời giường không chỉ có mặt nhìn trẻ hơn rất nhiều, mà ngay cả dáng vẻ cũng như một đứa nhỏ vậy. Anh vớt hơn phân nửa chén mì cho Vương Miêu, dịu dàng nói với cô: “Đám chắc thơm ngon như ngự thiện phòng ở cung đình của ba em, em cố ăn một chút đi.”

Miệng Vương Miêu dán mép chén vội vàng bóc vài ngụm, bóc xong chùi miệng quăng chiến đũa lên chén: “Em ăn rồi.”

Cố Lâm cũng không ép cô ăn nhiều: “Để chỗ đó đi, lát anh rửa, em ngủ đi.”

Vương Miêu “Ừm” một tiếng, đứng dậy lại đi về phía phòng ngủ, đi hai bước rồi quay đầu lại hỏi anh: “Tối hôm qua anh cũng không ngủ được phải không? Anh có muốn ngủ không?”

Cố Lâm cảm giác đây chắc là đang mời, lại ngẫm lại có thể anh nói muốn ngủ Vương Miêu sẽ nhường giường lại cho anh. Chuyện có chút khó làm, anh vừa múc canh trong chén vừa lo lắng phải trả lời thế nào, không chờ anh nói chuyện, Vương Miêu quẹo khúc quanh đi đến ngồi bên sofa: “Em chờ anh ăn xong vậy.”

“Hừm? Chờ anh làm gì? Không phải em mệt sao? Ngủ đi.”

Vương Miêu lại kiên trì: “Em chờ anh ăn xong, vì anh ăn cơm rất tội nghiệp.”

Lòng Cố Lâm giống như điều hòa bị hỏng ở trong phòng, ấm muốn chết.

Anh không muốn để Vương Miêu chờ lâu, ăn hết canh còn thừa lại, cầm đến phòng bếp rửa sạch, sau đó lại lấy quần áo trong máy giặt ra ban công phơi.

Mới phơi một bộ, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, anh không quay đầu lại, kẹp quần treo ở trên giá xong, trên lưng bỗng nhiên ẩm áp.

Cổ Lâm sùng sốt, cúi đầu thấy có thêm một đôi tay trắng nõn trên eo mình, mặt Vương Miêu dán lưng anh ấp úng nói: “Anh vẫn chưa dọn dẹp xong sao?”

Xem ra là một nhóc.

Lòng Cổ Lâm giống như treo ở giữa không trung, lúc người đang khấn trương sẽ không nói ra lời nào.

Anh trầm mặc khiến Vương Miêu bất mãn cọ mặt: “Ngủ đi.”

Ngủ ngủ ngủ.

Lòng Cổ Lâm như nước mùa xuân, khom lưng cầm lấy một cái quần đùi cuối cùng trong bồn treo lên.

Xoay người, cúi đầu, nhìn Vương Miêu đã nói tay lui về sau một bước, không nhìn được giờ tay lấy mu bàn tay cọ cọ gương mặt cô: “Đi thôi, ngủ.”

Vương Miêu nghe lời đi theo bên người anh cùng nhau vào phòng ngủ, lúc này Cổ Lâm mới phát hiện cô mặc một áo thun của mình, dĩ nhiên áo cô mặc có số đo lớn, để lộ chân thon dài trắng tấp.

Thật ra váy ngắn của nữ sinh cũng có độ dài này, nên độ dài này cũng không tính là gì, nhưng một người đứng tuổi không thể tự kiềm chế như Cổ Lâm không có cách nào đảm bảo mình nhìn thấy cặp chân dài kia mà lòng vẫn không loạn, cho nên việc đầu tiên phải làm khi vào phòng chính là tìm một cái quần cỡ nhỏ cho cô: “Mở điều hòa có thể sẽ bị viêm khớp.”

Vương Miêu nhìn cái quần ngắn kia, dường như có chút ghét bỏ, nhưng vẫn mặc vào, mặc vào lập tức leo đến bên giường, để hơn phân nửa chỗ bên ngoài cho anh.

Ngày thường Cổ Lâm ngủ sẽ không mặc nhiều như thế, nhưng anh mới vừa lấy từ “Viêm khớp” để cả người Vương Miêu được bọc trên bọc dưới, nên mình cũng không thể ngủ trần được, quan trọng là ngủ trần có khả năng sẽ bị đánh.

Anh đóng cửa phòng ngủ lại, Cổ Nhị và Cổ Tam Tam ngồi ngay ngắn ở cửa, động tác đồng đều nghiêng đầu nhìn anh.

Cổ Lâm không hiểu sao lại chột dạ, vẫy vẫy tay bảo chúng nó tránh ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại, rồi mới cời giày lên giường.

Khe hở giữa anh và Vương Miêu càng ngày càng bị Vương Miêu rút ngắn.

Anh cũng không dám tiến lại gần phía trước thêm một bước.

Bởi vì quá mức hiểu biết về mình, chỉ cần tới gần một bước, lập tức không còn là hậu quả của một bước.

Nhắm mắt lại, mệt mỏi vì suốt đêm chưa ngủ từ từ đột kích.

Vương Miêu nhẹ giọng hô câu “Cổ Lâm”, anh nhắm hai mắt lên tiếng: “Xảy ra chuyện gì?”

“Có chút nóng.....” Vương Miêu trở mình nói với Cổ Lâm: “Em có thể cời quần ra không..... Quá nóng.....”

Cổ Lâm à, nhìn xuống đi, phải làm người.

Trong lòng Cổ Lâm mặc niệm, cũng xoay người, đưa lưng về phía Vương Miêu: “Tùy em, đắp kín là được.”

Anh đau khổ nhăn nheo bên này, Vương Miêu lại như cô gái ngốc không hiểu sự nham hiểm của đàn ông, tưởng bạn trai như anh quá cao thượng, ngủ một chút lại lấy tay khều khều thắt lưng của anh nói: “Anh mau rút xuống giường đi.”

Cổ Lâm à, mày là tuyệt nhất, có thể, nhìn xuống mả.

Mn! Không nhìn được.

Cổ Lâm đột nhiên lật người qua, vừa dán sát vào da thịt của Vương Miêu, anh duỗi tay qua cổ của Vương Miêu, để cô gối lên cánh tay của mình, một cái tay khác vỗ nhẹ lên lưng cô: “Ngaoan, ngủ đi, mệt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10-2

Edit: Tuyen83~ DDLQĐ.

Vương Miêu cho rằng tối tệ nhất cũng chỉ như thế, ngủ một giấc mọi thứ đều sẽ tốt hơn.

Không nghĩ tới chính là hai con chó vẫn rất yên lặng nửa đêm bỗng nhiên sủa như điên lên.

Vương Miêu kéo chăn che lại lỗ tai làm như không nghe thấy, chúng nó kêu một khản định sẽ không kêu nữa, kết quả cái chăn càng ngày càng nóng, ngoài cửa tiếng vang lại không dứt.

Vương Miêu tức giận hét to một tiếng “A”, bên ngoài tiếng chó kêu ngừng ngay tức khắc, ngay sau đó biến thành “Ư hừ ư hừ” uất ức xen lẫn phối hợp tiếng kêu với khí thế mạnh mẽ “Gâu gâu”, lại còn kèm theo tiếng cào ở cửa.

Móng vuốt của chó cào ở trên cửa có tiết tấu lộc cộc lộc cộc, Vương Miêu hoàn toàn ngủ không được.

Cô chịu thua bật đèn đi xuống giường, vừa mở ra đã thấy Cố Nhị ngồi chồm hồm ở cửa, Cố Tam Tam ở bên cạnh ngồi xiêu xiêu vẹo vẹo muốn ngủ, lại còn kiên trì Cố Nhị kêu một tiếng nó liền đi theo kêu một tiếng.

Vương Miêu còn buồn ngủ hỏi con chó lớn, “Xảy ra chuyện gì? Kêu là cái gì?”

Cô mới vừa hỏi xong, nghe thấy trong hành lang ngoài cửa lớn truyền đến tiếng động hình như là vợ chồng nhà bên cạnh cãi nhau, Cố Nhị lập tức chạy vội ra ngoài cửa nhìn về phía bên đó sủa, Cố Tam Tam chậm hơn hai bước theo sau nài thanh nài khí hòa theo.

Vương Miêu ngáp một cái, nghe xong một hồi, hình như là người đàn ông uống rượu say trở về người phụ nữ không ra mở cửa cho anh ta, vì thế người đàn ông ở trong hành lang hùng trách móc, cô đi ra một hồi người phụ nữ đã mở cửa, nhưng không cho người đàn ông vào nhà, còn mắng anh ta quan hệ nam nữ bừa bãi nói muốn ly hôn.

Có thể, tin tức đêm khuya thật muôn màu muôn vẻ.

Vương Miêu cảm thấy chuyện nhà của người ta thật sự không tới phiên Cố Nhị tới quán, sờ sờ đầu nó, “Không có việc gì, không phải mắng mày, đừng cãi lại, mày lo đi ngủ đi.”

Lúc này Cố Nhị chẳng những không né tránh, mà còn chủ động uốn người theo tay cô.

Vương Miêu cười một cái, thì ra nó lại sợ hãi như vậy.

Cô đi rửa tay, rửa xong rồi vào nhà đi ngủ, Cố Nhị theo sát vào phòng, đẩy Cố Tam Tam không cho nó ngủ, hình như là muốn đề cho nó dốc sức cho Vương Miêu xem.

Vương Miêu cảm thấy tên chó lớn tinh ranh này, nhưng cô thật sự không quen ngủ chung một phòng với chó, ai biết nó có thể bỗng nhiên lại nổi điên cắn cô một cái hay không? Cô ngồi xuống dịu dàng nhẹ giọng nói với Cố Nhị bảo nó đi ngủ ở phòng khách, có việc có thể lại kêu cô.

Cố Nhị..... đã khép lỗ tai lại.

Còn có loại kỹ năng này?

Vương Miêu chỉ vào cửa phòng ngủ kêu nó đi ra ngoài, cô chỉ tay, nó cũng rất nghe lời đi ra ngoài, chỉ là ngồi xổm ở ngoài cửa nhìn về phía bên ngoài hai vợ chồng đang cãi nhau.

Vương Miêu thất vọng, cô lấy điện thoại của mình và đi ra phòng khách ngồi ở trên sofa xem TV, có cô ngồi cùng Cố Nhị thật sự đã hết sủa.

Cô cầu nguyện hai người cãi nhau kia nhanh chóng một mối, nên về nhà thì về nhà nên chia tay thì chia tay, đừng ở chỗ này dong dong dài dài quấy rầy những người hàng xóm bên cạnh hay là chó nhà hàng xóm thích xem náo nhiệt.

Trong phòng khách điều hòa không bị hư, gió mát thổi cô một lát, mơ mơ màng màng cũng không biết xem mấy tập TV, bên chân truyền đến tiếng thở của Cố Tam Tam, toàn bộ trong nhà chỉ còn một mình Cố Nhị, không đứng, một con chó còn cảnh giác và tỉnh táo.

Rất cuộc hàng xóm không còn âm ỉ, Vương Miêu không nghe thấy kết quả cuối cùng, cũng không biết là hòa thuận hay là tan vỡ, tóm lại bọn họ không cãi nhau là được.

Vương Miêu đứng lên, nhìn Cố Nhị khoa tay múa chân một chút, “Tao, vào nhà ngủ; mày, ngủ ở bên ngoài.”

Khoa tay múa chân xong rồi cảm thấy chính mình ngốc, làm gì phải báo cáo với một con chó.

Cô ngước lên trời tròn trắng mắt, đi vào phòng đóng cửa ngủ.

Lần này đây không biết ngủ bao lâu, lại nghe thấy Cổ Nhị kêu to, hơn nữa là cái dạng này vội vàng mang theo hưng phấn lấy thân mình tông cửa kêu.

Cô đã cân nhắc việc đưa Cổ Nhị đến quán bán thịt chó, khi ý thức đang lộn xộn lại nghe thấy có tiếng chuông cửa dường như đang reo.

Chuông cửa. ....

! Cổ Lâm đã trở lại!

Cái ý nghĩ này chợt lóe lên ở trong đầu, khiến cô sợ hãi về tinh thần.

Cô xoay người xuống giường, đầu tiên đi đến ban công lấy nội y của mình, nhảy qua Cổ Tam Tam, về phòng mặc lại quần áo.

Tại sao lại ngủ đến bây giờ? Sao đồng hồ báo thức cũng không chịu đổ chuông? Ngày hôm qua cô nghĩ khi Cổ Lâm trở về cô sẽ giả vờ không tỉnh ngủ ăn mặc quần áo của anh, nhưng đó là giả vờ! Không phải giống như bây giờ tóc tai lộn xộn, mặt không rửa, răng chưa đánh thật đúng là không ra trận được!

Cô vội vã mặc quần áo, Cổ Nhị còn gấp hơn cô, không hiểu vì sao cô không mở cửa cho chủ nhân của mình dường như vẫn luôn sửa về phía cô, còn muốn cắn quần áo của cô, kéo cô đi ra cửa.

Vương Miêu không còn cách nào khác, cũng không kịp rửa mặt, mặc xong quần áo liền đi mở cửa, bùm mặt không muốn anh nhìn thấy bộ dáng không có tinh thần này của mình.

Cô nói với Cổ Lâm điều hòa đã bị hỏng rồi, sau khi bị chó nhỏ lôi đi khắp nơi thì chạy nhanh vào phòng tắm rửa mặt, trong lòng rất phiền muộn, cô không chỉ không thể dậy sớm một chút để rời giường còn không mang bất kỳ đồ trang điểm nào không có cách nào để bổ sung.

Quầng thâm mắt, phù mí mắt trên, khóe mắt có nếp nhăn, cảm xuất hiện những nốt mụn.

A a a! Cô không muốn để cho Cổ Lâm nhìn thấy cái bộ dáng này của cô!

Ngay khi cô muốn kéo dài buồn bực ở trong phòng tắm thật lâu, Cổ Lâm gõ cửa nói anh phải vào tắm rửa.

Cô đành phải nhường chỗ lại cho anh, mới chui vào trong ổ chăn rồi giả vờ tất cả những việc này đều là mơ.

Điều hòa đã sửa được rồi, trong phòng gió thổi một lúc mát mẻ rất nhiều. Vương Miêu nghĩ, Cổ Lâm thật sự là một người đàn ông đáng tin cậy, điều hòa đã được sửa nhanh như vậy.

Người đàn ông đáng tin cậy không chỉ có sửa điều hòa nhanh, tắm rửa cũng rất nhanh, Vương Miêu còn chưa có hồi phục lại vì xấu hổ, anh đã đến hỏi máy sấy ở đâu.

Vương Miêu chỉ vào mép giường, anh nghiêng người qua phía cô, trên tóc chưa lau khô giọt nước rơi lên người cô và trên chăn, choáng váng một cái.

Rất gọi cảm.

Vương Miêu tạm thời đã quên đi bộ dáng lờ lờ thối nát ghê tởm hiện tại của mình, muốn kéo Cổ Lâm đến bên người ôm ấp hôn hít, kết quả Cổ Lâm thật sự chỉ là lấy máy sấy.

Lấy được nó và đã rời khỏi.

Quả nhiên để mặt mộc không trang điểm thật sự không có sức hấp dẫn sao?

Vương Miêu muốn học mẫu, đi theo Cổ Lâm ăn cơm sáng, trong lòng đầy chờ mong hỏi anh có phải muốn nghỉ ngơi hay không. Không nghĩ tới Cổ Lâm bỗng nhiên trầm mặc, cái trầm mặc này có ý nghĩa gì? Là muốn tự một mình nghỉ ngơi? Cảm thấy không thích hợp khi cùng ngủ với cô?

Vương Miêu mặc kệ, ngồi ở trên sofa chờ Cổ Lâm ăn cơm, rửa chén, phơi quần áo, khi nhìn anh treo quần áo ở ban công bỗng dưng nhớ tới cô đã từng nhìn thấy qua người đàn ông ở nhà hàng xóm phơi quần áo, lúc ấy cô còn nghĩ tới Cổ Lâm làm như vậy có bộ dáng gì, kết quả đã được nhìn thấy nhanh như vậy.

Thật sự ở nhà, rất đẹp, rất cao, thật sự làm cho người khác muốn được dựa vào.

Cô nghĩ như vậy, cô thật sự đi qua ôm lấy anh từ phía sau, làm nũng kêu anh mau đi ngủ.

Cô nhìn nguyên bản còn ý chí kiên quyết Cổ Lâm bị cô ôm cười đặc biệt vui vẻ, không do dự gì đã đi theo cô vào nhà, chẳng qua sau khi vào nhà tìm một cái quần dài cho cô mặc vào, nói đừng để lạnh đầu gối.

Cô có một câu. .... như vậy đi, cô không lời muốn nói.

Vương Miêu cam chịu số phận mặc quần dài vào, chấp nhận bạn trai của cô đúng tiêu chuẩn là một ông cụ, chủ động xoay người dán vào góc tường ngủ.

Địch không động, ta không động, ta ở trên giường hành động.

Vương Miêu có chút giận dữ dường như bất động tại chỗ, nhưng không khí không thuận cơ thể lại không thoải mái, cô cảm giác bị hai lớp quần áo và quần dài che trên mông đều đã toát ra mồ hôi, gập đầu gối một chút, chân dẫm lên ống quần dài, lưng quần lớn hơn vòng eo của cô dễ dàng bị tuột xuống một ít.

Cô xoay người hỏi Cố Lâm, “Có chút nóng, em có thể cởi quần ra sao?”

Loại việc này, muốn cởi liền cởi, hỏi Cố Lâm làm gì đây? Vương Miêu càng không, Cố Lâm bảo cô mặc quần vào, làm cho cô không được tự nhiên, cô liền chơi xấu, cô liền đi trêu chọc Cố Lâm cũng không được tự nhiên.

Quả nhiên, cô nghe thấy hô hấp Cố Lâm lặp lại hai nhịp, vì che dấu còn đưa lưng về phía cô.

Vương Miêu vui vẻ, cô đã nói mình như thế nào sẽ không có sức hấp dẫn như vậy? Không có thật.

Cố Lâm chỉ là quá thành thật mà thôi.

Cô không muốn Cố Lâm đưa lưng về phía cô ngủ, lắc hông anh, thành công lắc người anh xoay lại, rồi mới ôm cô ẩn ở trước ngực.

Khi yêu đương cảm giác mới mẻ luôn cao hơn mọi thứ, bọn họ còn chưa từng có thân mật ôm nhau như vậy, vẫn là nằm ở trên giường.

Vương Miêu khó được thẹn thùng trong chốc lát, trong lòng giống như rót mật, bên tai là tiếng tim đập có lực của Cố Lâm. Cô ngược lên nhìn cảm Cố Lâm và hỏi: “Sao tim anh lại đập nhanh như vậy hả?”

Cố Lâm “Ừ” một tiếng, “Hiện tại adrenalin của anh tăng cao, không chỉ là tim đập nhanh, huyết áp cũng cao, một chút nữa nói không chừng còn sẽ chảy máu mũi.”

“Ồ——” Vương Miêu giơ tay sờ giữa môi và cái mũi của anh, “Thật hay giả?”

Cố Lâm hôn nhẹ lên ngón tay cô một cái, “Em có thể ngoan ngoãn ngủ hay không? Không phải mệt mỏi sao?”

Vương Miêu ăn ngay nói thật, “Ôm anh sẽ không thấy mệt.”

“Ừ, không mệt thì muốn làm cái gì?” Cố Lâm hỏi cô.

Vương Miêu “Hi hi” cười, muốn làm một ít chuyện tình nói không nên lời, chẳng qua Cố Lâm tăng ca cả đêm nhất định sẽ mệt chết, cô vẫn là không nên làm phiền anh.

Chủ yếu việc này nghĩ rằng cũng không phù hợp với cô một tiểu thư khuê các.

Cô cọ cọ trước ngực anh, “Muốn nhìn anh ngủ.”

Cố Lâm cúi đầu hôn lên cô, điều chỉnh tư thế thoải mái nhắm mắt lại.

Một thoáng chốc, Vương Miêu đã nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của anh, xem ra là thật sự rất mệt, vì vậy đã nhanh chóng ngủ rồi. Buồn ngủ có thể lây nhiễm sang mọi người, Vương Miêu cũng đã ngủ một cách vô ý thức.

Lại tỉnh lại là bị tiếng chuông di động đánh thức, Cố Lâm tỉnh trước, buông Vương Miêu ra, cầm di động nhìn thoáng qua hắng giọng một cái ngồi dậy nghe điện thoại.

Đại khái là kiêng dè đến Vương Miêu đang ngủ, giọng nói của anh rất nhẹ, “Này, ừ, đúng, được, hai tiếng nữa tôi sẽ đến, ừ.”

Vương Miêu nghe thấy anh nói hình như là nói muốn đi ra ngoài, chờ anh lại nằm xuống tới theo sát hỏi, “Anh muốn đi đâu?”

“Đi bệnh viện một chuyến, buổi chiều có một ca mổ, là họ hàng của một người bạn, muốn để cho anh mổ chính, không phức tạp lắm, rất nhanh sẽ tốt.” Cố Lâm chuyển động cánh tay mình, lại duỗi người qua ôm lấy cô.

Vương Miêu có chút không vui, anh cũng chưa ngủ được nhiều, như thế nào lại muốn đi. Cô nhìn thời gian, cư nhiên đã đến 12 giờ, “Anh ngủ tiếp một lát đi, em đi chuẩn bị cho anh một chút đồ ăn.”

Cố Lâm lại giữ chặt cô, “Không cần vội, một chút nữa kêu com hộp là được, ngủ với anh một lát.”

Vương Miêu xác thật cũng chẳng muốn động đây, cô ở nhà đều không thể nào nấu cơm, khi còn nhỏ có ba mẹ, chờ cô lớn Vương Hi Văn cũng lớn, hơn nữa Vương Hi Văn tay nghề nấu nướng đặc biệt tốt, căn bản không cần cô xuống bếp.

Cô yên tâm tiếp tục ngủ, mơ hồ giống như nghe được Cổ Lâm gọi điện thoại kêu cơm hộp, sau đó đồ ăn đưa lại đây anh đi mở cửa lấy về tôi lại dọn xong bàn mới đánh thức cô dậy.

Không ai không thích được chăm sóc, Vương Miêu được Cổ Lâm dỗ dành giống như một đứa trẻ cảm giác thân thể được thông suốt, vui vẻ muốn lên thiên đường.

Khi đi đến bàn ăn cô cảm thấy chính mình giống Vịt Donald cái mông hoàn mỹ dường như đều phải đung đưa khoe mông, không quá hai giây, Cổ Lâm “Khụ khụ” hai tiếng, giữ chặt cánh tay cô bảo cô từ từ.

Vương Miêu khó hiểu nhìn anh, anh lại đi về phòng tìm bộ quần áo sạch sẽ của anh đưa cho cô, “Đi phòng tắm đôi một chút.”

“A?”

“Anh mang băng vệ sinh sao?”

Lúc này Vương Miêu mới cảm thấy chính mình có chút không thoải mái, sau đó lắc đầu, “Di cả của em đã tới?”

Cổ Lâm xoa xoa lên đầu cô và nói, “Cô gái gốc, đi vào phòng tắm chờ anh, anh đi xuống mua.”

Cổ Lâm nói xong thì đi rồi, Vương Miêu cho rằng anh sẽ đi mua ở cửa hàng hàng tiện lợi ngày hôm qua cô đã nhìn thấy, không nghĩ tới anh trở về rất nhanh, không đến mười phút đã mang về một gói, sau đó gõ cửa phòng tắm đuổi tay đưa vào trong.

Vương Miêu không sai biệt lắm ở vào góc vòng trạng thái, cô cô nhận lấy băng vệ sinh tuyệt vọng hỏi một câu, “Anh có quần lót mới không. ....”

Cổ Lâm dường như đi tìm một chút, rồi mới ở cửa hỏi cô, “Không có cái mới, nhưng có cái chưa từng mặc qua, sạch sẽ, có thể sao?”

Cô định nói không thể cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Vương Miêu bắt đầu hoài nghi cuộc sống, bùm mặt khóc không ra nước mắt.

Cuối cùng vẫn là thay quần lót của Cổ Lâm đưa cho cô, lót lên băng vệ sinh, hơn nữa mặc áo thun của anh.

Thay bộ quần áo thun kia cô giặt sạch bằng tay sau đó lại ném vào máy giặt, đi ra ngoài thấy khăn trải giường trong phòng ngủ cũng đôi qua, xem ra cũng bị cô làm dơ.

Cổ Lâm ngồi ở trước bàn cơm đợi cô, “Trước tới ăn cơm đi, anh lập tức đã đi làm rồi.”

Vương Miêu đi đến ngồi xuống không có khẩu vị nên ăn vài miếng, “Em cũng phải đi.”

Không có mặt mũi lại ngây ngốc ở nơi này, quá thất bại, có thể làm ra một việc lớn như vậy thật sự là quá thất bại.

Cổ Lâm lại ăn rất nhiều, ăn xong rồi uống lên ngụm nước, nhìn thời gian nói với cô, “Hiện tại thời gian có chút không kịp, em lại nghỉ ngơi trong chốc lát đi, bệnh viện bên kia sẽ không lâu lắm, anh trở về dẫn em đi ra ngoài ăn cơm tối rồi mới đưa em về nhà, được sao?”

Không chờ Vương Miêu trả lời, anh lại chỉ chỉ đuôi cô, “Bằng không em mang cái sĩ quần lót của đàn ông về nhà cũng giải thích không được.”

Cũng là, có chút phiền phức.

Vương Miêu gật gật đầu, chờ anh đi rồi sau đó chủ động dọn dẹp bàn ăn, lấy cái khăn trải giường đã thay kia cũng bỏ vào máy giặt giặt sạch, còn có lấy quần lót đã bị ướt kia, dùng máy sấy gia tốc hong khô.

Trong lúc này Cổ Tam Tam lại thừa dịp cô không chú ý ị một đồng phân ở ngay cửa, chờ khi cô phát hiện nó liền chạy nhảy khắp nơi, dường như rất đắc ý.

Vương Miêu học Cổ Lâm lấy tờ báo gói phân lại để cho nó ngủi thấy, dẫn nó xoay vòng bên chậu cát mới vứt bỏ.

Từ ngày hôm qua cô vào cái cửa nhà này dường như vẫn luôn đau đầu, hiện tại cái đầu đã sắp nổ tung.

Ngủ lại ngủ không được, không ngủ lại không còn tinh thần, ngồi bụng lại quặn đau, nằm sượng lại làm dơ quần áo.

Cô muốn làm một chút gì đó để phân tán một chút lực chú ý, vì thế chuẩn bị nước để lau nhà, kết quả hai con chó đồng loạt quấy rối, con chó nhỏ kia chỉ nhào vào cây lau nhà quyết đầu cắn xé, con chó lớn còn lại kia kéo cô đi theo một đường thẳng phía sau nó, đệm thịt dẫm lên sàn nhà sạch sẽ ẩm ướt phát ra âm thanh nhíp nhằng “Lạch cạch”.

Vương Miêu quệt miệng, thật sự là muốn khóc ra, cô muốn về nhà.

Khi Cổ Lâm trở về Vương Miêu đang ngồi buồn bã ở trên sofa chơi Anipop, anh gọi cô một tiếng, cô không có tinh thần để trả lời lại.

Trong tay Cố Lâm xách theo túi đồ đặt ở trên bàn trà, “Mua cho em một chút đồ ăn, giữa trưa thấy em cũng không ăn cơm, ăn hai miếng đi.”

Vương Miêu kéo túi, thấy bên trong có ly nước gừng hồng trà, còn có tháp phô mai hình trái tim và bánh kem tơ nhung đỏ. Tuy rằng cô không đói bụng, lại cảm thấy kiểu dáng món điểm tâm này làm ăn rất ngon, nhịn không được lấy miếng bánh hộp nhỏ lên ăn.

Khi cô đang ăn Cố Lâm rửa sạch tay thay quần áo khác, trở về ngồi ở bên cạnh cô rất nghiêm túc khen cô, “Đã lau nhà, chén cũng rửa, quần áo cũng giặt sạch. Vừa rồi khi anh đi ra ngoài trong nhà có phải đã xuất nòng tiên ốc hay không? Em có nhìn thấy không?”

Vương Miêu ăn bánh kem miếng nhếch lên, cũng không cảm thấy tủi thân, múc một muỗng bánh kem đưa cho Cố Lâm ăn.

Khi trà chiều kết thúc, Cố Lâm đi ban công gom quần áo, lấy quần áo Vương Miêu gấp xếp vài cái cho cô, “Thay một chút, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.”

Vương Miêu mới vừa ăn không ít, hiện tại còn cảm ly trà uống, cũng không thấy đói bụng, “Chúng ta sắp xếp hành trình chính là ăn ăn sao?”

Cố Lâm cười một cái, “Trước đi ra ngoài, em cảm thấy nơi nào đẹp thì đi dạo.”

Kỳ thật Vương Miêu cảm thấy Cố Lâm nên ở trong nhà ngủ, có thể là vì để ý đến tâm tình của cô mới luôn nói muốn đi ra ngoài với cô. Cô có chút cảm động, thân thể không được thoải mái lại không có ý muốn đi dạo, cuối cùng vẫn là cùng anh đi ra ngoài ăn bữa cơm để cho anh đưa mình về nhà.

Trên đường về nhà chơi đi động một lát, phát hiện Cố Lâm buổi chiều đã đăng lên Weibo, đại khái là ảnh chụp khi cô đang đứng trước gương của tủ quần áo để chải đầu, ảnh chụp là bóng dáng nghiêng của cô, sau lưng còn có hai con chó Cố Nhị cố tam ba ngồi xôm ở cửa phòng ngủ nhìn.

Cố Lâm chỉ là chia sẻ hình ảnh, lời gì cũng chưa nói.

Vương Miêu lại có loại cảm giác rất thỏa mãn, lặng lẽ bấm vào nút thích.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-3

Editor: Melodysoyani.

Vương Miêu cho rằng dù kém cỏi nhất cũng không hơn gì thế này, ngủ một giấc một giấc sẽ ổn hết thôi.

Không nghĩ tới hai con chó vốn đang yên giấc lại bỗng nhiên bắt đầu sủa ầm lên vào nửa đêm.

Vương Miêu lờ lợc kéo chăn che lỗ tai lại để không nghe được, chúng nó sủa mệt rồi nhất định sẽ không sủa nữa, kết quả chỉ có chăn càng ngọt ngào càng nóng bức, nhưng tiếng kêu ngoài cửa vẫn không dứt.

“Á” Vương Miêu hô to một tiếng, hai con chó ở bên ngoài nghe được khẽ ngừng một lát, ngay sau đó biến thành hỗn hợp giữa tiếng kêu “Ăng ăng” và “gâu gâu” đầy uất ức, hơn nữa còn tặng kèm theo tiếng đập cửa.

Móng chó cào lên cửa có tiếng “lộc lộc lộc lộc” theo tiết tấu, Vương Miêu hoàn toàn không ngủ được.

Cô nhận tội bật đèn xuống giường, vừa mở cửa ra đã thấy Cố Nhị ngồi xôm ở cửa, còn Cố Tam Tam thì đang ngồi xiêu vẹo như buồn ngủ, nhưng vẫn kiên trì cứ hể Cố Nhị sủa một tiếng nó lại sủa theo một tiếng.

Vương Miêu còn buồn ngủ hỏi chó lớn: “Xảy ra chuyện gì vậy? Sủa cái gì đấy?”

Cô mới vừa hỏi xong, đã nghe thấy hình như có tiếng cãi nhau của vợ chồng cách vách truyền tới từ hành lang ngoài cửa lớn, Cố Nhị lập tức chạy vội tới huyền quan ngăn cô sủa về phía bên ngoài, Cố Tam Tam theo chậm hai bước cũng ngọt ngào ngây thơ phụ họa theo.

Vương Miêu ngáp một cái, nghe xong trong chốc lát, hình như là người nam uống rượu say về người nữ không chịu mở cửa cho anh ta, vì thế người nam đứng chửi mắng ngay hành lang, anh ta mới bày ra một ít bản lĩnh người nữ đã chịu mở cửa, nhưng vẫn không cho người nam vào nhà, còn mắng anh ta quan hệ nam nữ bữa bãi nói muốn ly hôn.

Được lắm được lắm, thực sự đủ loại chuyện muôn màu muôn vẻ giữa đêm khuya.

Vương Miêu cảm thấy chuyện trong nhà người ta không tới phiên Cố Nhị quản, sờ sờ đầu chó của nó: “Không có việc gì, không phải mắng mày, thì đừng cãi lại, mày đi ngủ đi.”

Lúc này Cố Nhị chẳng những không né tránh, còn chủ động cọ cọ tay của cô.

Vương Miêu cười một cái, không ngờ nó lại dễ sợ hãi như vậy.

Cô đi rửa tay, rửa xong rồi vào nhà ngủ, Cố Nhị theo sát vào phòng, đẩy Cố Tam Tam không cho nó ngủ, dường như là muốn nó bán manh*(moe: cố tỏ ra cute) cho Vương Miêu xem.

Vương Miêu cảm thấy con chó lớn này rất xảo trá, nhưng cô thật sự không có thói quen ngủ chung phòng với chó, ai biết nó có bỗng nhiên nổi điên cắn cô một cái hay không chứ? Cô ngồi dậy dùng giọng dịu dàng nói với Cố Nhị kêu nó đi ra phòng khách ngủ, có việc có thể lại kêu cô.

Cố Nhị.....Khép lỗ tai lại.

Còn có loại kỹ năng này ư?

Vương Miêu chỉ vào cửa phòng ngủ bảo nó đi ra ngoài, cô giơ ngón tay lên chỉ, nó lập tức rất thuận theo đi ra ngoài, chỉ là vẫn ngồi xổm ngoài cửa róng về phía hai vợ chồng đang cãi nhau.

Vương Miêu thực tuyệt vọng, mở cửa đi ra ngồi xem TV trên sofa ngoài đại sảnh, quả nhiên có cô ở cùng, Cố Nhị không sửa tiếp nữa.

Cô cầu nguyện hai người cãi nhau kia nhanh chóng mệt mỏi, nên về nhà thì về nhà nên chia tay thì chia tay, đừng ở chỗ này, dong dong dài dài quấy rầy hàng xóm xung quanh hay là con chó thích hóng chuyện của hàng xóm nữa.

Điều hòa ở phòng khách không hư, thổi gió khiến cô mát trong chốc lát, mơ mơ màng màng cũng không biết đã xem mấy tập TV, bên chân truyền đến tiếng “ăng ăng” của Cố Tam Tam, toàn bộ trong nhà chỉ còn một người là Cố Nhị, không đứng, là còn một con chó đang minh mẫn.

Rất cuộc hàng xóm cãi nhau cũng không ầm ĩ nữa, Vương Miêu không nghe được kết cục cuối cùng, cũng không biết là hòa thuận hay là chấm dứt, tóm lại bọn họ không cãi nhau là được.

Vương Miêu đứng lên, xoa tay múa chân với Cố Nhị: “Tao, vào phòng ngủ; mày, ngủ bên ngoài.”

Khoa tay múa chân xong rồi cảm thấy mình ngốc, làm gì phải báo cáo với một con chó chứ

Cô tròn trĩnh mắt lên trời, tiến vào phòng ngủ đóng cửa ngủ.

Lúc này đây không biết đã ngủ bao lâu, lại nghe thấy Cố Nhị sửa to, hơn nữa còn vội vàng mang theo phần khởi lấy thân thể tông vào cửa.

Cô đã suy xét đến việc đưa Cố Nhị đến cửa hàng bán thịt chó, lúc ý thức còn đang rối loạn lại nghe thấy tiếng chuông cửa.

Chuông cửa.....

! Cố Lâm đã trở lại!

Ý tưởng này chợt dâng lên trong đầu, cô sợ tới mức lập tức tỉnh táo.

Cô xoay người xuống giường, đến trước ban công cảm nội y của mình, nhảy qua mớ bánh Cố Tam Tam cắn, về phòng mặc đồ vào.

Sao lại ngủ tới tận bây giờ? Sao đồng hồ báo thức lại không vang? Ngày hôm qua cô cứ nghĩ là vào lúc Cố Lâm trở về sẽ mặc quần áo của anh giả vờ chưa tỉnh ngủ, nhưng đó cũng chỉ là giả bộ thôi! Không phải là đầu tóc lộn xộn mặt không tẩy trang cũng không được rửa sạch sẽ như bây giờ!

Cô vội vã mặc quần áo, Cố Nhị còn gấp hơn cô, không hiểu vì sao cô không chịu mở cửa cho chủ nhân của mình nên vẫn sửa với cô, còn muốn cắn quần áo của cô kéo cô tới huyền quan.

Vương Miêu không còn cách nào, cũng không kịp rửa mặt, mặc quần áo xong đã đi mở cửa, bùm mặt không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ không sức sống của mình.

Cô nói chuyện điều hòa bị hỏng với Cố Lâm, sau đó nói việc chó nhỏ cắn bữa bãi rồi lập tức vọt vào toilet rửa mặt, trong lòng cực kỳ ảo não, cô không chỉ không thể dậy sớm một chút mà còn không có mang theo đồ trang điểm nào để cứu chữa.

Mất quảng thâm, còn có bông mắt sung phù, nếp nhăn ở khóe mắt, mụn ở cằm.

A a a! Cô không muốn Cố Lâm nhìn thấy dáng vẻ này của cô!

Lúc cô đang buồn bực dài dằng dặc trong toilet, Cố Lâm gõ cửa nói anh muốn đi tắm rửa.

Cô đành phải nhường chỗ này lại cho anh, rồi mới chui vào trong chăn giả vờ như mọi chuyện đều là mơ.

Điều hòa đã sửa được rồi, có gió thổi trong phòng nên thoáng chốc sáng khoái rất nhiều. Vương Miêu nghĩ, Cố Lâm thật là một người đàn ông đáng tin

cây, mới đó đã sửa được điều hòa.

Người đàn ông đáng tin cậy nào đó không chỉ sửa mau, mà tắm rửa cũng thực mau, Vương Miêu còn chưa khôi phục lại từ trong khó xử anh đã tới hỏi mấy sậy ở đâu.

Vương Miêu chỉ vào mép giường, anh trườn qua từ trên người cô, giọt nước chưa lau khô trên tóc rớt lên chăn của cô, tản ra thành một vòng tròn.

Thật gọi cảm.

Tạm thời Vương Miêu đã quên đáng về ngu ngốc lỗi thời của mình, muốn kéo Cổ Lâm đến bên người ôm ấp hôn hít, kết quả Cổ Lâm thật sự chỉ lấy mấy sậy.

Lấy được lập tức đi rồi.

Quả nhiên để mặt mộc thì không còn lực hấp dẫn gì sao?

Vương Miêu muốn học máu, đi theo Cổ Lâm ăn cơm sáng, cõi lòng đầy chờ mong hỏi có phải anh buồn ngủ muốn nghỉ ngơi hay không. Không nghĩ tới Cổ Lâm lại có thể trầm mặc, trầm mặc này có ý nghĩa gì? Là muốn nghỉ ngơi một mình hay sao? Cảm thấy không thích ngủ với cô à?

Vương Miêu mặc kệ, ngồi chờ Cổ Lâm ăn cơm ở trên sofa, rửa chén, phơi quần áo, lúc thấy anh lấy quần áo treo trên ban công bỗng dưng nhớ tới cô đã từng thấy qua tình cảnh người đàn ông hàng xóm phơi quần áo, lúc ấy cô còn nghĩ tới Cổ Lâm làm như vậy thì sẽ có đáng về gì, kết quả lại có thể nhìn thấy nhanh như thế.

Anh đứng đó, rất đẹp, rất cao, thực làm người muốn lại gần.

Cô nghĩ như thế, lập tức thật sự đi qua ôm lấy anh từ phía sau, làm nũng kêu anh mau đi ngủ.

Cô nhìn thấy Cổ Lâm vốn còn đang ý chí kiên quyết được cô ôm lập tức cười đặc biệt vui vẻ, không chút do dự lập tức đi theo cô vào nhà, chỉ là sau khi vào nhà việc đầu tiên làm lại là tìm quần xà lỏn cho cô mặc, còn nói đừng để đầu gối bị đông lạnh.

Cô có một câu..... Thôi, cô không muốn nói nữa.

Vương Miêu nhận mệnh mặc quần xà lỏn vào, tiếp nhận tạt xấu đứng đắn như ông già cổ hủ của bạn trai, chủ động xoay người dán vào góc tường ngủ.

Địch bất động, ta bất động, ta chỉ nên động ở trên giường.

Vương Miêu có chút giận dữ bất động tại chỗ, khí không thuận làm thân thể không thoải mái, cô cảm giác được mồ hôi chảy ra từ chiếc quần che mông, còn có đầu gối, chân dẫm lên ông quần xà lỏn, lưng quần lớn hơn vòng eo của cô nên dễ dàng rơi xuống một ít.

Cô xoay người hỏi Cổ Lâm: “Có chút nóng, em cởi quần ra được không?”

Loại chuyện này, muốn cởi thì cởi, hỏi Cổ Lâm làm gì? Vương Miêu cứ không làm thế, Cổ Lâm để cô trông quần lên, làm cô không được tự nhiên, cô liền chơi xấu, cô đi trêu chọc cho Cổ Lâm cũng không được tự nhiên.

Quả nhiên, cô nghe thấy hô hấp Cổ Lâm nặng thêm hai phần, vì che dấu còn đưa lưng về phía cô.

Vương Miêu phấn khích, cô còn nghĩ làm sao mình không có lực hấp dẫn chứ? Đúng là không thể nào.

Cổ Lâm chỉ là quá thành thật mà thôi.

Cô không muốn Cổ Lâm đưa lưng về phía cô ngủ, nên sát lại gần eo anh, thành công khiến anh xoay người một cái, rồi ôm cô vào trong ngực.

Thời điểm yêu đương cần có nhiều cảm giác mới mẻ, bọn họ còn chưa từng thân mật ôm nhau như thế, còn là nằm ở trên giường.

Vương Miêu khó được thẹn thùng trong chốc lát, trong lòng giống như được nhét mật (ngọt ngào ý), bên tai là tiếng tim đập có lực của Cổ Lâm. Cô ngửa đầu nhìn cảm Cổ Lâm hỏi: “Sao tim anh đập nhanh thế?”

Cổ Lâm “Ừm” một tiếng: “Bây giờ adrenalin của anh đang tiêu thăng, không chỉ là tim đập nhanh, huyết áp cũng cao, trong chốc lát nói không chừng còn sẽ chảy máu mũi.”

“Phốc ——” Vương Miêu giơ tay sờ môi và mũi của anh hỏi: “Thiệt hay giả vậy?”

Cổ Lâm nhẹ nhàng hôn lên ngón tay của cô một cái: “Em có thể ngoan ngoãn ngủ hay không? Không phải mệt nhọc sao?”

Vương Miêu ăn ngay nói thật: “Ôm anh rồi không còn mệt nhọc nữa.”

“Ừm, không mệt nhọc thì muốn làm gì?” Cổ Lâm hỏi cô.

Vương Miêu cười “Hi hi”, muốn làm một ít chuyện không thể nói nên lời, chỉ là Cố Lâm tăng ca cả đêm nên nhất định rất mệt, cô không nên phá anh thì hơn.

Mấu chốt là chuyện này cũng không phù hợp với “con gái nhà lành” như cô.

Cô đẩy đẩy ngực anh: “Muốn nhìn anh ngủ.”

Cố Lâm cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, điều chỉnh một tư thế thoải mái rồi nhắm mắt lại.

Không bao lâu sau, Vương Miêu đã nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của anh, xem ra là thật sự rất mệt, mới có thể ngủ nhanh thế. Có lẽ buồn ngủ là bệnh có thể lây cho người khác, Vương Miêu cũng bắt tri bắt giác ngủ theo luôn.

Lúc tỉnh lại là do bị tiếng chuông của di động đánh thức, Cố Lâm tỉnh trước, buông Vương Miêu ra, cầm di động nhìn thoáng qua hắng giọng một cái ngồi dậy nghe điện thoại.

Có lẽ là kiêng nể Vương Miêu đang ngủ, giọng anh rất nhỏ: “Này, ừm, được, tốt, lát nữa mình sẽ qua, ừm.”

Vương Miêu nghe thấy hình như là anh nói muốn đi ra ngoài, chờ anh nằm xuống lại lập tức hỏi: “Anh muốn đi đâu vậy?”

“Tối bệnh viện một chuyến, buổi chiều có một ca giải phẫu, là thông gia của nhà một người bạn, nên muốn anh mổ chính, không phiền lắm, sẽ xong nhanh thôi.” Cố Lâm hoạt động cánh tay của mình, lại đuổi người qua ôm lấy cô.

Vương Miêu có chút không vui, anh cũng chưa ngủ được bao lâu, như thế nào lại phải đi. Cô nhìn thời gian, lại có thể sắp 12 giờ rồi: “Anh ngủ tiếp một lát đi, em đi làm đồ ăn cho anh.”

Cố Lâm lại giữ chặt cô: “Đừng làm khổ bản thân nữa, một lát kêu com hộp là được, ngủ với anh một chút đi.”

Vương Miêu xác thật cũng lười nhúc nhích, ở nhà cô cũng chưa từng nấu cơm, khi còn nhỏ có ba mẹ, chờ cô lớn Vương Hi Văn cũng lớn, hơn nữa tay nghề nấu nướng của Vương Hi Văn còn đặc biệt tốt, cô hoàn toàn không cần xuống bếp.

Cô yên tâm tiếp tục ngủ, mơ hồ giống như nghe được Cố Lâm gọi điện thoại kêu com hộp, sau khi đồ ăn đưa tới đây anh đi mở cửa lấy về rồi lại dọn bàn xong mới đánh thức cô.

Không ai không thích được quan tâm, Vương Miêu được Cố Lâm dỗ như đứa bé nên cảm thấy rất thoải mái, phấn khích như trời cao.

Lúc đi đến bàn ăn cô cảm thấy mình mông mình đong đưa lắc giống như Vịt Donal ai cũng phải lắc đầu, hai giây sau, Cố Lâm “Khụ khụ” hai tiếng, giữ chặt cánh tay cô bảo cô chậm đã.

Vương Miêu khó hiểu nhìn anh, anh về phòng đi tìm quần áo sạch sẽ của anh cho cô: “Đến WC đổi đi.”

“Hà?”

“Em không mang băng vệ sinh sao?”

Lúc này Vương Miêu mới cảm thấy mình có chút không thoải mái, hậu tri hậu giác lắc đầu: “Dì cả của em tới rồi sao?”

Cố Lâm xoa đầu cô: “Cô gái ngốc, đến WC mà ngốc đi, anh đi xuống mua.”

Cố Lâm nói xong lập tức đi rồi, Vương Miêu cho rằng anh sẽ đến cửa hàng tiện lợi ngày hôm qua mua cho cô, không nghĩ tới anh trở về đặc biệt mau, không đến mười phút đã lấy một gói về, sau khi gõ cửa WC lập tức từ từ đuổi tay đưa vào.

Vương Miêu gần như tiến vào trạng thái ngây ngốc, cô nhận băng vệ sinh tuyệt vọng hỏi một câu: “Anh có quần lót chưa mặc không.....”

Dường như Cố Lâm đi tìm một chút, rồi mới ở cửa hỏi cô: “Không có cái mới, nhưng có cái chưa mặc, nên sạch sẽ, được không?”

Dù cô tính nói không thể cũng không còn cách nào khác.

Vương Miêu bắt đầu hoài nghi đời người, bụm mặt khóc không ra nước mắt.

Cuối cùng vẫn thay quần lót Cố Lâm đưa cho cô, lót băng vệ sinh lên, hơn nữa còn mặc áo thun của anh.

Cô rửa sạch áo sơ mi cũ sau đó ném vào máy giặt, đi ra ngoài phòng ngủ thấy khăn trải giường cũng đã được đổi qua, xem ra cũng là bị cô làm dơ.

Cố Lâm ngồi tiếp đón cô ở trước bàn cơm: “Ăn com trước đi, anh phải đi ngay rồi.”

Vương Miêu đi qua ngồi xuống không có khẩu vị ăn vài miếng, nói: “Em cũng muốn đi.”

Mất hết mặt mũi còn ngây ngốc ở đây, quá thất bại, có thể đạt đến trình độ như thế đúng là quá thất bại.

Ngược lại Cố Lâm ăn rất nhiều, ăn xong còn uống một ngụm nước, nhìn thời gian nói với cô: “Hiện tại thời gian có chút không kịp, em nghỉ ngơi trong chốc lát đi, chuyện bên bệnh viện sẽ không lâu lắm, anh về dẫn em ra ngoài ăn cơm chiều rồi đưa em về nhà, được không?”

Không chờ Vương Miêu trả lời, anh lại chỉ chỉ đuôi cô: “Bằng không việc em mặc quần lót nam về nhà sẽ không thể giải thích.”

Đúng là, có chút phiền phức.

Vương Miêu gật gật đầu, chờ sau khi anh đi rồi thì chủ động dọn dẹp bàn ăn, lấy khăn trải giường kia bỏ vào máy giặt giặt sạch, còn quần lót ướt sũng của mình thì, dùng tốc độ của máy sấy làm khô.

Trong lúc này Cố Tam Tam lại thừa dịp cô không chú ý lôi kéo một đóng đồ ở huyền quan, chờ lúc cô phát hiện nó đã nhảy nhót chạy đi, dường như rất đắc ý.

Vương Miêu học Cố Lâm lấy giấy báo bọc bánh vụn lại giải thích cho nó nghe, dẫn nó đi vòng quanh chậu một vòng rồi mới vứt bỏ.

Dường như từ lúc bước vào cửa nhà này vào ngày hôm qua thì cô đã luôn bị đau đầu, hiện tại đầu đã sắp nổ tung luôn rồi.

Ngủ thì ngủ không được, mà không ngủ thì không có tinh thần, còn có nỗi đau ở bụng, nếu nằm sợ là quần áo sẽ bị dơ.

Cô muốn làm muốn ít việc gì đó để phân tán sự chú ý, vì thế xả nước chuẩn bị lau nhà, kết quả hai con chó lại cùng nhau quấy rối, kẻ nhỏ thì nhào vào đầu đồ lau nhà cắn xé quyết đấu với cây lau, còn kẻ lớn thì cứ khi cô kéo một hàng nó lại đi theo phía sau, tiếng đệm thịt giẫm lên sàn nhà âm ứot phát ra tiếng “bình bịch”.

Vương Miêu quyết miệng, thật sự muốn khóc, cô muốn về nhà.

Lúc Cố Lâm trở về Vương Miêu đang đau buồn ngồi chơi Anipop ở trên sofa, anh kêu cô một tiếng, cô không có tinh thần gì đáp lại.

Cố Lâm ném một cái túi lớn trong tay lên bàn trà: “Anh mua ít thức ăn và nước uống, giữa trưa em cũng không có ăn cơm, ăn một ít đi.”

Vương Miêu lay túi, thấy bên trong có ly nước hồng trà gừng, còn có bánh cheese tart và red velvet. Tuy rằng cô không đói bụng, nhưng lại cảm thấy những cái bánh này trông có vẻ rất ngon, không nhịn được lấy nửa bụng hộp nhỏ lên ăn.

Trong lúc cô ăn thì Cố Lâm rửa tay thay quần áo, trở về ngồi ở bên cạnh cô thực nghiêm túc khen cô: “Lau nhà, còn rửa chén, quần áo cũng giặt sạch. Có phải lúc anh vừa đi ra khỏi nhà đã có một cô tiên ốc đến đây không? Em có thấy không?”

Vương Miêu đang ăn bánh kem, miệng hơi nâng lên, không cảm thấy uất ức nữa, múc một muỗng bánh kem cho Cố Lâm ăn.

Thời gian trà chiều kết thúc, Cố Lâm đến ban công lấy quần áo, gấp xếp vài bộ quần áo của Vương Miêu rồi đưa cho cô: “Thay đi, rồi chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.”

Vương Miêu mới vừa ăn không ít, hiện tại còn đang cầm đồ uống, cũng không thấy đói bụng: “Sắp xếp hành trình của chúng ta là ăn ăn và ăn sao?”

Cố Lâm cười một cái: “Trước đi ra ngoài, em cảm thấy có nơi nào không tệ thì tới đó dạo đi.”

Thật ra Vương Miêu cảm thấy Cố Lâm nên ngủ gật ngủ ở trong nhà mới phải, có thể là vì quan tâm đến tâm trạng của cô mới luôn luôn muốn đi ra ngoài với cô. Cô có chút cảm động, thân thể không quá thoải mái lại không muốn đi đâu dạo, cuối cùng vẫn ra ngoài ăn cơm với anh rồi để anh đưa mình về nhà.

Trên đường về nhà, chơi di động một lát, phát hiện buổi chiều Cố Lâm có đăng lên Weibo, có lẽ là được chụp lúc cô soi gương chải tóc trước tủ quần áo trong phòng ngủ, ảnh chụp là bóng lưng của cô, còn có hai con chó Cố Nhị và Cố Tam Tam ngẩng đầu ngồi xỏm ngưỡng cửa phòng ngủ.

Cố Lâm chỉ chia sẻ hình ảnh, mà không nói bất cứ lời nào.

Vương Miêu lại có loại cảm giác thực thỏa mãn, lặng lẽ nhấm nháp một cái.

~ Hết chương 10~

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11

sau khi Vương Miêu dành một ngày ở nhà bạn trai, về đến nhà chỉ muốn tắm rửa một cái nhanh đi ngủ.

Vương Hi Văn nhẹ giọng hỏi cô, “Cô nhỏ, tối hôm qua cô đi nơi nào? Có phải đến nhà chú Cố hay không!”

“Cháu nói hơi nhiều.” Vương Miêu nhéo lên miệng cô bé một cái, ý bảo cô bé im lặng.

Vương Hi Văn đắc ý cười, “Bị cháu đoán đúng rồi sao! Cháu đã biết! Yên tâm đi cháu sẽ không nói cho ông bà nội biết, còn chú Cố như thế nào?”

Vương Miêu nhìn nụ cười trưởng thành không phải mười bảy tuổi kia của con bé rất muốn sờ đầu và đào ra những suy nghĩ không trong sáng của con bé ra, “Sau này cháu ít xem những thứ không đúng đắn đi! Chăm chỉ học tập!”

“Được rồi..... Không nói thì thôi! Cô và con nói chuyện bát quái! Ngày hôm qua ông bà nội cãi nhau!” Vương Hi Văn lại là vẻ mặt thần bí bí, “Ngày hôm qua ông nội nhận một cuộc điện thoại, ngay từ đầu con tưởng là bán thuốc, sau tới nghe giống như bán sữa chua, cuối cùng mới biết được nguyên lai là bán dép lê bảo vệ sức khỏe! 398 một đôi!”

Vương Miêu biết ba cô mấy năm nay rất dễ dàng tin vào lời nói của những nhân viên bán hàng, mua thật nhiều thuốc bảo vệ sức khỏe về nhà. Tiền hưu của ba cô rất cao, cô không quá đau lòng khi ba tiêu tiền mua thuốc, chỉ sợ ba cô học những người hoàng đế đó vọng tưởng ăn chút thuốc trường sinh bất lão lại để chính mình ăn đến chết.

Vương Miêu thờ dãi, “Rồi sau đó? Ông nội mua? Bà nội cháu âm ỉ với ông?”

“Không mua không mua, còn chưa nói muốn mua đã khiến cho bà nội cháu lấy điện thoại đặt xuống rồi. Bà nội ở nhà một lúc thấy ông nội gọi điện thoại, gọi điện hơn nửa giờ, lại nghe cô gái kia nói chuyện quyến rũ liên tục giật tắt điện thoại.” Vương Hi Văn diễn tả cái ông nghe ở bên tai, ý bảo với Vương Miêu bắt chước giọng nói của cô nhân viên bán hàng để nói chuyện, “Chú à, chú cũng thật là có phúc, con trai con gái đều có tiền đồ như vậy, thật hạnh phúc ~ hiện tại buổi tối chú còn đi ra ngoài rèn luyện sao? Oa ~ khó trách thân thể của chú vẫn còn khỏe mạnh như vậy ~”

Vương Miêu búng lên cái trán của cô một cái, “Họ nói cái gì sao cháu có thể nghe rõ ràng như vậy!”

“Điện thoại bàn nhà chúng ta rò rỉ âm thanh nghiêm trọng như vậy, nơi nào có cái gì bí mật! Cháu cũng nghe ông nội nói điện thoại đã lâu vẫn không chịu tắt mới làm bộ đi ra ngoài uống nước, muốn ngăn cản ông đừng mua cái gì thực phẩm chức năng.”

“Được rồi, đã biết, cháu yên tâm đi, cô muốn tắm gội thay quần áo.” Vương Miêu phát tay đuổi cô bé chạy về phòng mình, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong khi thay quần áo bỗng nhiên nhớ tới quần lót của Cố Lâm có size lớn hơn cô rất nhiều, là vải cotton đích thật rất thoải mái, cũng vô cùng..... ba chiều.

Không biết có phải hôm nay quá nóng hay không, Vương Miêu cảm thấy trên người có chút hanh khô, mở điều hòa ôm chăn nằm trên giường lại cảm thấy bụng không thoải mái.

Cô cố gắng không thêm nghĩ đến sự việc xấu hổ xảy ra ở nhà Cố Lâm, suy nghĩ lung tung nhớ tới lời Vương Hi Văn vừa rồi nói.

Kỳ thật cô có thể hiểu rằng trong lòng ba mẹ cô hy vọng cô nhanh chóng lấy chồng, không chỉ là sợ cô lớn tuổi không gả đi được, hơn nữa sợ bọn họ đã già rồi, sợ bọn họ không biết ngày nào đó sẽ không còn nữa.

Trong lòng Vương Miêu có chút chua xót, làm sao ba mẹ cô thể già nhanh đến như vậy đây, cô còn muốn để cho bọn họ có thể nhìn con của cô lớn lên cũng như nhìn thấy Vương Hi Văn lớn lên vậy.

Cô buồn buồn gửi tin nhắn cho Cố Lâm, “Không phải nói ‘ ngày mốt thử lại ’ sao, hôm nay sao anh không hỏi xem em có muốn đính hôn?”

Cố Lâm trả lời cô: “Hôm nay có muốn đính hôn?”

Vương Miêu vui vẻ nhìn thấy tin nhắn có liên quan đến anh, nhếch khóe miệng ôm đi động trả lời: “Không muốn!”

Cố Lâm chỉ hồi thúc cô một câu, “Nhanh đi ngủ.”

Bị hồi thúc đường như Vương Miêu lập tức cảm thấy hải lòng, cơ thể mệt mỏi, ngủ rất nhanh.

Cô còn mơ một giấc mơ đẹp, trong mơ cô mặc chiếc váy dài phết đất, cầm một bó hoa tường vi, ôm cánh tay ba của cô đi từng bước một về phía Cố Lâm.

Trong mơ tất cả đều làm cho người ta say mê, khi đi được nửa đường, bỗng nhiên ba Vương Miêu trượt chân té ngã về phía trước, Vương Miêu sợ tới mức luống cuống tay chân đỡ ba cô lên, Vương Hi Văn vọt tới bên cạnh bọn họ, giơ dép lê bảo vệ sức khỏe một đôi 398 để Vương Miêu thay cho ba, Vương Ký Minh ở một bên lạnh lùng nói “Người già nhất định phải mang dép chống trơn.”

Cô ở trong mơ chỉ cảm thấy buồn cười, lại rất tán thành lời nói của anh trai cô, còn gọi điện thoại đặt vài đôi dép lê kia cho tất cả những người lớn tuổi,

đến cuối cùng hôn lễ cũng không bị ảnh hưởng chút nào, và cô đã chuyển phát cho mỗi người trong gia đình một đôi dép lê.

Buổi sáng rời giường còn có thể nhớ rõ cảnh hoang đường trong mơ này, cô muốn nói truyện cười này với Cố Lâm, nghĩ nghĩ lại từ bỏ, đều nói ban ngày nghĩ gì ban đêm mơ thấy cái đó, cô nghĩ không muốn cho Cố Lâm lưu lại ấn tượng chính mình rất vội vã lập gia đình.

Tuy nói cô xác thật đã bắt đầu kế hoạch muốn đi cửa hàng Võng Hồng chụp ảnh cưới rồi.

Ngay cả khi ảnh chụp có thể được sửa, cô vẫn muốn tổ chức một đám cưới xinh đẹp nhất có thể khi cô còn trẻ.

Vừa đến trường học đã bị giáo viên trong phòng tuyển sinh gọi đi, đưa cho cô một mẫu đơn khiếu nại, nội dung khiếu nại là chất lượng bài giảng của cô không cao, xin thay giáo viên.

Vương Miêu nhìn thấy tên họ người gửi đơn, chính là học sinh kia tìm cô yêu cầu học phụ đạo và bị từ chối.

Tuy rằng ngày thường giáo viên phòng tuyển dụng không có giao tình gì với Vương Miêu, nhưng cũng cùng nhau đi công tác đã làm hội thảo tuyển dụng, rất lịch sự mời cô ngồi trên sofa rót cho cô một ly trà, “Cũng không phải chuyện lớn gì, đây là lần đầu tiên cô nhận được đơn khiếu nại, cô có thể không có kinh nghiệm, cô phải viết đơn khiếu nại và giải thích nội dung khiếu nại của học sinh này một chút, rồi mới có thể bị trừ một ít thành tích trong tháng này.”

Vương Miêu cắn chặt răng, có chút khó chịu, kiểm chế cơn giận dữ và hỏi đồng nghiệp này, “Bây giờ viết chỗ này luôn sao?”

“Cô có thể lên lớp trước, trong ngày hôm nay nộp lại đây là được.”

Vương Miêu lên tiếng bỏ đơn khiếu nại trừ tiền lương kia bỏ vào trong túi, đi ra ngoài hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm trạng trước khi trở lại lớp học.

Nữ sinh đó cũng không đến lớp, như vậy cũng tốt, bằng không Vương Miêu khẳng định nhịn không được dựng ngón giữa lên với cô ấy.

Cô nói một lần để cho học sinh về nhà làm bài thi trước ngày mữa, khi ngồi trong phòng nghỉ ngơi giữa giờ nhìn vào danh sách khiếu nại kia đến sững sờ, mở máy tính xách tay viết một văn kiện mới, dùng từ ngữ hoa lệ bằng tiếng Pháp mắng nữ sinh kia một hồi, mắng xong lại ấn delete xóa bỏ từng dòng chữ, cố gắng dùng lời nói khách quan giải thích nữ sinh kia muốn để cô lên dạy phụ đạo thì bị cô từ chối.

Trực tiếp gửi qua cho giáo viên phòng tuyển dụng đó, kết quả bên kia gọi lại điện thoại nói “Không được”.

“Đơn khiếu nại này không có liên quan đến nội dung khiếu nại, cô bé khiếu nại chính là chất lượng giảng bài của cô, yêu cầu cô phải trả lời đến khía cạnh này. Như vấn đề cô nói chúng tôi sẽ phản ánh đến lãnh đạo.”

Mặc dù khi Vương Miêu đi học thành tích bình thường, nhưng khi đi du học trở về làm giáo viên phụ đạo ở cơ quan cô vẫn luôn cảm thấy mình dạy rất chu đáo, bằng cái gì học sinh nói cô giảng chất lượng không cao cô sẽ phải giải thích? Đều là thông qua đơn vị chuyên nghiệp xác định và đánh giá, vì cái gì cô phải giải thích?

Vương Miêu nhét cái đơn khiếu nại kia vào sách giáo khoa và gấp lại, không thèm nhìn, nếu cô đã sẵn sàng trừ tiền lương thì trừ đi thôi, cô không có gì để giải thích.

Vì vậy cô đi thẳng về nhà sau khi kết thúc tiết học còn lại, không nghĩ tới mọi người đã ngồi ở trước bàn cơm cơ quan bên kia còn gọi điện thoại cho cô yêu cầu cô nộp lại đơn trong 24 giờ.

Vương Miêu thờ dãi nhẹ nhõm khi nghe xong điện thoại, com nước xong đi vào phòng Vương Hi Văn, ném đơn khiếu nại trừ tiền kia đến trước mặt cô bé, “Giúp cô viết bản kiểm điểm”

“A?” Vương Hi Văn cầm lấy tờ giấy nhìn nhìn, há miệng nói đến lý do đạo lý, “Tôi sẽ suy nghĩ về những thiếu sót của mình, giảng dạy một cách khoa học hơn, sẽ tiến hành thay đổi phương pháp dạy học, mời các học sinh và các bậc cha mẹ giám sát.”

“Cảm ơn.” Vương Miêu cầm giấy quay đầu liền đi, về phòng của mình viết lại những lời Vương Hi Văn nói kia một chữ không sót tất cả đều gửi tới phòng tuyển sinh.

Rồi mới cho xử phạt theo quy định trừ tiền lương 10%, đại khái phát cho cô tiền lương giảm đi tám trăm đồng tiền. Như là vì trấn an cô, cơ quan lại sắp xếp cho cô một tuần tập huấn trong doanh trại trong dịp lễ quốc khánh, một tuần tiền lương là một vạn.

Hôm sau trước khi Vương Miêu và Cố Lâm đi xem phim điện ảnh thì có chút buồn bực không vui, Cố Lâm nhìn ra được sau đó hỏi vài lần, nghe nói cô là bị người ta khiếu nại, không có chế cười cô chuyện bé xé ra to, mua cho cô rất nhiều chocolate để cho cô ăn, “Anh cũng thường xuyên gặp được người bệnh không nói lý, quanh năm trong túi áo của anh đều có chocolate, một là khi không kịp ăn cơm bổ sung một ít năng lượng, hai là ăn chút đồ ngọt tâm trạng sẽ tốt lên một chút.”

Vương Miêu nghĩ lại chính mình thấy tin tức của bác sĩ quá ảm ỉ, cảm thấy Cố Lâm rất đáng thương, chính mình chỉ là bị học sinh nói giảng bài không tốt sẽ buồn như vậy, khi Cố Lâm bị người bệnh làm khó dễ khẳng định càng tức giận hơn.

Cô có chút thói quen cùng Cố Lâm loại phương thức tình yêu “Quân tử chi giao” này, là sở trường xoa xoa mặt anh và cũng là an ủi anh một cách tốt, nhiều nhất là khi xem phim điện ảnh đầu gối lên trên vai anh, mà đơn giản chạm vào cảm thấy rất là thân mật.

Bọn họ xem chính là bộ phim hoạt hình hài hước, khi xem ha ha cười, xem xong rồi cũng không có cảm xúc gì cả, thuần túy chính là giết thời gian.

Hai người nắm tay nhau đi về, Cố Lâm đột nhiên hỏi cô có muốn “Thí hôn” hay không.

Vương Miêu nhìn ra, “Thí hôn” ý tứ chính là “Sống chung trước hôn nhân”, trái tim cô âm thầm dễ chịu, cảm thấy Cố Lâm rõ ràng đang tìm cái lý do tiếp xúc thân mật với cô.

Cố Lâm lại nói anh phải về nhà trong hai ngày, có một số việc phải xử lý, hỏi cô có muốn qua chơi không.

Từ trước đến nay Vương Miêu chưa bao giờ trải qua một chuyện đáng sợ như gặp cha mẹ, cô cảm thấy rằng cô không có biện pháp giống như Cố Lâm đối mặt ba mẹ cô đối đáp tự nhiên như vậy, nhưng nếu hai người bọn họ thật muốn nói đến hôn nhân hay là đi theo xem một chút.

Vì vậy rồi rầm một hồi, cô nói với anh lễ quốc khánh cô có một tuần tập huấn trong doanh trại, cũng cho thấy mình không thể không làm, giao quyền quyết định cho Cố Lâm.

Nhưng mà Cố Lâm nói kêu cô cứ làm việc như bình thường, thuận tiện giúp anh chăm sóc chó nhà anh một chút.

Vương Miêu thờ phào nhẹ nhõm một lúc và có hơi lúng túng, như vậy xem ra Cố Lâm về nhà không phải nói đến chuyện hôn nhân của bọn họ, bằng không như thế nào sẽ không dẫn theo cô đâu.

Sau khi Cố Lâm đi rồi, Vương Miêu tự nhiên cảm thấy trong lòng vắng vẻ. Thành phố này có rất nhiều người như vậy, thì ra thiếu đi một người cô có thể cảm nhận được. Chó nhà anh, Vương Miêu vẫn không có hứng thú gì, mỗi ngày tan việc đi qua như mọi ngày, thêm một chút nước và một chút thức ăn cho chó, ném hai con gà □□ đậu đậu cho bọn chúng liền quay trở về nhà của mình.

Cô rất mong Cố Lâm nhanh chóng trở lại, sạch sẽ đơn thuần mỉm cười với cô, sờ đầu cô hỏi cô có phải ngốc hay không.

Không nghĩ tới vào ngày Cố Lâm nói rằng anh sẽ quay trở lại, bên kia anh lại có chút việc phải trì hoãn ngày về.

Vương Miêu chán nản đi nhà anh lấy gà □□ ném lên người Cố Nhị, Cố Nhị một bên “Ngao ngao” kêu to một bên vui vẻ ăn hết con gà □□.

Khi đi ra khỏi nhà Cố Lâm, di động Vương Miêu truyền đến âm báo tin nhắn, là nhắc nhở có tin nhắn mới.

Cô click mở, nhìn thấy một email bằng tiếng Pháp, đại ý là nói anh đến Trung Quốc du lịch, muốn gặp cô một mặt mời cô làm hướng dẫn du lịch dẫn anh đi dạo khắp nơi.

Chữ kí là Bernard, người kia ở Ukraine, là mối tình đầu của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mảnh Ghép Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.